

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

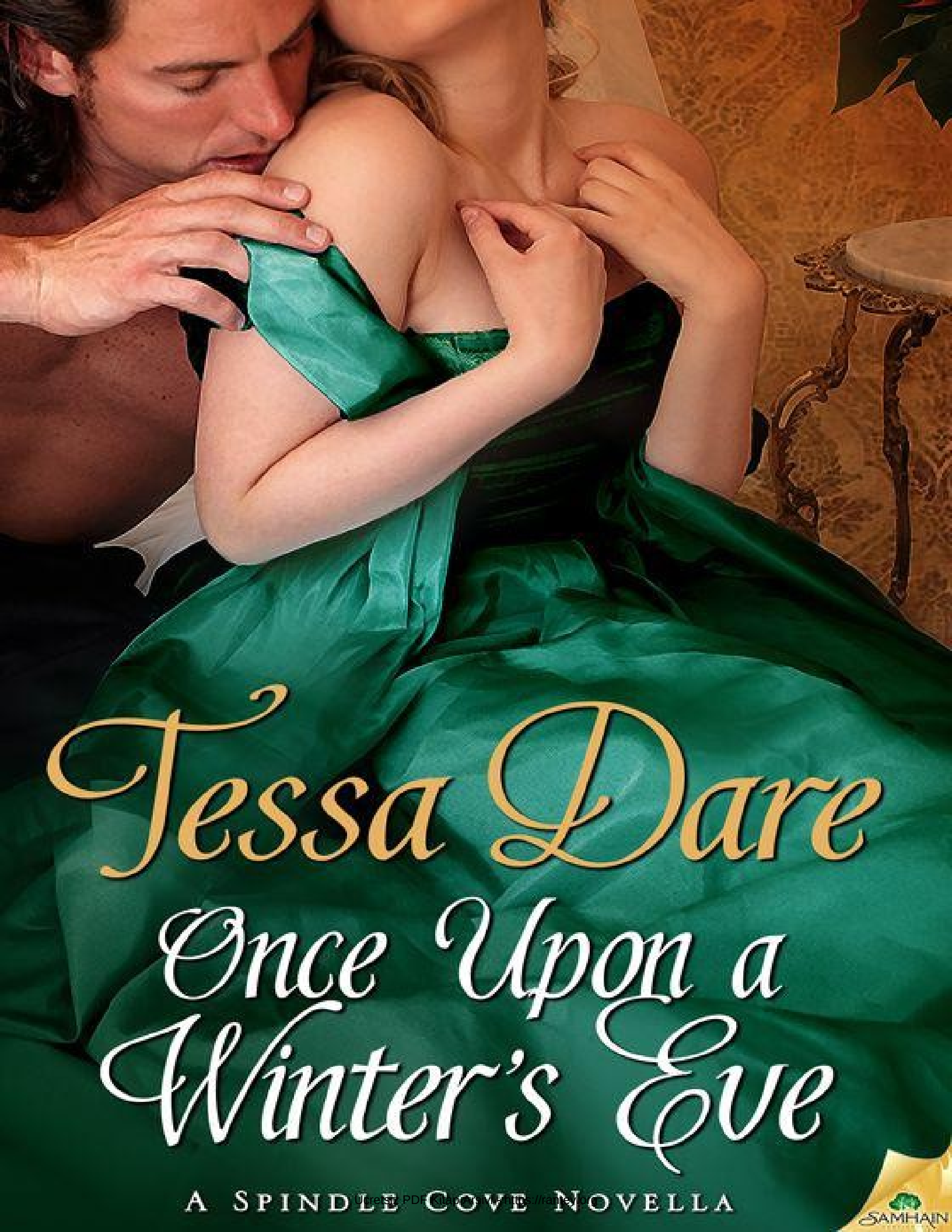
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Tessa Dare

Once Upon a Winter's Eve

A SPINDLE COVE NOVELLA

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Adanmışlık

Kendi parlak yıldızım için. Ve bir araya getirdiğimiz küçük çılgın takımyıldızı için.

Sara Lindsey'e, öylesine bir yorumu alıp bu hikayeye dönüştürmemde bana ilham verdiği için borçluyum. Ve her şey The Ballroom Blog'da başladı, bu yüzden blogcu arkadaşlarıma, konuklarımıza ve paha biçilemez Lady'ye en içten teşekkürlerimi sunuyorum

B. Ratafia'nın tadını çıkarın, bayanlar.

Muhteşem bir başlık için Heather Osborn'a ve muhteşem bir kapak için Kim Killion'a teşekkürler. Büyükannesi ve büyükbabasının tatlı sözlerini bana ödünç verdiği için Mala Bhattacharjee'ye teşekkür ederim. Diğer dilbilimsel yardımları için @Pebekanao'ya ve muhteşem Twitter topluluğuna teşekkürler. Menajerim Helen Breitwieser'a tüm desteği için teşekkürler. Crissy Brashear'a evet dediği için teşekkürler. Sınırsız bilgelik ve zekâ için Vanettes'e teşekkürler. Carey Baldwin ve Courtney Milan'a paha biçilmez içgörülerini için teşekkürler.

Ve son olarak - her şey için muhteşem Lindsey Faber'e çok teşekkürler ve sevgiler.

Birinci Bölüm

1813 yılının Aralık ayında düzenlenen subay balosu Spindle Cove'un ekonomisini derinden etkiledi. Köyde çoğunlukla kadınlar yaşadığı için bazı mallar kıtlık çekiyordu.

Saç tokaları, bir tanesi için. Kurdeleler, bir diğeri için. Kıvrırma kağıtları çok pahalıydı.

Ve köşeler. Köşeler en az bulunan şeydi.

Çünkü herhangi bir balo salonunda sadece dört tane vardı ve burada, Spindle Cove'da, pek çok bayan onlara çekiliyordu.

Tecrübeli bir duvar çiçeği olan Violet Winterbottom, yerini sağlamlaştırmayı ve korumayı biliyordu.

Geldiğinde kendine bir yer edinmişti. Summerfield'ın büyük salonunda, asılı bir defne çelengi ile hafifçe kokulandırılmış ve sıcak şarap kasesine yakın bir yerde bulunan rahat bir oyuk.

"Neden köşede saklanıyorsun, Violet?" Kate Taylor yaklaştı ve onu kolundan tuttu. Canlı ve duyarlı Kate, Cove'un yerleşik müzik öğretmeni idi. "Noel'deyiz. Dans etmelisin."

Violet gülümseyerek direndi. "Teşekkür ederim. Burada mutluyum." Kate bir kaşını kaldırdı. "Gerçekten öyle misin?"

Violet omuz silkti. Yüzeysel özelliklerine bakılırsa, o duvar çiçeği kalıbına uymuyordu. İyi bir aileden gelen, cömert bir çeyizi olan genç bir hanımdı ve - efsanevi bir güzelliği olmasa da- mum ışığında oldukça güzeldi. Müzik ve resim alanındaki başarıları övünmeyi hak etmiyordu ama altı modern dil biliyor ve birkaç ölü dili okuyabiliyordu. Sakar, sarılıklı ya da peltek değildi.

Ve yine de... köşede çok zaman geçirdi. Hayal kırıklığından beri her zamankinden daha fazla.

Kate bileğini çekiştirerek, "Sana bir eş bulalım," dedi. "Bu elbisen bir milis askerinin kırmızı ceketiyle çok güzel duracaktır."

"Bırakın onu, Bayan Taylor." Sally Bright da onlara katıldı. "Onun keyifsiz olduğunu biliyorsun. Yarın bizden ayrılacağı için."

Kate onun elini sıktı. "Sevgili Violet. Seni çok özleyeceğiz."

"Ben de hepinizi özleyeceğim."

Ailesi sonunda Violet'in uzun süreli yokluğuna karşı sabrını yitirmişti. En küçük kızlarının yerleştiğini görmek istiyorlardı ve önümüzdeki Mevsim'in o Mevsim olacağına karar vermişlerdi. Aile arabası yarın onu almaya gelecek ve Violet'in tüm eşyalarını arabaya yükleyip Londra'ya dönmekten başka çaresi kalmayacaktı. Ailesinin şehirdeki evine. Korkunç ve acı verici bir şekilde onunkinin hemen yanında yer alıyordu.

Lütfen evde olmasına izin verme. Bırak okyanuslar kadar uzakta olsun.

Violet gergin bir hareketle eldivenli iki elini zümrüt ipeğinin üzerinde gezdirdi. "Ailem Noel'de ailemle birlikte evde olmamı istiyor."

"Bu çok hoş, değil mi?" Sally dedi ki. "Biz Bright'lar Noel'i hep babamızın gelmemesini umarak geçiririz. O yaşlı alçak sıtma gibi. Kışın gelmek gibi kötü bir huyu vardır."

Bright ailesinin iki ortak özelliği vardı: hepsinin beyaz-sarı saçları vardı ve köyün Her Şey dükkanını işletmek için birlikte çalışıyorlardı. Sally tezgâha bakar, neşeyle hem mal hem de dedikodu satardı. En büyükleri Errol, diğer kasabalardan mal getiriyordu. İkizler Rufus ve Finn dükkânı doldururken, zor durumdaki anneleri en küçük çocuklarla ilgileniyordu. Violet'ın öğrendiğine göre babaları büyük ölçüde ortalıkta yoktu ve özlenmiyordu.

"Ama Violet, eğer yarın gidiyorsan, bu gece dans etmen için bir neden daha var," dedi Kate. "*Hepimiz* dans etmeliyiz. Tanrım, şunlara bakın."

Eliyle salonun uzak tarafını işaret etti. Orada, Spindle Cove'un toplanmış milisleri, sanki duvarı desteklemek onların kutsal göreviymiş gibi tek sıra halinde duruyordu. Istakoz kırmızısı paltolar, bembeyaz pantolonlar, altın örgüler, pirinç düğmeler giymişlerdi ve yüzlerinde aynı tedirginlik ifadesi vardı.

Kate başını salladı. "Bu balo için beklediğimiz onca aydan sonra, orada fasulye sırtığı gibi dikilip bize mi bakacaklar?"

"Ne bekliyordun ki?" Violet sordu.

"Bilmiyorum." Kate içini çekti. "Romantizm, belki? Bir gün karanlık, gizemli, yakışıklı bir beyefendinin kalabalık bir balo salonunda aniden sizi fark edeceğini hiç hayal etmediniz mi? Odanın karşısına geçip seni dansa kaldıracığını ve sana sonsuza dek delicesine aşık olacağını?"

Sally başını salladı. "Gerçek hayatta asla olmaz. Anneme sormanız yeterli."

Sadece bana sor, dedi Violet neredeyse yüksek sesle.

Kate'in anlattığı rüya bir kez başına gelmişti. Neredeyse bir yıl önce, buna çok benzeyen bir ortamda. Yıllardır taptığı bir adam sonunda

onu fark etti. Kalabalık bir odada onunla bakışlarını kilitledi, sonra kalabalığın arasından geçerek elini tuttu.

Ama sonunda bir hayal kırıklığı olduğunu kanıtlamıştı.

Hayal kırıklığı.

"Mutlu sonlar vardır," diye ısrar etti Kate. "Kanıt için Lord ve Leydi Rycliff'e bakmanız yeterli."

Hepsi ev sahiplerini hayranlıkla seyretmek için döndü. Violet muhteşem bir çift olduklarını kabul etmek zorundaydı.

"Sırtının küçük kısmına dokunup durması çok romantik. Ve gözlerindeki bakış..." Kate hüznle içini çekti. "Kendini ona adamış. Susanna da mutluluğun timsali."

"Tabii ki mutlu," dedi Violet. "Lord Rycliff çok onurlu, çok terbiyeli bir adam." *Bazı sözde beyefendilerin aksine.* "Hepimiz çok şanslı olmalıyız."

"Belki de," dedi Kate. "Ama ya şansın bununla hiçbir ilgisi yoksa? Burası Spindle Koyu. Erkekleri beklemek zorunda olduğumuzu kim söylüyor? Belki de fark edilmeyi ummayı bırakıp biraz da kendimiz fark etmeliyiz."

Violet'in fark ettiği şey bir çılgıktı. Ürkek çılgık kalabalık balo salonunu delip geçti ve hepsini olduğu yerde dondurdu.

"Yüce Tanrım," diye mırıldandı. "O da neydi?" "O da neydi?" Kate sordu.

Diğer konuklar balo salonunun kenarlarına sıkışarak Violet'in göremediği şeyleri ortaya çıkardılar. Bahçeye açılan bir dizi kapı ardına kadar açılmıştı.

Girişte bir figür siluet halinde duruyordu. Uzun boylu. Karanlık. Tehditkâr.

Milisler yanlarında asılı duran kılıçlara uzandılar. Violet, bunların bir davetsiz misafiri delip geçmektense yumuşak peynir dilimlemek için daha uygun olan süs bıçakları olduğunu bilmeseydi kendini daha güvende hissedirdi.

Ev sahibi, lord ve komuta subayı olarak Lord Rycliff öne çıktı. "Kimsin sen?" diye sordu. "Ne istiyorsun?"

Cevap yok.

Ama bir şey hemen belli olmuştu. Adam Spindle Cove'dan değildi. Burası küçük bir köydü ve tüm köy sakinleri birbirini tanırdı, ismen olmasa da simaen. Bu davetsiz misafir hepsine yabancıydı.

Ayrıca iriydi. Kir içindeydi. Islak damlıyordu.

Ve hareket ediyor. Sendeleyerek, tökezleyerek... Doğruca onun oyuğuna doğru.

Adamlar kılıçlarını çekti ve bazıları ileri atıldı. Onbaşı Thorne adamı şişlemeye tamamen hazır görünüyordu -kör bıçağa rağmen.

Ancak davetsiz misafir uzun süre tehdit oluşturmadı. Milislerden herhangi biri ona ulaşmadan yere yığıldı.

Tam Violet'in ayaklarının dibinde.

"Oh, Tanrım."

Adam yere yuvarlanırken kadının eteklerine yapıştı ve onlara dolandı. Adamın kafası sert bir gümbürtüyle parkeyle buluştuğunda, uzun bir kan çizgisi kadının sulanan ipeğini lekelemişti.

Violet dizlerinin üzerine çöktü. Fazla seçeneği yoktu. Eldivenli elini davetsiz misafirin boynuna bastırarak nabzını aradı. Saten kılıflı parmak uçları kıpkırmızıydı. Ve titriyordu.

Kate ve Sally onun yanına çömeldi.

"Yüce Tanrım," diye nefes aldı Kate. "Her tarafı kan içinde." "Ve kir," dedi Sally. "Ama yine de çok güzel." "Sally, böyle bir zamanda böyle bir şeyi ancak sen düşünebilirsin."

"Bana fark etmediğini söyleyemezsin. Şu elmacık kemiklerine bak. Şu güçlü çeneye. Burnuna yazık olmuş ama o dudaklar günah işlemek için yaratılmış. Düşmüş bir melek gibi, değil mi?"

"O düştü," dedi Kate. "Bu kadarı kesin."

Violet kirli eldivenini çıkardı ve çıplak elini adamın üşümüş, kirden sırlıklam olmuş yüzüne bastırdı. Adam inledi ve kadının eteklerini sıkıca kavradı.

Sally ona sinsisi bir bakış attı. "O her kimse, Bayan Winterbottom'dan oldukça etkilenmiş görünüyor."

Violet'in yüzü kızardı. Bir baloda nasıl davranması gerektiğini hiç bilmiyordu ama bu durum görgü kuralları kitaplarında tamamen eksikti. Bir adam balo salonunu boydan boya geçip bir hanımefendinin ayaklarının dibine yığıldığında, hanımefendinin ona biraz teselli vermesi gerekmez miydi? Yapılabilecek en iyi şey bu gibi görünüyordu.

Yine de geçmişte bu hatayı yapmıştı; yaralı bir adamı teselli etmiş ve onun çok fazla şey almasına izin vermişti. Geçtiğimiz yılı bu hatanın bedelini ödeyerek geçirmişti.

"Affedersiniz. Geçmeme izin verin." Susanna, Leydi Rycliff, kalabalığı yararak adamın yanına diz çöktü. "Kanamasının kaynağını bulmam gerekiyor."

Lord Rycliff de ona katıldı. "Önce silahlarını kontrol edeyim. Kim olduğunu bilmiyoruz."

Susanna, "Yardıma ihtiyacı olan biri," diye cevap verdi. "Gecikmeden. Soğuktan donmuş. Ve kafasında kötü bir yara var, gördün mü?"

"Susanna-"

"Adama bak. Nasıl bir tehdit olabilir? Kendinde bile değil."

Lord Rycliff alçak ve sert bir sesle, "Ellerini ondan çek," dedi. "Şimdi."

Susanna küçük bir nefesle iki elini de omuz hizasına kaldırdı. "Tamam. Çabuk yap lütfen."

"Thorne, botlarına bak. Ben ceplerine bakacağım." Lord Rycliff adamın göğsünü ve bel kemerini okşadı ve sade lacivert ceketinin ceplerini karıştırdı. "Hiçbir şey yok."

"Burada da bir şey yok." Thorne adamın yıpranmış, sert burunlu botlarını ters çevirip salladı.

"Bir parça bozuk para bile mi yok?" diye sordu Kate. "Belki de bir soyguna kurban gitmiştir."

"Artık işimi yapabilir miyim?" Susanna sordu. Kocasının başıyla onaylaması üzerine bir uşağa işaret etti. "Hemen battaniye ve sargı bezi getirin." Kadınlara döndü. "Kate, natürmort odasından eşyalarımı getirir misin? Sally, bir fincan sıcak şarap getir." Eldivenlerini çıkardıktan sonra çıplak ellerini yaralı adamın ayaklarına bastırdı. "Buz gibi," diye mırıldandı, yüzünü buruşturarak. Başını kaldırarak hizmetkârlara, "Sıcak tuğla lütfen," diye seslendi.

Thorne adamın çizmesinden bir tutam İrlanda yosunu kopardı. "Bu deniz suyu. Koyda karaya vurmuş olmalı."

"Aman Tanrım. Ama koyda karaya vurduysa, buraya kadar nasıl geldi?"

Lord Rycliff'in çenesi sertleşti. "Daha da önemlisi, neden?"

Yabancı şiddetle titremeye başladı. Mavimsi dudaklarından kelimeler döküldü. Yabancı bir dilde sürekli bir şeyler mırıldanıyordu.

Rycliff kaşlarını çattı. "Bu hangi dil? İngilizce değil. Fransızca da değil."

"Violet bilir," dedi Susanna. "O her dili bilir." "Bu doğru değil," diye itiraz etti Violet. "Sadece bir düzine kadar."

"Pish. Bir keresinde bebek hastayken bir saat içinde Romanca öğrenmiştin." "Gerçekten öğrenmedim."

Romanca'yı hiç öğrenmemişti. Deneme yanılma yoluyla kadınlardan birinin biraz İtalyanca bildiğini öğrenmişti ve ileri geri çeviri yapıyorlardı - karışıma çok sayıda el hareketi ve pandomim de eklenmişti.

Zarif bir çeviri olmamıştı ama korkmuş bir anneye ve ateşler içindeki bebeğine yardım edecek kadar etkili olmuştu.

Dil çok geniş ve karmaşık bir dokuydu. İletişimin anahtarı ortak bir konu bulmaktı.

Bu amaçla Violet duygularını bir kenara itti ve adamın sözlerine odaklandı. "Anlaşıldığı kadarıyla bir tür Kelt lehçesi. Benim uzmanlık alanım değil. Belki de Galli'dir?"

Sessizlik istemek için elini kaldırdı. Onun sözlerini daha iyi duyabilmek için kalp atışlarının bile durmasını istedi.

Kesinlikle bir çeşit Kelt dili. Ama biraz daha dinleyince kulağa Galce gibi gelmedi. Galce ya da Manx'tan çok daha az.

"Buyurun." Sally elinde dumanı tüten bir fincan sıcak şarapla döndü. "Bunu içmesini sağla."

Violet yardımla adamın başını kaldırdı ve bardağı dudaklarına götürdü. Yudumladı ve öksürdü, sonra tekrar yudumladı.

"Dinliyorum," dedi İngilizce olarak, kelimeler olmasa bile güven verici tonun tercüme edileceğini umarak. "Bana nasıl yardım edeceğimi söyle."

Sırt üstü yuvarlandı ve ona baktı.

Violet'in nefesi kesildi. Tanıdığına dair bir sarsıntı onu öylesine etkiledi ki, tüm balo salonunun dönmesine neden oldu.

Gözleri. Aman Tanrım, o *gözler*. Baharat ve tütünün zengin, katmanlı kahverengisiydiler. Kaba, basit giysilerine inat bir zekâ taşıyorlardı. Çaresizliği, yardım isteğini yansıtıyorlardı.

Ama en önemlisi, o *gözler tanıdık* geliyordu.

Olamaz, dedi kendi kendine. Mantıklı bir açıklaması yoktu. Ama o baharat kahverengisi gözlere baktıkça, yakınlık hissi daha da güçlendi. Violet sanki daha önce gördüğü bir yüze bakıyormuş gibi hissetti. Kendi aynadaki yansımasından bile daha tanıdık bir yüz. Rüyalarına giren yüz.

"Olamaz," diye fısıldadı.

Adamın eli onunkini yakaladı. Ani temas ve adamın etinin acı veren soğukluğu karşısında nefesi kesildi.

Sözlerinin akışı daraldı. Bir cümleyi tekrarlamaya başladı. Sadece aynı heceler zincirini tekrar tekrar. Violet dikkatle dinledi. Cümlelerin dikişini yakaladığında ve birkaç kez takip ettiğinde, anlamını çözmeyi başardı.

"Onu anlayabiliyor musun?" Lord Rycliff sordu.

"Birazcık. Sanırım o konuşuyor..." Durdu ve tekrar dinledi. "Şey, neredeyse Cornish'e benziyor. Ama tam değil. Sanırım bu... Bretonca."

"Breton mu?"

"Hiç çalışmadım, o yüzden emin olamıyorum. Ama biraz Cornish duydum ve Bretonca'nın en yakın dil akrabası olduğunu biliyorum. Gördüğünüz gibi çok yakınlar - Cornwall ve Brittany. Sadece küçük bir deniz parçasıyla ayrılmışlar."

"Bretanya," diye yineledi Rycliff. "Fransa'daki Brittany gibi." Violet başıyla onayladı.

"Savaş halinde olduğumuz aynı Fransa." "Evet."

Balo salonundaki herkes alarına geçti. Üniformalı adamlar birinden diğerine bakarken Violet gözlerindeki telaşı gördü. Spindle Koyu'nda sahile vurmuş bir Fransız mı? Bir milis olarak, tam da bu olayı önlemek için örgütlenmişlerdi.

"Ona nereden geldiğini sorun," dedi Rycliff. "Başkaları da var mı?"

Bir uşak battaniyelerle döndü. Ama battaniyeleri titreyen adamın üzerine yığmak için harekete geçtiğinde Lord Rycliff elini açarak onu durdurdu.

"Ne diyor Bayan Winterbottom? Koyun saldırı altında olup olmadığını öğrenmeliyiz."

"Anlayabildiğim tek bir şey söylüyor. Aynı cümleyi tekrar tekrar söylüyor."

"O da ne?"

Parmak uçlarını adamın yanağına dokundurdu. "*Nedelec laouen*," diye tekrarladı. "Mutlu Noeller."

İkinci Bölüm

O bir melekti. Onun kendi meleği.

Soğuk gecede sendeleyerek yürürken öleceğini düşünmüştü. Boynundan aşağı kan damlıyordu. Deniz suyu diğer her yere damlıyor, giysilerini vücuduna yapıştırıyordu. Çayırların ve tarlaların üzerinden bu yerin parlak, parlayan yıldızına doğru ilerlerken, öleceğinden o kadar emindi ki.

Düşmüştü. Umutsuzluğa kapılmıştı. Ama ayağa kalkmaya çalıştı ve devam etti, çünkü yapabileceği başka bir şey yoktu. Ve neredeyse bu ısıltılı sıcaklığın kapılarına ulaştığında, onu gördü - zümrüt ipek ve altın saçların görüntüsü. Sanki orada onu bekliyormuş gibi köşede duruyordu. Uyuşmuş uzuvlarını ileriye doğru sürüklemesi için ona güç verdi ve kendine şöyle dedi... Eğer bu gece ölürse, o güzel kıza sarılarak ölecekti.

Ya da, olduğu gibi, ona sarılan güzel kızla birlikte ölecekti. "*Nedeleg laouen*," diye bir kez daha kekeledi donmuş dudaklarının arasından.

Ağzı küçük bir gülümsemeyle kıvrıldı. Yumuşak parmakları bir kez daha yanağını okşadı. "*Nedeleg laouen*."

Merhametli Tanrı. Bir mucize. Onu anladı. Ona dokundu. Bu onun hak etmediği bir hediyeydi.

Hiçbir şey olması gerektiği gibi gitmemişti. Bir sürü aptalca hata. Aptal. Ahmak. *Azen gomek*. Üstleri bundan hoşnut olmayacaktı. Onları tekrar görmek için hayatta kalsa bile, ölmüş olmayı dileyebilirler.

Ama o buradaydı. Yeşil ipek giymişti ve onun yüzüne dokunuyordu. Bu bir an için cennetti.

İngeleminde kırmızı bir palto belirdi. Rycliff dedikleri kişi. Belli ki lord ya da komutan ya da her ikisinden biri. Bu Rycliff onu yakasından tuttu ve sorular sordu. Önce İngilizce, sonra Fransızca.

Sadece Bretonca cevap verebildi. "*Corentin Morvan eo ma anv. Me a zo un tamm peizant*." Benim adım Corentin Morvan. Mütevazı bir çiftlik işçisiyim.

Rycliff onu serbest bıraktı, ardından yeşil ipekli melekle söz alışverişinde bulundu.

Başka bir kadın dikkatini çekti. Bu seferkinin saçları alevdendi ve yanaklarında kor gibi çiller vardı. Konuşmaya zahmet etmedi

İngilizce ya da Fransızca, ama bunun yerine geniş hareketlerle pantomim yaptı. Daha az acı çekiyor olsaydı bunu eğlenceli bulabilirdi.

Onu taşıyacaklardı. Kafası bandajlanacaktı.

Anladığını başıyla onayladı.

Güzel, güzel. Öyle olsun.

Bu halde hiçbir yere gidemezdi. Ve kadın onu bu tatsız işi kendi başına yapmaktan kurtaracaktı.

Adamlar onu başka bir odaya taşıırken meleğinin elini sıkıca kavradı. Kendini ateşin yakınındaki uzun, döşemeli bir banka yerleşmiş buldu. Aniden parlayan sıcaklık onu daha da titretti.

Plan yapması gerektiğini biliyordu. Böyle bir durumda zihni asla boş kalmamalıydı. En azından odayı potansiyel silahlar ve en hızlı kaçış yolu için tarıyor olmalıydı.

Ama çok üşümüştü. Acıya çok kapılmıştı. Gözlerinin mavisinde kaybolmuştu. Parmak uçlarındaki şefkatin esiri olmuştu. Hayatının bu saati küçük adımlarla yaşanmalıydı. Birbiri ardına küçük hareketler.

Kalbi göğsünde yumuşak bir gümbürtü

çıkardı. Ciğerleri acı dolu bir nefes çekti.

Onun solgun, yumuşak elini, sanki bilinci üzerindeki tek dayanağıymış gibi kavradı. Belki de öyleydi. Güzel bir kızın önünde bayılmak istemeyecek kadar gururu kalmıştı.

Vücudunu bir battaniye örtüyordu. Ağır. Sıcak. Eller onu yan tarafına çevirdi. Döşemenin altında bir yerde, boyun eğmeyen bir tahta parçası kaburgalarına saplandı.

Keskin bir şey kafa derisini oydu. Yüzünü buruşturdu ve küfretti.

Alev saçlı kadın küçük bir cam şişenin tıpasını açarken İngilizce bir şeyler söyledi. Kalp atışları hızlandı. Şişenin içindekilerin hoşuna gitmeyeceğinden şüpheleniyordu.

O haklıydı.

Başını çevirdi. Çiğ, açık yarasının üzerine sıvı ateş döküldü ve acı, çarpan kafatasını parçaladı. Görüşünün kenarları karardı.

Belki de ona işkence etmek istiyorlardı. Ama o kırılmayacaktı.

"Corentin Morvan eo ma anv," diye homurdandı ve standart litanyaya başladı. *Benim adım Corentin Morvan. Mütevazı bir çiftlik işçisiyim. Hiçbir şey bilmiyorum. Hiçbir şey. Bakire üzerine yemin ederim ki bu doğru. Acı*

Kelimeleri boğazından çıkarıp sıkıdığı dişlerinin süzgecinden geçirdi.

Nefesini kontrol altına aldığında, yeşil ipekli meleğine baktı. Endişe altında ince çizgiler çiziyordu. Mavi gözleri endişe doluydu.

Ama yine de ona dokundu, çok yumuşak bir şekilde. Çok nazikçe. Yaptığı onca şeyden sonra gerçek bir merhamet.

Bir iğne kafa derisine saplandı. Bu kez acıyı dikkate almadı. Acı için daha sonra yeterince zamanı olacaktı. Bunun yerine onun tatlı okşamasına odaklandı.

Yakınına eğilerek kulağına bir şeyler fısıldadı. Adam cevap veremedi ama saçlarındaki portakal çiçeği kokusunun tadını çıkarabildi. Elbisesinin kenarlarında danteller vardı. Taraklarını ve noktalarını saydı, her birine değer verdi.

Tanrım, ona dokunmayı nasıl da arzuluyordu. O kadar yakın, o kadar güzeldi ki. Çok uzun zaman olmuştu. Uzanıp soğuktan nasır tutmuş parmak uçlarını dantelli sınırın ve köprücük kemiğinin kremi mükemmelliğinin üzerinden geçirmek istedi.

Bir düzine silahlı asker etrafta dolaşıyor, cesaret ederse onu anında deşmeye hazır bekliyordu. Yine de bu fikir cazip geldi. Çalıntı bir okşama hayatına değebilirdi.

Ama tehlikede olan başka hayatlar da vardı. Mütevazı bir çiftlik işçisi olan Corentin Morvan'ın hayatından daha önemli ve değerli hayatlar. Bu yüzden gözlerini kapadı ve günaha itti.

Dikiş bittiğinde, alev saçlı kadın şişelerini ve aletlerini bir kenara bıraktı. Subayla konuştu. Planlar yapılıyordu. Adamlar gönderiliyordu.

Biri ona bir çift eldiven uzatırken zümrüt ipekli kız başını salladı. Yumuşak deriden, kürkle astarlanmış ince eldivenler. Eldivenler soğukta giymek için tasarlanmıştı.

Bu da onun gittiği anlamına geliyordu. Onu meleğinden ayıracaklardı.

Hayır.

Kalan gücünü toplayarak bir kolunu onun beline doladı ve başını kucağına attı. Kadın irkildi ve donakaldı ama geri çekilmedi. Serin ipek yanağını okşadı ve onun altında teninin sıcaklığını hissetti.

"Sadece o," diye mırıldandı Bretonca. "Ondan başka kimse yok. Yalnızca o anlar. Onu benden alamazsın."

Sonra da kendini rezil etti.

Bayılıp öldü.

"Yere yığıldı," dedi Susanna. "Büyük ihtimalle acıdan."

Violet yutkundu ve kucağında yüzü koyun yatan adama bakakaldı. Susanna'nın adamın yarasını onarmak için kullandığı dikişleri görebiliyordu. Düzgün iş çıkarmışlardı ama yara çirkindi. Koyu kahverengi saçlarını yırtık pırtık, kırmızı bir kesik oymuştu.

Lord Rycliff ona doğru ilerledi. "Onu senden alacağım."

"Her şey yolunda." Violet adamın geniş omuzlarına belli belirsiz bir dokunuş yaptı. "Yaralı ve kafası karışık. Onu biraz olsun anlayan tek kişiye tutunması çok doğal."

"Onu anlasanız da anlamasanız da..." Rycliff başını salladı. "Ona güvenmiyorum."

Ben de emin değilim, diye düşündü Violet. Ama onu terk etmeye hazır değildi. Daha fazlasını öğrenene kadar olmazdı.

"Onun burada olmasının bir sakıncası var mı baba?" Susanna babasına sordu. Hep birlikte Sör Lewis Finch'in kütüphanesine göç etmişlerdi. Büyük salona en yakın odaydı ve ocağında ateş yanıyordu.

"Hiç de değil, hiç de değil," diye cevap verdi Sir Lewis. "Bilirsiniz, ben her türden meraklı şeyi toplarım. Ama birkaç uşakla bir branda gönderebiliriz." Başını eğdi ve damlayan adamın altında büyüyen su birikintisini inceledi.

"Ve kuru giysiler," diye ekledi Susanna. "Bram'inkilerden bir şeyler giyse iyi olur."

Tam o sırada Rufus Bright ve Aaron Dawes nefes nefese odaya girdiler. Yabancı baloyu böldüğünde, Lord Rycliff koydaki durumu değerlendirmeleri için birkaç milis göndermişti.

"Bir şey gördün mü?" Rycliff sordu.

Rufus nefes nefese, "Gemi yok," diye cevap verdi. "Ve kalede her şey yolunda."

"Ama patikadan koya indiğimizde küçük bir teknenin kalıntılarını bulduk," diye ekledi Dawes. "Enkaza dönmüş ve kıyıya vurmuş."

"Bu saçmalık." Odanın diğer ucunda Finn Bright konuştu. "Bensiz koya gittiğinize inanamıyorum."

"Tabii ki kaçtık," dedi ikizi özür dilemeden. "Kaçmak zorundaydık." Finn itiraz etmedi. Sadece koltuk değneğiyle yere vurdu.

Violet gençler için üzüldü. Herkes üzüldü. Finn on beş yaşındaydı, enerji ve zekâ doluydu. Ve birkaç ay önce geçirdiği kazadan beri bir ayağı eksikti. Çoğunlukla Finn hayal kırıklığını cesur bir yüz ifadesi ve karakteristik iyi mizahıyla maskeliyordu. Ama Rufus adında, kendisinin birebir kopyası olan ve hâlâ kolaylıkla koşabilen, yürüyebilen, tırmanabilen ve dans edebilen sağlam bir ikizinin olması işini daha da zorlaştırıyordu.

"Tekne mi dediniz?" Susanna, Violet'in kucağındaki adama baktı, sıyrılmış şakağını nemli bir bezle sildi. "Belki de rotasından sapmış ve bir kaza geçirmiş bir balıkçıdır."

Rycliff açıkça şüpheciydi. "Brittany'den bir balıkçı, rotasından sapıp Sussex'e kadar gelmiş ve bizim koyda karaya vurmuş." Başını iki yana salladı. "İmkânsız."

"İmkânsız değil," dedi Susanna. "Ama itiraf etmeliyim ki bu pek olası görünmüyor."

"O bir kaçakçı, garanti ederim." Bu açıklama Finn'den geldi. "Maliye çağırdığında arkadaşlarından ayrılmış. Babam yeterince haydutla iş birliği yaptı. Bilmem gerekirdi."

"Bir kaçakçı. Ben olsam buna inanırdım," dedi Rycliff. "İyi düşünmüşsün Finn." "Hâlâ bir işe yaradığıma sevindim." Finn koltuk değnekleriyle köşeye doğru ilerledi. Davetsiz misafiri değerlendiren bir bakış attı. "Ona dikkat edin leydim. Yarın uyandığınızda onun ve Summerfield'ın tüm gümüşlerinin gitmiş olduğunu görürsünüz."

onunla birlikte."

Rycliff, "Sabah bir yargıç çağıracağım. Ama bu arada diğer olasılıkları da göz ardı edemeyiz."

"Başka hangi olasılıklar var?" Violet sordu.

"Fransa'dan geliyor," diye açıkladı Rycliff, sanki çok açıkmiş gibi. "Asker ya da casus olabilir, olası işgal bölgelerini araştırıyor olabilir." Sesini alçalttı. "Şu anda bizi dinliyor olabilir."

Dinliyor muydu? Violet kucağındaki adama baktı ve onun gerçekten duyarsız olup olmadığını merak etti. Test etmek için adamın kulak memesine gizlice bir çimdik attı.

Tepki yok.

Bu güven vericiydi.

Yoksa şüpheli miydi?

Violet dürüstçe söyleyemedi. Daha önce hiç bilinçsiz bir adamın kulak memesini çimdiklememişti ve nasıl bir tepki beklemesi gerektiği konusunda hiçbir fikri yoktu. Sadece bir erkek *gibi davranan* bir adamın nasıl bir tepki vereceğini de bilmiyordu.

bilinçsiz. Ve eğer rol yapmakta iyi olsaydı, beklenen tepkinin tam tersini yapardı. Her ne ise.

Tanrım, o bir ninny idi. Kulak memesi iğneleyen bir ninny. Bu konuda t  ndengelim g  c   buraya kadarmış.

"Bram, aşırı tepki veriyorsun." Susanna başını salladı. "Bir sandal bile kayalarımıza  arpmadan karaya  ıkmıyorsa, Napolyon'un burayı işgal etmeyeceği kesin."

"Yine de hazırlıklı olmalıyız." Lord Rycliff, Rufus Bright ve Aaron Dawes'a d  nd  . "Siz ikiniz hanımlara pansiyona kadar eşlik edeceksiniz. Sonra da gecenin geri kalanında k  yde devriye gezeceksiniz."

 kisi ayrıldıktan sonra Rycliff kalan milislere seslendi. "Geri kalanımız kaleye doğru y  r  yecek. Normanların bu kayalıklara yığınak yapmasının bir nedeni var. Saldırı durumunda bulunulacak en iyi yer orası."

"Ben de seninle geliyorum," dedi Finn.

Rycliff elini delikanlının omzuna koydu. "O kadar hızlı değil. Sen burada kalıyorsun."

"Burada mı kalıyorsun?" Finn'in sesinde hayal kırıklığı vardı. "Ben bir milis g  n  ll  s  y  m. Beni  ylece geride bırakamazsınız lordum."

"Seni Summerfield'a atıyorum. Fosbury de kalacak. Dawes'ın yanında en irisi o ve bir meyhanecinin baygın adamlarla arası iyidir. Bu  nemli bir g  rev Finn.  kiniz esiri korumalı ve -"

"Esir mi?" Susanna biraz g  ld  . "Her şeyi  ok melodramatik hale getiriyorsun. Hastayı kastetmiyor musun?"

Kocası ona karanlık bir bakış attı.

Susanna ellerini havaya kaldırdı. "Heyecanınızı mahvetmek benden uzak olsun."

"Dediğim gibi Finn. Sen esiri ve Bayan Winterbottom'ı koruyacaksın."

"Beni korumak mı?" Violet sordu. "Ben de mi kalacağım?"

Lord Rycliff ona d  nd  . "Senden bunu istemeliyim. B  y  k ihtimalle uyanacaktır. Burada onunla konuşabilecek birine ihtiya ımız var. Kim olduğunu, nereden geldiğini  ğrenmeye  alışın."

"Ama ben nasıl-"

"Yaratıcı ol." Kadının kucağına yığılmış adama bir bakış attı. "Senden hoşlanıyor. Bunu kullan."

"Bunu *kullanmak* mı?" diye sordu. "Ne demek istiyorsun?"

Susanna, "Herhalde Violet'in onun güvenini kazanmak için bir tür kadınsı kurnazlık yapmasını önermiyorsunuz," dedi.

Rycliff omuz silkti. Evet, önerisinin tam olarak bu olduğunu açıkça itiraf etti.

Odadaki herkes Violet'a döndü. Ve bakakaldı. Akıllarından geçen düşünceleri kolayca hayal edebiliyordu. *Violet Winterbottom'ın kullanabileceği tek bir kadınsı kurnazlığı olabilir miydi?*

Kurnazlıkları olsa bile, onları nasıl kullanacağını bilemezdi. Sorgulama tekniğindeki en iyi hamlesi kulak memesi çimdiklemektir ve bakın nasıl sonuçlanmıştı.

"Seninle oturacağım Violet," dedi Susanna.

"Hayır, yapmayacaksın," dedi Rycliff karısına. "Bugün balo ve bu heyecan yüzünden zaten çok yoruldun. Dinlenmen gerek."

"Ama Bram..."

"Ama hiçbir şey. Senin sağlığını riske atmayacağım, hele hele..." Yüzündeki ifade sert ama sevgi doluydu ve karısının karnına yaptığı koruyucu dokunuş, düşüncesini açıkça ortaya koyuyordu. Susanna'nın dinlenmesi gerekiyordu çünkü...

Violet kendi kendine, "Hamile," diye fısıldadı.

Çift birbirlerine şefkatle ve bilerek bakarken, Violet arkadaşı için mutluluktan havalara uçtu. Biraz da kıskançlık hissetti. Ona göre Susanna ve Lord Rycliff ideal bir evliliğe sahipti. Birbirlerini tamamen ve içtenlikle anlıyorlardı. Aynı fikirde değillerdi ve açıkça tartışıyorlardı, birbirlerinden ve kendilerinden çok şey talep ediyorlardı ve tüm bunlara rağmen birbirlerini seviyorlardı. Onlar ortaklardı. Sadece aşta değil, hayatta da.

Violet'in bu derin yakınlığı bulma şansı soğan kabuğundan daha zayıf görünüyordu. Onu bu kadar iyi tanıyabileceğini ve ona eşitmiş gibi saygı duyabileceğini hayal ettiği tek bir adam vardı. Ama onun hakkında çok yanlışmıştı. Ve Hayal Kırıklığı'ndan beri, o-

Kucağındaki adam kıpırdandı, mırıldandı ve bir kolunu beline doladı.

Violet dondu kaldı, uzun zamandır unuttuğu hislerin yıkamasıyla hareketsiz kaldı.

Dokunulma hissi. İhtiyaç duyulma hissi.

Bir daha aptal durumuna düşme.

"Evet, Violet?" Susanna beklentiyle ona baktı.

Violet kendini salladı. "Özür dilerim, ne dedin?"

"Onun yanında kendini güvende hissedecek misin?" Susanna kucağında uyuyan adamı gösterdi.

Dikkat et, kalbi çarpıyordu. *Dikkat, dikkat.*

Başını salladı. "Finn ve Bay Fosbury benimle birlikte oturacak. İhtiyacımız olursa bütün evdeki hizmetçiler de yanımda."

İşte Bayan Violet Winterbottom'ın kendini Sör Lewis Finch'in Mısır temalı kütüphanesinde, topal bir genç, bir meyhaneci ve casus olabilecek baygın bir adamla birlikte nöbet tutarken bulmasının nedeni buydu.

Bir çift uşak içeri girerek taze battaniyeler ve kuru giysiler getirdi. Onlar baygın adamla ilgilenirken, Violet tavandan tabana uzanan kitap raflarını incelemekle meşguldü. Sir Lewis Finch ünlü bir silah mucidi ve tanınmış bir antika koleksiyoncusuydu. Kütüphanesinde her türden hazine bulunuyordu.

Sonunda, resimli bir derleme olan *İngiltere'nin Kuşları*'nı seçti - çünkü gerçekten okuyamayacağını düşünüyordu. Bütün gece gizemli, yakışıklı davetsiz misafirin yanında oturacak olursa, konsantrasyonunun bozulacağı kesindi.

Umarım, tehlikeye atılan *tek* şey bu olur.

Uşak gittiğinde büyük ev sessizliğe bürünmüştü. Finn pencerenin önünde bir ileri bir geri volta atıyor, yarı geziniyor, yarı surat asıyordu. Fosbury kendini ateşin yanındaki bir koltuğa bıraktı ve tırnaklarını törpülemeye koyuldu.

Violet uyuyan yabancıнын en yakınındaki sandalyeye oturdu ve kitabını okuma sehпасının üzerine koydu. Ama kitaba bakmak yerine ona baktı. Adamın yüzü kirden ve kandan temizlenmişti. Sonunda adama uzun uzun bakabildi ve saçma şüphelerini bir kenara bıraktı.

Uşakların ona verdiği keten gömlek omuzlarına düzgünce dökülüyordu. Yakası açıktı ve göğsünün üst kısmını ortaya çıkarıyordu. Elinde olma d a n baktı. Adam bronzlaşmış ve kaslanmıştı, tıpkı bütün ırgatların olması gerektiği gibi. Violet bir keresinde bir erkeğin çıplak göğsüne dokunmuştu. Ama bu zayıf, aristokrat bir gövdeydi; bu kadar sağlam ve... sert değildi.

Burnuna yazık olmuş, *diye* düşünmüştü Sally daha önce.

Yazık gerçekten. Adamın burnu belli ki en az bir kez kırılmıştı. Neredeyse bir şimşek gibi sert bir çizgisi vardı. Sol şakağının ve yanağının önemli bir kısmı aşınmış ve kızarmıştı.

Violet sıyrıkların ve kırık burnun onu daha az yakışıklı yaptığını söyleyemezdi; hatta bir parça daha az yakışıklı yapsa bile, onu on kat daha erkeksi ve çekici yapmıştı. Görünürde ne vardı?

Bir erkeği bu kadar çekici kılan ete kemiğe bürünmüş şiddet kaydı mıydı? Bunu açıklayamıyordu ama hissediyordu.

Oh, hissetti.

Sertçe yutkundu. Uzun zamandır hiçbir erkek ilgisini çekmemişti. Aslında ona böyle hissettiren tek bir erkek vardı ve o da dünyanın öbür ucundaydı.

Yoksa öyle miydi?

Violet'in nabızı hızlandı. Bakışlarını onun gür, siyah saçlarının her bir telinde ve zarıfçe kesilmiş elmacık kemiklerinin her bir yüzünde gezdirdi. Onun gözlerinin sıcak, baharat kahverengisi tonunu ve balo salonunda bakışları kilitlendiğinde hissettiği anlık yakınlığı hatırladı.

Adamın yaralarının ve tıraşsız çenesindeki koyu renkli sıyrıkların ötesine baksa, onu kaba ev dokuması yerine ince dikilmiş yün giysiler içinde hayal etse... Yüce Tanrım, benzerlik tekinsiz olurdu.

Bu o, diye fısıldadı kalbi.

Ama kalbi ne biliyordu ki? Aptal bir şeydi, kolayca kandırılabilirdi.

Violet kendini salladı. Hayal görüyordu, hepsi bu. Evet, iki adam siyah saçları, kahverengi gözleri ve ince elmacık kemiklerini paylaşıyordu. Ama benzerlikler burada sona eriyordu. Aralarındaki farklar çok fazlaydı. Biri Breton'du; diğeri İngiliz. Biri kaslı ve çalışmak için yaratılmıştı; diğeri ise aristokrat ve zayıftı. Biri bu divanda baygın yatarken, diğeri Batı Hint Adaları'nda gezintiye çıkmış, onu hiç düşünmemişti.

Bu adam Hayal Kırıklığı değildi.

O bir gizemdi. Ve Violet'ın onu çözmek için bir gecesi vardı.

Başını eğdi. Çenesinin hemen altında bir yara izi mi vardı? Bıçak gibi ince ve düz. Sanki biri boğazına bıçak dayamış gibiydi.

Finn ve Fosbury'ye bir bakış atarak sandalyesini divana yaklaştırdı. Sonra daha iyi görebilmek için başını eğdi.

"Nereden geldin sen?" diye fısıldadı, çoğunlukla kendi kendine. "Burada ne arıyorsun?"

Bir eli dışarı fırladı ve onu saçlarından yakaladı. Violet binlerce sinir ucundaki keskin çekiş karşısında nefesini tuttu.

Gözleri açıldı, berrak ve yoğun. Kadın onun cevabını gözlerinde okudu.

Seni istiyorum. Seni istiyorum.

Üçüncü Bölüm

İki muhafız bir anda ona doğru uçtular. Bağırarak, çekiştirerek. Neredeyse ne olduğunu anlamadan önce.

Yataydı. Yarı giyinikti. Kadının tatlı yüzü üzerinde asılı duruyordu ve bir eli saçlarının altın ipeğine sıkıca dolanmıştı. Ona öfkelenen bir çift kırmızı ceketli ahmak olmasaydı, bu sadece başka bir rüya olabilirdi.

Bırakın gitsin, diye işaret ettiler.

Bırak gitsin, dedi kendi kendine.

Ama yine de, bir şekilde yapamadı. Parmakları itaat etmiyordu. İçgüdülerine kulak veriyorlardı, mantığa değil. Ve vücudunun tüm içgüdüleri onu sıkıca tutmak içindi.

"Tranquillez-vous," diye yalvardı. "Calmez-vous."

Sakin olmak mı? Sakin olmak mı? Tanrı aşkına, sakın olamazdı. Kızın sesi üzerine ham bal gibi akarken, portakal çiçeği kokusu her yerdeyken olmazdı. Kalbi, kendisine verilen ödünç gömleğin altında hızla çarpıyordu. Birkaç metre aşağıda, yün battaniyenin altında siki kıpırdadı.

İyi. O şeyin donmadığını bilmek güzel. Tanrı'nın gerçeği, dostum. Sen hak etmeyen bir canavarsın.

Bırak onu gitsin.

Sonunda parmakları kızın saçlarında gevşedi.

Bir kalp atışı kadar kısa sürede geri sıçradı. Sonra iki kırmızı ceketli üzerine atladı. Ona birkaç darbe indirdiler ama hak etmediği bir şey değildi. Onu yere yatırdıklarında, sadece zayıf bir direniş gösterdi. Onlarla dövüşürse, onları ölüme terk etmek zorunda kalacaktı ve bunu yapmak istemiyordu.

İri olan onu yere yatırdı, bir dizini böbreklerine bastırdı ve kollarını arkadan kavradı. Genç olan ise bileklerini iple birbirine bağladı. Sonra, biraz konuştuktan sonra, onu kaldırdılar ve ağır, düz arkalıklı bir sandalyeye oturtular. Bir ipi göğsüne dört kez dolayarak onu sandalyeye bağladılar.

Birkaç dakika boyunca o şekilde kaldı, nefes alış verişine hâkim olmaya çalışıyordu. Nefes almak için her yutkunduğunda, ipler etini daha keskin bir şekilde ısıırıyordu.

Odanın diğerk tarafındaki konuşmaların farkındaydı. Onunla ne yapacaklarını tartışıyorlardı.

Sonunda meleği geri döndü.

"Seni dövmeğ istiyorlar," dedi Fransızca, birkaç adım ötedeki bir sandalyeye çökerek. "Ama önce konuşmayı denememe izin vermeleri için onları ikna ettim."

Yüz ifadesini dikkatle boş tutarak ona baktı. Anladığına dair hiçbir ipucu göstermiyordu.

"Bu güvenli," diye devam etti, onun endişelerini tahmin ederek. "Bu şekilde konuşmak güvenli. Bana güvenebilirsiniz. Kimseye bir şey söylemem. Bretoncam zayıftır ama Fransızcam oldukça iyidir."

Fransızcası kusursuzdu. Gözlerini kapatıp onun anadilini konuştuğunu hayal edebilirdi. Ama o bu kadar yakındayken gözlerini kapatırsa lanet olsun. Sonunda onun tatlı, güzel yüzünün her bir özelliğine açıkça bakabilirdi. Gül yaprağı dudakları ve çini mavisi gözleri, mantıklı bir burun ve zeki bir kaşla dengelenmişti.

Muhafızlarına doğru bir bakış attı. "Bizi anlamayacaklar," dedi. "Hiç Fransızcaları yok."

Yine de tereddüt etti. Belki muhafızlar Fransızca bilmiyordu ama bu dilin konuşulduğunu duyduklarında tanıyabilirlerdi. Ve Fransızca konuştuğunu bilirlerse, Rycliff'e haber verirlerdi. Sorgulamaya tabi tutulacaktı. Sorgunun kendisinden korkmuyordu ama daha fazla gecikmeyi de göze alamazdı.

Onun bakışlarıyla karşılaştı. "Beni anlayabildiğini biliyorum. Bunu gözlerinde görüyorum. Ben de seni anlamak istiyorum."

Tanrım. Kalbinin en büyük arzusuyla konuştu.

"*Et bien*," dedi yumuşak bir sesle. "Birbirimizi anlayacağız."

Sandalyesini biraz daha yaklaştırarak milislerin konuşmalarını görmesini kısmen engelledi. Yine de muhafızlar çok yakınında kaldı. Bu oyunu dikkatli oynaması gerekiyordu. İzledikleri sürece, kulak misafiri olabilecek, hatırlanabilecek ve daha sonra deşifre edilebilecek herhangi bir dilde hiçbir şey söyleyemezdi.

Fransızca olarak "Neden bana gerçekte kim olduğunu söylemiyorsun?" diye sordu.

"Benim adım Corentin Morvan," diye cevap verdi. "Ben mütevazı bir Breton çiftlik işçisiyim."

Tek kaşı kalktı. Ona inanmamıştı. "Buraya nasıl geldin?" diye sordu.

"Tarlalarda yürüdüm."

"Koydan mı?"

Başını salladı.

"Peki koya nasıl geldiniz?" "Bir tekneyle."

Küçük bir hayal kırıklığıyla nefesini bıraktı. "Benimle alay ediyorsun."

"Elimde değil. Güzel bir kıza sataşmak büyük bir zevk."

Bir kızarıklık yanaklarını ısıttı. Ona dokunmak için duyduğu ani arzu neredeyse dayanılmazdı. Cildi gerildi ve parmakları huzursuz oldu. Bağlarına sürtünüyordu.

Sesi sertleşti. "Eğer bana dürüstçe cevap vermezseniz, Lord Rycliff'i Fransızca konuştuğunuz konusunda uyaracağım. O zaman cevapları senden zorla alabilir."

Başını iki yana salladı. "Hiçbir yumruk bunu başaramaz. Ama o şaraptan bir yudum daha içmek ve en ufak bir dokunuşunuz için, *mon ange*? Korkarım kendi anneme ihanet ederim."

Kadın ona şarap kadehini uzattı ve dudaklarına götürdü. Şarabı içmek için boynunu kıvrırdı ve yudumlarken kadının bakışlarını üzerinde tuttu.

Kadehi indirdiğinde, en küçük şarap damlası kaçtı. İçgüdüsel olarak uzandı ve başparmağıyla serseri damlacığı sildi. Dokunuşu adamın ağzının köşesini sıyırdı.

Saf bir mutluluk çağlayanı onun içinde parıldadı. Gecenin karanlığında dönen yıldızlar gibi. Vücudunun, kalbinin, ruhunun karanlık yerlerinde rüzgar gibi esiyordu.

"Çok nazıksınız, *matmazel*." Başını eğdi ve ona yeni bir açıdan baktı. "'*Matmazel*' mi? '*Madam*' değil."

Dudakları kıvrıldı. "Eğer sorduğunuz buysa, ben evli değilim." "Nişanlı mı?"

Yine başını salladı. "Demek özel birisin."

"Ben özel değilim, neredeyse bir..." Durakladı. "Fransızca'da bu kelimeyi bilmiyorum. Evli değilim çünkü kimse sormadı."

"Kimse sormadı mı?" Boğazından bir ses çıkardı. "İngilizler aptaldır."

"Ve Breton ırgatları," dedi, "görünüşe göre utanmaz flörtçülerdir. Ne yaptığının farkında olmadığını sanmayın. Dikkatimi dağıtmayı, konuyu değiştirmeyi umuyorsun."

"Hiç de değil. Medeni durumunuz tartışmayı çok istediğim bir konu."

İç çekti. "Ciddi ol, sana yalvarıyorum. Bana gerçeği söylemelisin. Anlamıyor musunuz? Lord Rycliff sabah sulh yargıcını çağıracak."

"Yargıçlar beni korkutmaz." "Ben senin için korkuyorum."

Onun mavi gözlerine baktı ve bunun doğru olduğunu gördü. Önemsiyordu. Belki de ona diğer kayıp, cahil ruhlardan daha fazla değer vermiyordu. Ama şu anda bunun bir önemi yoktu. Onu *önemsiyordu* ve adam bunu iliklerine kadar hissetti.

"Bu gece Spindle Cove'a neden geldin?" diye sordu. "I..."

Boğazını temizledi. "Bir randevum vardı."

"Randevu mu? Kiminle?"

Onu sıcak, okşayıcı bakışlarla süzdü. "Görünüşe göre bir melek." Kadın dilini şaklattı. "Daha fazla alay."

"Alay etmek yok. Ben senin için buradayım."

"Bu alay etmek değilse, düpedüz yalan söylemektir."

Aralarındaki mesafeyi kapatmak için umutsuzca sandalyeyi öne doğru itti. Onunla sessizce, dürüstçe konuştu. Soğuk, uzun süredir acı çeken kalbinin derinliklerinden.

"Senin için buradayım, *mon ange*. Violet. Senin için dünyayı aşarım."

Violet kıpırdamadan durdu.

Bunu başarabildiğinde, dört kelime fısıldadı. İngilizce. "Adımı biliyorsun."

İfadesi hiçbir şey anlamadığını gösteriyordu. Sandalyesine geri oturdu ve gözlerini kırıştırdı.

Tekrar denedi. "*Beni* tanıyorsun."

Yanıt yok.

Violet'in elleri kucığında yumruk oldu. Bir türlü anlamıyordu. Eğer onu tanıyorsa ve yardımına ihtiyacı varsa, neden bunu *söylememiști*? Ama eğer gerçekten bir yabancıysa, onun adını nasıl öğrenmişti?

Odanın diğer ucundaki Bay Fosbury başını kaldırdı. "Herhangi bir gelişme var mı, Bayan Winterbottom?"

Evet. Bir soru cevaplanmıştı. Bütün akşam arkadaşları onu ismiyle çağırmamış mıydı? Balo salonunda Kate ve Susanna ile başlayıp şu anda Bay Fosbury ile biten. Violet Winterbottom ismi pek de sır sayılmazdı.

Violet sandalyesinden kalktı. "Onu tanımakta güçlük çekiyorum," dedi meyhaneciye, utangaç bir gülümsemeyle. "Belki biraz çay konsantre olmama yardımcı olur."

Ayağa kalktı ve hizmetçilerin çay servisi yaptığı masaya gitti. Güzel kokulu, dumanı tüten bir fincan doldururken zihni çalkalandı.

Onun adını nasıl öğrendiğini açıklamak yeterince kolaydı. Ama bu gözlerindeki yoğunluğu açıklamıyordu. Onu derinden etkileme şeklini açıklamıyordu.

Sol kulağının altındaki ürkütücü derecede tanıdık çili açıklamıyordu.

Violet. Senin için dünyayı aşarım.

Bu anı teninde bir ürperti yarattı.

Bu imkânsızdı, düşünülemezdi. Ama adamı gözlemledikçe ve onunla konuştukça, onun Hayal Kırıklığı olduğundan daha da emin oluyordu.

Gözlerini kapattı. O isimden saklanmayı bırakmanın zamanı gelmişti.

Onun Hristiyan olduğundan emindi. Farklılıklar vardı, evet. Ama benzerlikler o kadar çoktu ve ona karşı tepkisi o kadar güçlüydü ki, o *olması gerektiğine* inanmaya başlamıştı.

Ve yine de, eğer Hristiyan ise, Batı Hint Adaları'nda değil de burada ne işi vardı? Neden kürek çekerek koya girmeye, tarlaları sürmeye ve Bretonlu bir çiftlik işçisi olduğunu iddia etmeye zahmet etsin ki? Yolda durup kapıyı çalabilir ve "Ben Lord Christian Pierce, Winford Dükü'nün üçüncü oğluyum" diyebilirdi. İsteseydi Violet'le konuşmakta zorluk çekmezdi. Neredeyse bir yıldır da konuşmak istememişti.

Christian onun için dünyaları ağımazdı. Meydandan geçip ona uygun bir veda etme zahmetine bile katlanamazdı.

Çayına şeker karıştırırken, sandalyeye bağlanmış karanlık ve ilgi çekici adama bir kez daha baktı. Belki o bile kim olduğunu bilmiyordu. Belki de aklını kaçırmıştı ya da hafıza kaybı yaşıyordu.

Kaşığın tepsiye düşmesine izin verdi, zihninin vahşi kıvrımlarından bıkmıştı. "Gerçekten, Violet," diye mırıldandı kendi kendine. "*Amnezi* mi?"

Ne düşüneceğini, hatta ne umacağını bile bilmeden sandalyesine döndü.

"Çay alır mısınız?" diye sordu Fransızca.

Yüzünü buruşturdu. "Şarap benim zevkime daha uygun."

"Pekâlâ." Şarabı ona uzattı ve kadehi dudaklarına götürdü. Ağır ağır bir yudum aldı ve gözlerini ondan ayırmadı. Kadın onun çıplak gözlerini izledi,

Yutkunurken tıraşsız boğazı çalışıyordu. Manzara şehvetli ve samimi hissettiriyordu.

Kadın şarabı indirdiğinde, adamın ateşli bakışları kadının vücudunda gezindi. "Bir şeyin farkına vardım, *mon ange*. İngilizler sadece aptal değiller. Onlar mükemmel aptallar."

Göğsüne doğru bir kızarıklık yayıldı.

Violet, konsantre ol.

"Görünüşe göre bir çıkmazdayız," dedi. "Sırlarınızı açıklamayı reddediyorsunuz. Bu yüzden düşündüm de... belki de önce ben kendiminkini paylaşmalıyım."

Kaşı kalktı. "Senin sırların mı var?"

"Ah evet." Etrafına bakındı. "Bu yer, Spindle Cove mu? Hasta ya da garip genç hanımlar için bir tatil yeri. Ya da alışılmadık."

"Peki siz ne tür bir genç bayansınız?"

"Dördüncü tür. Skandal."

Çayını yudumladı, oyalanıyordu. Bir yıl boyunca sessiz kaldıktan sonra, *bu* hikayeyi gerçekten *bu* şekilde anlatacak mıydı? Ama onu sınamak için daha iyi bir yol düşünemiyordu.

"Bir yıl önce," dedi, "erdemimden vazgeçtim. Kolayca. Bana hiçbir evlilik vaadinde bulunmayan bir adama - en ufak bir imada bile bulunmayan bir adama. O beni terk edince de buraya kaçtım. Çünkü çocuk sahibi olmaktan korkuyordum ve kimsenin ne yaptığımı bilmesini istemiyordum."

Onun tepkisini dikkatle izledi. Ama tıpkı kulak memesi çimdiklemesinde olduğu gibi, nasıl bir tepki bekleyeceğinden emin değildi. Adamın çenesi endişeli görünüyordu. Gözleri bir parça şaşkınlıkla genişledi.

"Ailene söylemedin mi?" diye sordu.

"Bundan kimseye tek kelime bile etmedim. Ta ki şu ana kadar."

Ve sırrı taşımak hiç bu kadar kolay olmamıştı. Tam tersi. Ne zaman bu hikâyeyi biriyle paylaşmak istese, sanki üzerine yeni bir kat reçine sürmüş gibi hissediyordu. Gerçek göğsünde sert, ağır bir yumru haline gelene kadar, bazen her gün katman üstüne katman ekliyordu.

"Bir çocukla ilgili korkularınız...?"

Başını iki yana salladı. "Bir şey çıkmadı. Ama belli ki ben o kadar da melek değilim."

"Sen" -bağlarının izin verdiği ölçüde öne doğru eğildi- "hâlâ bir meleksin. Bunu sana kim yaptı? O bir şeytan."

"Oh, evet." Biraz gülümsedi. "Komşu şeytan. Onu hayatım boyunca tanıdım ve hayatımın büyük bir kısmında ona sessizce taptım. Küçükken benimle acımasızca alay ederdi. Sonra benim varlığımdan habersiz olduğu birkaç yıl geldi. Her zaman ulaşamayacağım kadar uzakta görünüyordu. Ama bir şekilde arkadaş olduk. Neredeyse her gün köpeklerimizi meydanda koştururduk ve onlar koşarken biz de konuşurduk. Dilleri ne kadar sevdiğimi biliyordu. Onlara karşı da bir yeteneği vardı. Küçük cümleler biriktirmeyi ve beni onlarla sınamayı alışkanlık haline getirmişti. Letonca 'iyi günler' ya da Cava dilinde 'teşekkür ederim' gibi."

Senin için yeni bir tane var, Violet. Çok anlaşılmaz. Bunu asla tahmin edemezsin.

Yine de her zaman bulurdu. Bazen kütüphanesini taraması birkaç gününü alıyordu ama her zaman çeviriyi buluyordu.

Arkadaşı homurdandı. "Bu mu? Bu onu sevmen için yeterli miydi?"

"Ortak bir konu keşfettiğimizi düşünmüştüm." Omuz silkti. "Bunun sadece entelektüel bir hayranlık olduğunu iddia edemem. Son derece yakışıklıydı."

"Ne kadar yakışıklı?"

Biraz gülümsedi. "Senden çok daha yakışıklı, eğer sorduğun buysa. Burnu düzdü. Çenesi her zaman düzgün tıraşlıydı. Hiçbir saç teli yerinde değildi. Alnında hiçbir şey belli olmazdı."

"Onu tavus kuşu gibi gösteriyorsun."

"Bir zamanlar, sanırım öyleydi. Ama değişti. Kardeşi savaşta öldü ve bu tüm aileyi etkiledi. Sadece birkaç ay içinde, onun kaygısız bir gençten, büyük bir acının yükü altında ezilen bir adama dönüşmesini izledim." Başka tarafa bakma isteğiyle savaştı. "Onun acı çektiğini görmek bana acı veriyordu."

"Ve bu şeytan senin iyiliğinden faydalandı." "Ben..."

Ben emin değilim."

Violet o gün bugündür onun o geceki amacından emin olamıyordu. Onu baştan çıkarmak için mi yola çıkmıştı, yoksa işler basitçe... ilerlemiş miydi?

O gece ailesinin evinde bir parti vardı. Sadece aile ve arkadaşlardan oluşan küçük bir toplantı; aylar süren yasın ardından topluma geri dönüşlerinin ilk adımıydı. Violet her zamanki gibi köşeye sinmişti. Her zamanki gibi onu gizlice izliyordu.

Sonra kafasını kaldırdı ve onu gördü. Gerçekten görmüştü. Tıpkı her zaman dua ettiği gibi. Kahverengi bakışları onun derinliklerini keşfediyor gibiydi.

Ruhunu, tüm umutlarını, tüm hayallerini, tüm korkularını, endişelerini ve arzularını... ve en önemlisi ona olan aşkını ortaya çıkarıyor.

En azından onun doğrudan ruhunun derinliklerine baktığına inanmak istemişti. Ama geriye dönüp baktığında, belki de sadece onun *içini*, *ötesini* görüyordu. Sanki o, geçmesi gereken bir tür kapılı girişmiş ve hayatının geri kalanı diğer tarafta yatıyormuş gibi.

Odayı geçip ona doğru gelirken, tavrı çok niyetliydi.

Senin için bir kitabım var, Violet. Gel, hemen üst katta.

O da onu takip etti. Merdivenlerden çıkarken, uygunsuzlukla ilgili küçük bir şaka yapmıştı. Ama onlar eski arkadaşlardı ve kimse daha fazla şüphelenmezdi. Bu evi kendi evi kadar iyi tanıyordu ve onun odalarına hiç girmemiş olması neredeyse aptalca geliyordu. Artık orada oturmuyordu bile. Son birkaç yıldır meydanın karşısındaki bekâr evinde kalıyordu.

Onu bir yatak odasına götürdü ve kapıyı kapattı. Ani bir sıcaklık dalgası beynini bulandırdı, bataklığa çevirdi.

Kitap nerede? diye sormuştu.

Kitap yok, demişti.

Ve sonra onu kollarına aldı.

O öpücük -dudaklarının onunkilere ilk büyüdü dokunuşu- geriye dönüp o anı yeniden yaşamayı ne kadar çok isterdi. Tam on yıl boyunca o anın özlemine çektikten sonra tamamen gafil avlanmıştı. Onca yıl boyunca dilediği, umut ettiği ve üzerinde çalıştığı şey... bir anda pencereden dışarı atılmıştı. Çünkü *gerçekleşiyordu*.

Kendi hayatının, onu nefessiz bırakarak peşinden koştuğunu hissetti. Şehvetli ilerleyişin her adımı onu şaşırtıyordu. Elleri göğüslerinde. Sonra *ağzı* göğüslerinde. Onu yatağa geri yatırdığında başını döndüren ters dönme telaşı. Ağırlığı onu yatağa bastırıyordu.

Bekle, yalvarmak istemişti. Bana yetişmem için biraz zaman ver.

Ama tek kelime etmemişti. Çünkü onu çok iyi tanıyordu. Eğer en ufak bir tereddüt ifade etseydi, adam ilgisini keserdi. Ve bu bir trajedi olurdu.

O da bunu istemişti. Her öpücüğü, her okşamayı. Hepsini istemişti.

Her şeyini.

"Ne diyorsun?" diye sordu. "Acımasız bir baştan çıkarma mıydı yoksa basit bir hata mıydı?"

Arkadaşı kaşlarını çatdı. Ve kulağa saf Breton küfrü gibi gelen sağlam bir zincir oluşturdu.

Violet Finn ve Fosbury'ye doğru baktı ve hafif bir gülümsemeyle onları rahatlattı.

Tekrar konuştuğunda sesini kısık, tavrını sakın tuttu. "İsteksiz değildim, eğer düşündüğünüz buysa. Tam tersi."

"Öyle bile olsa. Senden yararlanmak isteyen bir şeytandı. Ve gitmene izin verecek kadar da aptal."

"O bir hayal kırıklığıydı, bu kadarını söyleyebilirim. Onu zihnimde böyle çağırmaya başladım, görüyorsunuz. Hayal Kırıklığı. Onu ismiyle düşünmek bana çok acı veriyordu."

"Hayal Kırıklığı." Homurdandı. "O kadar kötü müydü?" Kadının yüzü kızardı. "Kötü değildi."

"O zaman iyi değildi."

"Anladığım kadarıyla, ilk seferinde bir kızın bekleyebileceği kadar hoştu. Bazı bölümleri harikaydı. İkinci seferde daha iyi olabilirdi ama-"

Ama sonra gitti. Ertesi gün İngiltere'den ayrılmıştı.

Aradan neredeyse bir yıl geçmiş olmasına rağmen, iç organları bu ihanetin tüm şokunu ve acısını yeniden canlandırmaya yardımcı oldu. Midesi sıkıştı ve kalp atışları bir davulun içi boş gümbürtüsüne dönüştü.

"Babası Antigua'da bir arazi satın almıştı ve araziyi incelemeye gitmişti. Bana kendisi gelip haber bile vermedi, sadece bir not gönderdi. Onu bir daha hiç görmedim. Hayal kırıklığı buydu."

"Cesaretsiz piç."

"Ben de korkaktım." Çayını inceledi. "Ondan hiçbir söz istememiştim. Ona hislerimden hiç bahsetmedim. Belki de daha fazlasını isteyebileceğimi fark etmemişti."

"Biliyordu. Kesinlikle biliyordu." Çenesini eğerek onun bakışlarını aradı. "Kalbiniz yüzünüze yazılmış, *mon ange*. Yüzünüzü bu kadar güzel yapan da bu."

Nabızı çırpındı. Ne demek istiyordu? Tüm bunlar ne anlama geliyordu?

Adamın gözlerindeki tüm sıcaklığı ve şefkati toplayıp bir terazide tartabilmeyi diledi. Bu sadece kibar bir ilgiden mi ibaretti, yoksa daha fazlası da var mıydı? Suçluluk ya da özür, belki. Hatta belki de aşk?

"Mütevazı bir Breton çiftlik işçisine göre oldukça iyi konuşuyorsun" dedi.

Onun yemleme sözlerini duymazdan geldi. "Size kötü davranıldı ve çok acı çektiniz. Bunun için üzgünüm. Ama ben buradayım."

"Evet. Buradasın. Ama size güvenilebilir mi bilmiyorum. Aksine ikna olana kadar, senin bir düşman olduğunu varsaymak zorundayım. Benim ve arkadaşlarımla güvenliğini için bir tehdit."

"Gel." Başını eğerek onu yanına çağırdı.

Finn ve Fosbury'ye temkinli bir bakış atarak öne doğru eğildi. Ta ki adamın nefesinin sıcaklığı boynunun açıkta kalan, savunmasız kıvrımında hissedilene kadar. Kalbi göğsünde gümbür gümbür atıyordu.

"Eğer bizi yalnız bırakırsan," diye fısıldadı, "sana her şeyi anlatacağım."

Dördüncü Bölüm

Yalnız mı?

Nabızı hızla atan Violet sandalyesinde arkasına yaslandı ve bağlı adama baktı. Gözleri meydan okumayla parlıyordu. Kendisine güvenmesi için hiçbir sebep vermemiş olmasına rağmen, ondan kendisinin ve arkadaşlarının güvenliğini riske atmasını istiyordu.

Peki o zaman. Ona güvenemiyorsa, Violet'in kendine güvenmekten başka çaresi yoktu. Kendi içgüdülerini takip etmeliydi.

Kararını verdikten sonra ayağa kalktı ve döndü. "Bay Fosbury? Finn? Önemli bir keşif yaptım. Adamımız Fransızca konuşuyor. Aslında oldukça iyi."

Tutsaklarına bir bakış attı. Gözleri artık ışıldamıyordu. İhanete uğramış gibi mi hissediyordu? Pekâlâ. Bu duyguyu öğrenmek ona iyi gelebilirdi.

"Cor," Finn pencere pervazından hantalca bir kayış yaptı. "Biliyordum. Aferin size, Bayan Winterbottom."

"Aslına bakarsanız," dedi Violet, "adam her şeyi itiraf etmek istediğini belirtti. Ama sadece doğrudan komutanla konuşacak."

Finn doğruldu. "Derhal Lord Rycliff'e haber vermeliyiz." "Kaleye bir çift uşak göndereceğiz," dedi Fosbury.

"Uşak mı?" Finn yankıladı. "Hadi oradan." Genç adam koltuk değneğine yaslanarak ceketinin önünü ilikledi. "Ben kendim gidiyorum."

"Şimdi Finn," dedi Violet annelik tonuyla, "sakatlığından sonra sınırlamalarından dolayı hayal kırıklığına uğradığını biliyorum, ama bu iş sana göre değil. Yapamazsın-"

"*Yapabilirim*. Ve yapacağım da. Kusuruma bakmayın Bayan Winterbottom, beni hayal kırıklığına uğratan tek şey bütün köyün bana çocukmuşum gibi davranması." Değneğini kaldırdı ve Sör Lewis'in süslü saatine doğrulttu. "Bir saat içinde Lord Rycliff'in yedeğinde buraya dönmüş olacağım. Beni işaretle."

Ve genç adam aceleyle b a ş ı n ı sallayarak Violet ve Mr. Fosbury birbirlerine omuz silkti.

"İyi olacak Bayan Winterbottom," dedi meyhaneci. "Çocuk çok cesur."

"Öyle olduğunu biliyorum."

Pencereye döndü, Finn'in geri çekilen formunu izledi ve memnuniyetini gizlemeyi umdu. Bu umduğundan da iyi gitmişti.

Biri gitti. Biri gitti.

Bir saati vardı. Bu süre içinde Christian, Corentin ya da her kimse onunla birkaç dakika yalnız kalabilmek için elinden geleni yapacaktı. Onun söyleyeceklerini duymak istiyordu. Gerçeği öğrenmeye ihtiyacı vardı. Ama onun aptalı olmayacaktı.

Şimdi, Fosbury ile ne yapacağız?

Meyhaneciye döndü. "Sizi bilmem ama Bay Fosbury, ben biraz ferahlamak istiyorum."

İri adam gerindi ve karnını ovuşturdu. "Şimdi sen söyleyince acıktım doğrusu."

"Bu saatte hizmetçileri uyandırmaktan nefret ediyorum. Neden bize mutfaktan bir şeyler getirmiyorsun?"

Fosbury'nin eli karnının etrafında dönmeyi bıraktı. Violet kıpırdamadan durdu ve nefesini tuttu.

"Ama ya o" -Fosbury başını bağlı adama doğru salladı- "ben yokken bir şey yapmaya kalkarsa? Ben seni korumakla görevliyim."

"İyi olacağıma eminim. Sandalyeye bağlı."

Düşündü ama sonunda başını salladı. "Hayır. Sizi onunla yalnız bırakamam Bayan Winterbottom."

"Kahretsin," diye

mırıldandı Violet.

"Pardon?"

"Ee... Jambon. Jambon dedim. Bilirsiniz işte. Demek istediğim, balodan sonra bırakılmış olması gereken tüm o yiyecekleri düşünüp duruyorum. O..."

"Jambon," diye bitirdi onun yerine.

"Evet. Jambon." Tanrım, kendini anlatılamayacak kadar aptal hissetti. "Ve kızarmış sığır eti. Ve kaz. *Buzlu* meyveler, taze pişmiş ekmekler. Çay ocağından getirdiğin o güzelim kekler, hepsi buzlu ve şekerli..." İç çekti. "Onların boşa gittiğini düşünmek ne kadar utanç verici."

"Şey..." Fosbury sandalyede kambur duran bağlı adama baktı. "Sanırım onu da yanımıza alabiliriz."

Meyhaneci, esirini sandalyeye bağlayan ipi çözdü.

Adamın elleri arkadan sıkıca bağlanmıştı.

Fosbury onu ileri doğru itti. "Devam et, sen."

Violet bir mumluğu kaldırdı ve Summerfield mutfağına doğru ilerlemelerine rehberlik etti. Tam da tahmin ettiği gibi, ortadaki çalışma masası, yarıda kesilen balodan kalan, yenmemiş yemeklerle doluydu.

Mutfakta doğru düzgün sandalye yoktu, sadece üç ayaklı tabureler vardı. Fosbury tutsağı masanın bir ucuna yakın bir tabureye itti ve insan baldırlarını taburenin tahta ayaklarına bağladı. Adam yana doğru çok fazla eğilirse devrilecek ve yere çakılacaktı. Öne doğru düşerse, sıcak şarap dolu kasenin içinde boğulacaktı.

Violet, "Lütfen oturun Bay Fosbury. Bull and Blossom'da her zaman başkalarına hizmet ediyorsunuz. Bu gece size bir tabak hazırlayacağım."

"Çok naziksiniz Bayan Winterbottom. Sakıncası yoksa." Meyhaneci masanın uzak ucundaki bir tabureye oturdu.

Violet birkaç tabak buldu ve tabakları ıstakoz köftesi, dilimlenmiş etler ve şekerli keklerle doldurarak biriktirilmiş tabakların sırasına doğru ilerledi. Lezzetleri üst üste yığıldıktan sonra Bay Fosbury'nin önüne bir tabak koydu. Teşekkürlerini mırıldanarak bir eliyle bir ekmeğe uzandı, diğer eliyle de bir ıstakoz köftesini ısırdı.

Kâsedden iki büyük kadeh şarap doldurdu ve birini Fosbury'ye doğru itti. Meyhaneci uzun bir yudum aldı.

Masanın diğer ucunda, diğer tabağı ve kadehi arkadaşının önüne koydu. Gizem. Hangisinin daha önce çözüleceğini görme zamanı.

Kadın onunla yine Fransızca konuştu. "Acıkmış olmalısın."

Tabağa baktı ve ellerinin arkadan bağlı olduğuna dikkat çekmek için omuzlarını silkti. "Bir köpek gibi mi yiyeceğim?"

"Seni serbest bırakamayacağımı biliyorsun. Çatal ve bıçağın yanına yaklaşmana bile izin veremem."

"O zaman belki beni besleyecek kadar nazik olursunuz."

Yüzünde açlığın keskin ifadesi belirdi. Ne için açlık, tahmin etmeye cesaret edemedi.

İnce bir dilim jambonu katladı ve parmaklarının ucuyla hafifçe tutarak ona uzattı.

"Daha yakına," diye ısrar etti.

İç çekerek itaat etti. Kolunu bir santim daha uzattı.

Başını eğdi ve kızın bileğinin altını öptü. Küçük bir ısı kıvılcımı narin eti haşladı ve kadın yanmış gibi geri çekildi.

"Wh-"

"Çıglık atma," diye mırıldandı çabucak. "Haykırma. Her şey bitti. Bitti. Sadece dayanamadım. Açlıktan ölüyorum, *mon ange*. Neredeyse hiç tatmadım

Günlerdir yemek yemedim. Ama yine de sana karşı koyamadım, sadece bir kez." Gözlerini kısa süreliğine kapattı. "Bir daha olmayacak."

Kolunu uzattı ama o kadar da uzağa değil. Bu kez öpüşmeye ya da yaramazlık yapmaya kalkışmadı ama jambonu dişlerinin arasına aldı ve afiyetle yedi. Kadın ona katlanmış bir dilim biftek, ardından da bir ıstakoz köftesi uzattı; ikisi de aynı hızla kayboldu. Bu konuda gerçeği çarpıtmamıştı. Açlıktan ölüyordu -belki de kelimenin tam anlamıyla. Kalbi taze bir endişeyle çarptı.

"Şarap?" diye sordu, doldurduğu kadehe uzanarak. Adam yutkunarak başını salladı. "Sadece ekmek, eğer isterseniz."

Ekmeğe uzanırken masaya bir göz attı. Fosbury'nin bir elinde çatal, diğerinde şarap vardı ve tüm dikkati ikisi arasında gidip geliyordu.

Bu onun şansıydı.

"Elimden gelen mahremiyete en yakın şey bu. Rycliff bir saatten kısa bir süre içinde dönecek. Size yardım etmek isterim. Ama bana gerçeği söylemelisin."

Fosbury'ye temkinli bir bakış fırlattı. "Benim adım Corentin Morvan. Mütevazı bir çiftlik işçisiyim."

"Ama..." Elinde değildi. "Sen Hristiyan değil misin?" diye fısıldadı.

Yüzünü saf bir şok ifadesi kapladı. Küfür etti. Sonra başını eğdi ve aceleyle bir dizi sözcük mırıldandı.

Violet nefesini tutup dinledi, itirafını anlamak için çıldırıyordu... ta ki konuşmasını tanıyana kadar. Bu, Katoliklerin her yemekten önce okudukları standart duaydı.

"Elbette ben bir Hristiyanım." Utangaç bir gülümsemeyle başını kaldırdı. "Teşekkür ederim, *mon ange*. Noel'de bir kutsamayı unutmak mı?" Dilini şaklattı. "Benim hakkımda ne düşüneceksiniz?"

"Gerçekten de."

Violet çıldıracağını düşündü. "Affedersiniz ama siz Lord Christian Pierce değil misiniz, yan komşumuz olan ve geçen kış bekâretimi alan adam?" diye pat diye sorabilmesinin hiçbir yolu yoktu. Son derece utanç verici olmasının yanı sıra, böyle bir soru sormak aptalca olurdu. Ona masadaki her jambon dilimini uzatabilirdi ama daha fazla cevap veremezdi. O zaman doğruyu söylediğinden asla emin olamazdı.

Bir rulodan küçük bir parça kopardı ve ona uzattı. "Fransızcanız olağanüstü. Breton aksanından eser kalmadan konuşuyorsunuz. Hayatım boyunca aksan konusunda bu kadar yetenekli sadece bir adam tanıdım."

Yanıt yok. Onaylayan bir kelime, bilen bir bakış yok. Sadece omuz silkti ve çiğnedi.

Hepsi bu kadardı. Violet pes etti.

Bir kez daha, güvenen doğası onu aptal durumuna düşürüyordu. Mantık, en basit açıklamanın genellikle doğru olduğunu savunurdu. Bu durumda en basit açıklama, aşırı aktif bir hayal gücüne sahip olmasıydı. Ve bu adam bir yabancıydı. Bir tür suçluydu ve bir çiçeğin saf romantizm umutlarıyla oynayarak hapisten kurtulmayı umuyordu. Kızgınlıkla şarap kadehine uzandı. Eğer o istemezse,

kendisi içerdi.

"*Katılıyor,*" dedi sertçe. "Yapma."

Kadın kadehi indirdi. "Neden olmasın?"

"Bugün Noel. Kadeh kaldırmalısınız."

Omuz silkerek kadehini kaldırdı ve alaycı bir ifadeyle, "*Joyeux noel,*" dedi. Adam yine araya girdiğinde kadeh dudaklarının yarısına kadar gelmişti. "*Tanrım jul.*"

Durakladı, kafası karışmıştı. "Bu...'Mutlu Noeller' Norveççe mi?" Adam başını salladı. "*Kala Christouyenna.*"

Kalbi göğsünde güm güm atıyordu. "Aynısı, Yunanca."

"*Feliz Natal.*"

"Çok kolay. Portekizce."

Şimdi gülümsüyordu. Aptalca ama elinde değildi.

Sonunda kimliğiyle ilgili gerçeği itiraf ediyordu, tıpkı adını söylemiş kadar kesin bir şekilde. Ve şimdi anlıyordu, balo salonunda ayaklarının dibine inip "*Nedeleg laouen*" diye fısıldadığından beri ona bunu söylüyordu.

Senin için yeni bir tane var, Violet. Çok anlaşılmaz. Bunu asla tahmin edemezsin. "Biliyordum." Şarabı aceleyle bir kenara koydu. "Sen olduğunu biliyordum." Birdenbire çok yaklaşmıştı. "Mutlu Noeller, Violet."

Onu öptü. Neredeyse bir yıl önce ona verdiği ilk öpücük kadar tatlı ve sarhoş edici bir okşamayla dudaklarını onunkilerin üzerinde gezdirdi. Ve tıpkı ilk seferinde olduğu gibi, karşı koymak için herhangi bir irade toplayamadı.

"Oy. Neler oluyor?" Fosbury boşalan şarap kadehiyle masaya vurdu. Masadan kalktı ve ayağa kalktı. "Ondan uzak dur."

"Hiç sanmıyorum." Christian ayağa fırladı. Bir kolunu Violet'in beline doladı. Sağ eliyle büyük bir bıçak çekti. "Orada dur."

Violet nefesini tuttu ve bıçağın ışıltılı sapının etrafında kıvrılmış parmaklarına baktı. "Ama sen bağılıydın."

"Kendimi serbest bıraktım."

"Bıçağı nereden buldun?"

"Burası bir mutfak. Bıçaklar bolca var." Christian bakışlarını Fosbury'den ayırmadı, bıçağı yavaşça ileri geri sallamaya devam etti. "Merak etmeyin, kötü bir niyetim yok. Hepimiz burada bir iki dakika daha duracağız, bu arada arkadaşınızın da uykusu gelecek. Fazla uzun sürmez."

Violet onun ne demek istediğini anladı.

O izlerken, Fosbury elini kaldırdı. Yavaşça, sarhoşça.

"Sen." Titrek bir parmakla Christian'ı gösterdi. "Sen... İngilizce bilmiyorsun." Geveleyerek konuşması "İngilizce" kelimesine fazladan bir hece ve bolca "Gğt" anlamı katıyordu.

Christian gülümsedi. "Şu anda senden daha iyi konuşuyorum."

"Elin!" Fosbury ağzından kaçırıldı. Hâlâ aynı yerde durarak kolunu ileri geri salladı. "Çekil. Çek ellerini! Çek ellerini Bayan Win..." Bir adım öne çıktı. "Bayan Winterbrother."

Fosbury konuşmayı kesti. Violet'e birkaç kez göz kırptı. "Bayan Window-bother?" dedi.

Sonra fayans zemine yığıldı. "Oh!"

Violet ona doğru atıldı.

"O iyi." Christian onun yanına, Fosbury'nin yanına çömeldi. "İyi olacak. Sabah biraz baş ağrısıyla uyanacak ama kötü anıları olmayacak."

"Onu zehirledin mi?"

Cebinden kahverengi camdan boş bir şişe çıkardı. "Sadece laudanum. İşe yarayabileceğini düşünerek arkadaşının çantasından çaldım. Sen bakmıyorken şarabın içine attım."

"Aman Tanrım, Christian." Kadın şişeden ona baktı. "*Christian*." "Evet, sevgilim. Benim." Onun yanağına dokundu. "Beni daha önce tanımadın mı? bir kez?"

"Ben... Ben öyle *sanıyordum*. Ama sonra merak ettim. Ve tam emin olabileceğimi düşündüğüm anda, beni tekrar şüpheye düşürdün. O ırgat saçmalığı konusunda çok ısrarcıydın ve neredeyse bir yıl oldu. Değişmişsin."

Ve değişiklikler sadece fiziksel değildi. Değişiklikler kırık bir burun ve çenesinin altındaki yara izinden daha derindi. Bu yeni Christian daha karanlık, daha güçlüydü. Çok daha tehlikeli. Bir zamanlar hayran olduğu adam şeytandı, evet.

-Ama asla bir İngiliz milis üyesini bıçak zoruyla tehdit etmez, hele hele adamı uyuşturmazdı.

Yaşlı Hristiyan'dan hiç korkmamıştı. Ama bu adam ensesindeki küçük tüyleri diken diken etmişti. Kimliği doğrulanmış olsa bile, buraya nasıl geldiğini, hatta neden geldiğini hâlâ anlayamıyordu.

Ve hâlâ onun güvenini hak edip etmediği konusunda hiçbir fikri yoktu. "Bana neler olduğunu anlatmalısın."

"Yakında açıklayacağım." Fosbury'nin arkasına geçti ve onu kollarından tutarak kaldırdı, baygın halini sürükledi. "Önce bana yardım eder misin?"

"Ben... Ben yapmamam gerektiğini düşünüyorum."

Onun yardımı olmadan hareket etti, baygın askeri kiler odasına götürdü ve havuç ve şalgam kutularının arkasına bıraktı.

"Biri seni mi kovalıyor?" Artık bunu kabullenmişti, peşinden gitti ve uyuyan Fosbury'yi un çuvalından bir yastıkla rahat ettirmeye çalıştı. "Yapmaman gereken bir şey mi yaptın? Görmemen gereken bir şey mi gördün? Tropikal bir ateş beynini mi uyuşturdu?"

Onu ayağa kaldırdı. "Sana anlatabileceğim her şeyi anlatacağım, yemin ederim. Ama fazla zamanımız yok. Asla görülmemem gerekiyordu ve şimdi tamamen ortadan kaybolmalıyım. Ama bu şansı elde etmeden önce değil."

Kollarını ona doladı ve onu kendine çekti. Vücutları buluştuğunda, kısık bir zevk iniltisi kaçtı. Onun alnına, yanağına küçük öpücükler kondurdu. "Tanrım, sana sarılmak çok güzel. Bunu ne kadar sık hayal ettiğimi bilemezsin. Seni hayal ettim."

Violet buna inanamıyordu. Onu rüyasında mı görmüştü? Ve tüm o geceler boyunca uyanık yatmış, onun için acı gözyaşları dökmüştü. Neden bu kadar ani gittiğini ve kalmasını sağlayıp sağlayamayacağını merak ediyordu.

Onu *hayal* ettiğini söyledi. Yine de neredeyse bir yıldır haber göndermemişti. Bunun yerine bir Noel balosunun ortasında sırılsıklam ve kanlar içinde yabancı bir dilde mırıldanarak ortaya çıktı.

Başını iki yana salladı. "Anlamıyorum."

Onu öptü. O kadar derinden öpmüştü ki, şarabın baharatlı tadı aklını başından almıştı. Ve bir an için, bu çok hoştu. Adamın dili kızın dilini kandırarak onu bir ritme sürükledi. Adam aldı; kadın verdi. Adam alay etti; kadın da karşılık verdi. Sanki bu öpücük hiç dans etmedikleri bir vals gibiydi. Hiç başlamadıkları bir kur. Hiç paylaşmadıkları açık bir tartışmaydı.

"*Violet*. Tatlı, sevimli Violet."

Kadının elbisesinin arkasından kavrayarak vücudunu kendi vücuduyla aynı hizaya getirdi. Sert, kaslı kalçası bacaklarının arasına bastırdı. Göğüsleri adamın göğsüne yaslandı. Adamın sıcaklığı keten ve ipek katmanları arasından kızın içini yaktı.

İşte yine onun önüne geçmişti. Her ne kadar vücudu onu takip etmek için can atsa da...

"Hayır, dur." Nefes nefese, bir elini aralarına soktu ve kendini uzaklaştırdı. Adamın kalp atışları avucunun içinde gümbürdüyordu. "Beni bunaltmana izin veremem. Cevaplara ihtiyacım var."

Nefes almakta zorlanıyordu. Gözlerini kısa süreliğine kapatarak başını salladı. "Biliyorum.

Onları alacaksınız."

Yakınlarda bir yerde bir kapı gıcırdayarak açıldı. Belki de hizmetlilerin koridorunda.

Başını gürültüye doğru çevirdi ve kolu kızın ortasına dolandı. Hızlı bir hareketle onu kilerin arkasına doğru çekti. "Kıpırdama," diye mırıldandı kulağına. "Tek bir ses bile."

"Rycliff geri dönmüş olamaz. Henüz değil. Muhtemelen sadece servisten biri -."

Eli kızın ağzını kapattı. "Şşş."

Adamın tutuşuna karşı direndi ve nasırlı avucuna itirazlarını haykırdı... hepsi boşunaydı. Onu tuzağa düşürmüştü.

Mutfaktan, odada ayaklarını sürüyerek dolaşan ve hafifçe ısıklık çalan birinin sesini duydular. Çanak çömlekler kalaylarla şingirdadı. Bir dolap kapağı gıcırdayarak açıldı, sonra kapandı.

Bu sırada Christian bir kolunu ortasına dolayıp diğer eliyle ağzını kapatarak onu vücuduna sabitledi. Mutfağın sıkıcı, sıradan sesleri devam ederken kalp atışları omurgasını dövüyordu. Kavrayışı hiç gevçemedi ama başparmağı göğüs kafesinin üzerinde hafifçe okçayarak ileri geri hareket etmeye başladı.

Başını eğdi ve yanağını onun şakağına bastırdı. "Özür dilerim," dedi zar zor duyulabilen bir fısıltıyla. Sonra onun kulağını öptü.

Oh, yapma. Merhamet edin.

Dudaklarının kulak memesine en ufak bir dokunuşunu her yerinde hissetti. Dizlerinin bağı çözüldü. Ayak tabanları karıncalandı. Korsesinin ortasından aşağıya doğru bir sıcaklık yayıldı. Ve kalbi... Kalbi göğsünden fırlama tehlikesi geçirdi. Tüm vücudu -tüm varlığı- onunkinin çok keskin bir şekilde farkındaydı.

Başka hiç kimse onu bu kadar neşeli hissettiremezdi. Başka hiç kimse ona bu kadar acı veremezdi.

Şimdiki tutsağıydı. Bir zamanlar sevgilisiydi. Onun geleceği... Tanrı bilir neydi.

Ayaklarının dibinde, Fosbury inledi ve uykusunda kaydı. Çizmesi boş bir sandığa çarptı. Bir süt kovanı gürültülü, çınlayan bir takırtıyla kiremitli zemine düştü.

Mutfak sessizliğe gömüldü.

"Orada biri mi var?" diye sordu bir adam.

Violet bu sesi tanıyordu. Sör Lewis Finch'e aitti.

Christian bir elini kızın ağzının üzerinde sıkıca tuttu, ama diğer kolu yavaÇça kızın belinden kurtuldu. Bir Çeye uzandı.

Bıçak. Karanlıkta onu kaldırdığında, ucunun keskin ve parlak bir şekilde parladığını gördü.

"Korkma," diye fısıldadı. "Senin incindiğini görmektense ölürüm daha iyi."

Oh, hayır. Hayır, hayır, hayır.

Şimdi kalp atışları onunkilerle yarışıyor, çılgınca çarpıyordu.

Susanna'nın babası bir lahana güvesinden daha fazla tehlike arz etmiyordu. Ama Christian onu sustururken bunu ona söyleyemezdi. Ve onun Sör Lewis'e saldırmasına ya da onu tehdit etmesine izin veremezdi.

Ayak sesleri çoktan kileri geçip saklandıkları yere doğru ilerliyordu. Violet bir an önce harekete geçmeliydi.

Bıçağa uzandığında, kollarını serbest bırakmıÇtı. Ellerini birbirine kenetledi ve tüm gücünü kullanarak bir dirseğini geriye ve yukarı, doğrudan Christian'ın göğüs kafesine doğru itti.

"Oof." Ciğerlerindeki rüzgârı söküp atmayı başardığını gösteren garip bir nefes alma sesiyle geriye doğru düştü.

Adamın elinden kurtuldu ve kiler kapısına doğru bir hamle yaptı.

Lanet olsun.

Christian'ın onu bırakmaktan başka çaresi yoktu.

Onu etkilemek için yeterince şey söylemiş miydi? Sadece birkaç dakika yalnız kalmışlardı. Kahretsin, o dakikaların daha çoğunu kendini anlatarak, daha azını da onu öperek geçirmeliydi. Ama buna engel olamamıştı.

Nefesini tuttu, duymak için zorladı. Onu korumak mı yoksa ihanet etmek mi istiyordu? Doğrusu, ikincisini hak etmişti. Onun güvenine ihanet etmişti,

neredeyse bir yıl önce.

"Neden, Sör Lewis," dediğini duydu hafifçe. "Sizi uyanık görmeyi beklemiyordum."

Sör Lewis?

Sör Lewis. Neredeyse ne yapmak üzere olduğunu anlayan Christian'ın nabızı atmaya bağıladı. Sevgili, tatlı Violet. Ona borçlu olmadığı ne vardı? O anda, savunma içgüdüleri tüm mantık ve mantığın önüne geçmişti. Violet onu Sör Lewis Finch'i bıçaklamaktan kurtarmıştı -İngiltere'nin en madalyalı sivil kahramanlarından birini

-Oyma bıçağıyla.

Silahlı sessizce bir kenara bırakırken, Violet ve yaşlı adamın birkaç kelime konuşmasını dinledi. Belli ki yaşlı mucit uyuyamamıştı. Geç saatlere kadar laboratuvarında çalışmıştı.

"Yeni bir tür silah üzerinde mi çalışıyorsun?" Violet sordu. Christian bunun sadece politikaya ilgi duyan sesi olduğunu anladı.

"Hayır, hayır. Beni uyanık tutan savaş ihtimali değil. Bir torun ihtimali." Kağıtlar hışırdadı. "Bir beşik için eskizler yapmaya başladım. Kurma mekanizması ve krankı olan bir tane. Böylece sadece birkaç kez çevrilip bebeği saatlerce sallayabilecek."

"Ne kadar ustaca," diye cevap verdi Violet. "Çok gurur duyuyor olmalısınız."

Christian gülümsedi. Violet'in dede gururundan söz ettiğini biliyordu ama dalgın ihtiyar onu yanlış anlamıyordu.

"Fikrin mekaniği sağlam," dedi Sir Lewis. "Umarım işe yaramasını sağlayabilirim. Bu arada misafirimiz nasıl?"

Sessizlik gerildi. Christian'ın bütün kasları gerildi.

"Mışıl mışıl uyuyor," diye cevap verdi sonunda. "Sadece biraz yemek yemek için geldim." Nefes verdi. *Teşekkür ederim, Violet.*

Ökisi tabakları düzeltmeye ve sohbet etmeye koyuldular. Kilerde Christian ağırlığını tahta bir rafa yasladı ve nefes almayı yeniden öğrenmeye koyuldu.

Bir süre sonra Sör Lewis ayrıldı. Christian yaşlı adamın ayak sesleri kaybolana kadar bekledi. Sonra birkaç saniye daha bekledi.

"O gitti," diye yüksek sesle fısıldadı.

Christian kilerden çıktığında Violet ona dönmedi. Bağıını eğmiğ, dikkatle fayans tezgâha dayadığı ellerine bakıyordu.

Sessizce onun yanına doğru ilerledi. "Teşekkür ederim."

"Bana teşekkür etmeyin. Bunu Sör Lewis'i korumak için yaptım." Çenesini kaldırdı ve onun bakışlarıyla buluştu. "Seninle ne yapacağıma henüz karar vermedim. Bana tüm gerçeği anlatmazsan seni tamamen ifşa etme eğilimindeyim. Hem de hemen."

"Dürüst davrandım. Herkesin inandığı gibi Batı Hint Adaları'na gitmedim. Geçen yılın büyük bir bölümünde Corentin Morvan adında Bretonlu bir ırgat olarak yaşıyordum."

"Ama neden?"

Başını öne eğdi. "Sen zeki bir kızsın. Hecelememe gerek yok herhalde."

"Demek Lord Rycliff haklıymış. Sen bir casussun." Başını salladı.

"Umarım İngiltere içindir?" diye fısıldadı.

"Violet. Bunu bana sorduğuna bile inanamıyorum."

"Peki, senin hakkında ne düşünmeliyim? Neden buradasın ki?"

"Senin için. Senin için, sevgilim. O kadarı da dürüsttü." Nefesinin altında küfretti. "Akşamın böyle geçmesini istememiştim. Aptalca bir hataydı, koyda mahvoldum. Ve daha da kötüsü, bu gece çok fazla insan tarafından görüldüm. Buraya geldiğimde o kadar üşümüş ve acı çekiyordum ki ne yaptığımı bile bilmiyordum. Tek düşüncem -ve bir süre bunun son düşüncem olacağından şüphelendim- senin içindi."

Ona doğru uzandı ama keskin bakışları bu hareketi geri çekmesine neden oldu. "Buraya sadece seni görmeye geldim. Sizi yalnız bulmayı, birkaç dakika sohbet etmek için bir kenara çekmeyi umuyordum. Hiç değilse bir not bırakmak istedim."

Kızgın bir ses çıkardı. "Başka bir not mu?"

"Daha çok düzgün bir mektup gibi." Elini saçlarının arasından geçirdi. "Violet, sadece kendimi açıklamak için bir şansa ihtiyacım var. Geçen yıl ayrılmadan önce yapmam gerektiği gibi. Sonra da gemime geri dönmeliyim. Bir şekilde." Ensesini kaşıdı. "Sanırım nereden bir çeşit-"

"Bekle. Christian, eğer gerçekten Kraliyet'in hizmetinde çalışıyorsan, böyle sinsi sinsi dolaşmana gerek yok. Hiç kimse İngiltere'ye Lord Rycliff'ten daha sadık olamaz. Neden birlikte ona gidip gerçeği anlatmıyoruz? Size yardım etmekten memnuniyet duyacaktır."

Başını iki yana salladı. "Bunu riske atamam. Aptal değilse, sadece benim sözüme güvenerek bana asla inanmaz. Ve eğer gemiyi kaçırsam..."

"O zaman ne olacak? Gemiyi kaçıırırsanız ne olur?"

"Kesinlikle reddedilirdim. Corentin Morvan'ın varlığı sona erer. Ben nispeten önemsiz biriyim, bu yüzden ortadan kaybolmam her şeyden çok bir rahatsızlık olur. Ama tüm bağlar sessizce koparılacaktı. Londra'ya, evime dönmek zorunda kalırım ve kariyerim de, olduğu gibi, sona erer."

"Bu bana pek de trajedi gibi gelmedi. Birazcık utanç hak ettiğinizden fazlası değil."

"Haklı olduğunuza eminim. Ama biraz utanç mümkün olan en iyi sonuçtur."

"Peki ya en kötüsü?"

Omuz silkti ve uzun, yavaş bir iç çekti. "Vatana ihanet suçlaması mı?"

"Ah." Güzel alnında endişe çizgileri belirdi. "Buna izin veremeyiz. Ailen zaten çok fazla acı çekti."

Evet, diye düşündü Christian. Kesinlikle acı çekmişlerdi. Ve bunu anladığı için ona tapıyordu. Onları düşündüğü için.

"Sana yardım edeceğim," dedi. "Onların iyiliği için sana yardım edeceğim. Neye ihtiyacın var?"

Ellerini kızın omuzlarından bileklerine doğru götürdü. Tanrım, o kadar yumuşaktı ki. Sesi duygusallıktan boğuklaştı. "Sana ihtiyacım var, Violet. Seninle sadece biraz zaman geçirmeye. Seni tekrar kollarıma alıp öpmeye ve yeşiller içinde ne kadar olağanüstü güzel olduğunu söylemeye ihtiyacım var. Neden seni sevdiğimi anlamamı istiyorum."

."

"Hayır, hayır, hayır." Gözlerini kapattı, sonra tekrar açtı. "Öyle demek istemedim. Eğer sabaha kadar geminizle buluşacaksanız, acil maddi ihtiyaçlarınız nelerdir?"

"Bir kayığa ihtiyacım var. Paltom ve botlarım. Ve eğer mümkünse bir silah." Başını salladı. "Önce son kısmı alacağız. Beni takip edin."

Beşinci Bölüm

Bir silah, eğer idare edilebilirse.

Christian kendi aptallığına güldü. Elbette bir silah idare edilebilirdi. İngiltere'nin en ünlü ateşli silah mucidi Sir Lewis Finch'in evindeydi. Violet onu koridorda ilerletirken, her duvarda adamın ünlü koleksiyonundan silahların sıralandığını gördü. Mızraklar, topuzlar, roketler, kılıçlar, hançerler...

Ve silahlar. Çok sayıda silah.

Violet onu evin arka tarafındaki dar ve karanlık bir odaya götürdü. Taş zemin çıplak ayaklarının tabanlarını dondurdu.

"Burası silah odası," diye fısıldadı ona mumluğu uzatırken. "Hiç şüphesiz."

Zeminden tavana kadar uzanan raflarda çeşitli cilalı tüfekler, tabancalar ve daha fazlası. Parıldayan, çift namlulu bir Finch tabancasına uzandı. "Yüce Tanrım. Bu çok güzel bir şey."

"Hayır," dedi sertçe. "Dokunma ona. Öyle her şeyi alamazsın. Sör Lewis'ten çalmana izin vermeyeceğim."

Etrafına bakındı. "Bir tane çaldığımı fark edeceğini sanmıyorum."

Soluk kaşlarından biri kalktı. "O fark ederdi. Ben de fark ederdim." Odanın uzak tarafındaki bir rafa gitti ve küçük bir tabanca çıkardı. "Çalmana izin vermeyeceğim ama bunu alabilirsin."

Christian ona baktı. Tek namlulu, oldukça basit bir silahtı ama mükemmel çalışır durumda görünüyordu. "Neden bu?"

"Çünkü vermekte özgürüm. Bu benim." Güldü, afallamıştı. "Senin mi?"

"Evet, benim." Bir barut borusuna uzandı ve ustalıkla bir şarj ölçtü. "Güzel havalarda burada, Spindle Cove'da bir programımız var. Pazartesi günleri kır yürüyüşleri yaparız. Salı günleri deniz banyosu. Çarşamba günlerini bahçede geçiririz. Perşembe günleri de"- namluya bir kurşun top sıkıştırdı-"atış yaparız."

Dişlerinin arasından belli belirsiz bir ıslık çaldı. "Ben Spinster Cove'un genç hanımların gelip... ev kadını olabilecekleri bir yer olduğunu sanıyordum. Kitap okurlar. İğne işi yaparlar. Cızırtılı çoraplar ve çirkin elbiseler giyerler."

"Burası hakkında yanılmışsın. Bizim hakkımızda."

"Belli ki." Cilalı, iyi yağlanmış silahı narin ellerinde evirip çeviren Violet'i hayretle izledi. "Tanrım, Violet. Senin benim için doğru kız olduğunu hep biliyordum."

"Lütfen," diye alay etti. "Böyle bir şey bilmiyordun." "Dürüst olmak gerekirse, ben..." Ani bir klik sesiyle sıçradı. "Yüce Tanrım." Silahın horozunu kaldırmış ve doğrudan kalbine doğrultmuştu.

"Violet..."

"Hiçbir şey denemeyin. Bunu nasıl kullanacağımı biliyorum." "Bildiğinden şüphem yok."

Sertçe yutkundu. Elleri titremedi bile.

"Kız kardeşinin ilk kez sahneye çıktığı gece," dedi. "Okuldan çıkalı henüz bir yıl olmuştu ama ailem dans etmediğim sürece katılmama izin verdi. Lacivert bir pardösü, devetüyü pantolon ve altın iplikli bir yelek giymiştin. Ve yeni püsküllü Hessian'ların. Onlarla çok gurur duyuyordun. Brokar bir cep mendilin vardı ama kadril ile gece yarısı yemeği arasında bir ara onu kaybettin. Peki ya ben?"

"Peki ya sen?" diye sordu. Kadın silahı öne doğru itti ve adam ellerini kaldırdı. "Ne giydiğini hatırlamamı mı istiyorsun?"

Başını salladı. "Fildişi krepimi mi giyiyordum, yoksa mavi percale mi?"

Christian elleriyle havayı çalkaladı. "Bilmiyorum... Mavi mi? Hayır, fildişi."

"İkisi de değil. Hint sarı ipeğimi giyiyordum."

"Sarı Hint ipeğiniz olduğunu bile bilmiyordum."

"*Kesinlikle*. Sen bilemezsin. Beni hiç fark etmedin. Oxford'dan arta kalan zamanlarda süslü kadınların peşinden koşmanı izledim. Ve kız kardeşlerimizin ilk sezonlarında yaptıkları skandal dedikodularını duydum." Silahını sabitledi ve ona doğru bir adım attı. "O yüzden şimdi bana yalan söyleme. Beni istediğin tek kadın olduğuma inandıramazsın."

"Haklısın. Haklısın. Ben olsam denemezdin bile." Tabancayı görmezden gelmek için elinden geleni yaparak onun gözlerinin içine baktı. "Ama sana şunu söyleyebilirim -tam bir dürüstlikle Violet- sen benim sevdiğim tek kişisin."

Kesinlikle hareketsiz kaldı. "*Sevdim*. Beni sevdiğine inanmamı bekliyorsun."

"Evet."

"Ne zamandan beri?"

"Ben... Ben tam olarak ne zaman başladığını bilmiyorum, sevgilim." "Çünkü aslında hiç başlamadı."

"Bekle, bekle. Bana bu kadarını ver. Belirsizliğim dürüstlük çağrışımı yapıyor, değil mi? Yalan söylüyor olsaydım, özel bir hikaye uydurmak için zahmete girerdim."

"Belki de Breton çiftlik işçisi olayıyla hayal gücünüzü tüketmişsinizdir." Tabancasıyla işaret etti. "Dön ve yürü. Koridordan aşağıya. Ben hemen arkanda olacağım."

Omzunun üzerinden bir bakış fırlattı. "Neden?"

"Senden cevaplar istiyorum ama bu odada sana güvenmiyorum. Çok fazla silah var."

Dönerken, "Zeki kız," diye mırıldandı.

Koridorda ilerlerken silahı adamın sırtına dayadı. Her adımda, söyleyecek doğru kelimeleri bulmak için beynini zorluyordu.

Christian bu sessiz, alçakgönüllü komÇu kızına karÇı bu derin sevgiyi ne zaman hissetmeye baÇladığını tam olarak hatırlayamıyordu. Bunun farkına vardığı günü söyleyebilirdi ama bu hikâyenin sadece kızın öfkesini artıracağından Çüpheleniyordu.

Hikaye başka bir kadınla ilgiliydi.

Ve bu olay, Violet'in onu şu anda götürdüğü balo salonuna çok benzeyen bir balo salonunda gerçekleşmişti. Ailesinin skandallarla dolu maskeli balolarından birinde, hiçbir neden yokken bir kadınla flört ediyordu. Kadın boyalı bir hedef tahtasıydı ve bütün genç erkekler ona ateÇ ediyordu. Ve Christian'a, deneyimli bir koket gülümsemesiyle, *"Seninle zamanımı harcamayacağım,"* demiÇti. *Sen bir köpek yavrususun. Bir süre benim üzerime atılıp köle gibi çalıÇacaksın, ama sonra büyüyecek ve onun gibi bir kıza sadık kalacaksın.*

Yelpazesini Violet Winterbottom'ın oturduğu köşeye doğru eğmişti.

Evlenmek mi? Violet Winterbottom'la evlenmek mi?

Christian bu düÇünceyi elinin tersiyle iterek uzun uzun ve yüksek sesle güldü. Ama küstahça bir Çey olan bu düÇünce bir kenara atılamazdı. Christian arkadaşlarıyla eğlence gecelerine devam ederken, bu düÇünce ona sarılmıÇ, etrafında bir duman gibi dolaÇıp durmuÇtu. Sonunda geç saatlere kadar dışarıda kalmayı bıraktı ve köpekleri sabah koşusuna çıkarmak için daha erken kalkmaya başladı.

Ve Violet'i görmek için.

Çünkü aniden Violet'i gerçekten görmeye başlamıştı. Onun ne kadar zeki ve düşünceli bir kadın olduğunu anlamıştı. Diller konusunda gerçek bir yeteneği vardı - ki kendisi de bu konuda oldukça becerikli olduğu için bunu fark etmişti. Ve meydan okumayı seviyordu.

Violet'in arkadaşlığının her sabaha başlamak için teşvik edici bir yol olduğunu fark etti. Ve özellikle bir sabah, kız kardeşinin teriyeri onları çalıların arasında neşeli bir kovalamacaya sürüklediğinde - ardından, Violet'in kızarmış ve nefes nefese kalışına, yırtık fırfırına ve çamurlu eteğine rağmen iyi huylu kahkahalarla parlayan gözlerine hayran kalmıştı... İşte o zaman Violet'in arkadaşlığının her geceyi bitirmek için teşvik edici bir yol olabileceğini düşünmeye başlamıştı.

Kısa süre sonra başka bir şey düşünemez oldu. Onun yatağında ve hayatında olmasını. Hayatının sadece halka açık kısmını değil - akşam yemeği partileri, sosyal görüşmeler ve güneşli meydana yürüyüşlerden oluşan hayatı. Ama gizli, sessiz, karanlık kısımları da vardı.

"Botların ve palton orada." Tabancayı köşeye doğru salladı. "Hadi, giy onları."

O da kabul etti. "Violet, sana karşı niyetlerim vardı. İyi niyetler. Zamanla sana düzgün bir şekilde kur yapma planlarım vardı." Botlarıyla boğuşurken bir an için sözünü kesti. "Acele etmek için bir neden görmedim. Ama sonra..."

Çizmeli ayağını yavaşça yere indirdi.

"Frederick?" diye sordu usulca.

Başını salladı. "Frederick."

Christian sakın bir nefes aldı, bir tuğla duvarın önünde yer kapmak için itiGip kakıGtığı ve kardeGinin adını bulmak için ölenlerin listesini taradığı günü hatırladı. Orada, beyaz üzerine siyah harflerle yazılıydı. *Lord Yüzbaşı Frederick St. John Pierce*. Uyuşukluk Christian'a bir tokmak gibi çarpmıştı. Bazı açılardan hâlâ sersemlemişti.

Bir duygu yumağını yuttu. "Onu kaybettiğimizde bize çok iyi bir arkadaş oldun."

Onun eve gelişini, aileden biri gibi içeri süzülüşünü hatırladı. Salonda kız kardeşleriyle birlikte oturur, kitaplardan ya da gazetelerden yüksek sesle bir şeyler okur ve başsağlığı dilemek için gelen çok sayıda ziyaretçiyi kabul etmelerine yardımcı olurdu. Ve her sabah köpeklerini koşuya çıkarırdı.

"Ailenin dostu olmaya çalıştım." Ses tonu değişti. Tabancasını indirdi. "Ama en çok senin için endişeleniyordum, Christian. Sen değiştin ve ben çok endişelendim."

O değişmişti. Çoğu yönden daha iyiye doğru. Babası her zaman kraliyete ve ülkeye hizmet etmenin önemini vurgulamıştı. George veliahttı; Frederick de onun görevini üstlenmişti. Ancak Christian'ın diller konusundaki becerisi kendisini özel bir hizmet biçimine borçluydu: casusluk. Siyasi broşürleri ve gazeteleri çevirmenin pek bir cazibesi ya da heyecanı yoktu.

Ama Christian arka planda küçük bir rol oynamaktan mutlu olmuştu.

Kollarını hâlâ nemli olan paltosunun kollarına soktu. "Bir süredir Kraliyet için çalışıyordum. Çoğunlukla yazılı çeviriler, hepsi Town'da yapıldı. Ama Frederick'i aldıktan sonra-"

"O da bir casus muydu?"

"Hayır, hayır. Frederick her zaman görüldüğü gibiydi. Dürüst, onurlu bir adamdı. Bu kadar genç yaşta öldürülmemeliydi. Ölüm haberini aldığımızda, hemen bir saha görevi için baskı yapmaya başladım." Kıkırdadı. "Ve bana bir tane verdiler, tam anlamıyla. Bir buğday tarlasına atandım. Toprak sahibi İngiltere'ye sempati duyuyor ve ben de çoğunlukla çiftlik işleri yapıyorum. Arada sırada paketlerin ve evrakların bir noktadan diğerine geçmesine yardımcı oluyorum. Fazla bir şey değil ama..."

"Ama ne?"

Bir elini yüzünde gezdirdi. "Frederick'ten sonra Londra'da daha fazla kışımın üstüne oturamazdım. *Bir şeyler* yapmam gerekiyordu. Anlayabiliyor musun?"

Yüz ifadesi yumuşadı. "Anlayabiliyorum. Ve ben de *anladım*, keşke bana her şeyi anlatsaydın."

"Sessizlik yemini ettim. Gerçeği sadece babam biliyor."

"Kimseye söylemezdim. Çok iyi sır tutabilirim. Kimseye bizim hakkımızda bir şey söylemedim."

"Biliyorum."

Aralarındaki mesafeyi kapattı ve sessizce onu yere oturmaya davet etti. Orada, boş balo salonunun ortasında. Zümrüt rengi ipek eteklerini bacaklarının altına katladı ve tabancasını kucağına koydu. Adam onun karşısına oturdu ve kolunu bükülmüş bir dizinin üzerine koydu.

"Violet, sana davranış şeklim affedilemezdi. O zamandan beri bunun suçluluğuyla yaşıyorum. Ayrılacağımı biliyordum. Sana herhangi bir söz verebileceğimi sanmıyordum, ama sana bir kez olsun sarılmadan ayrılmayı da kendime yediremedim. O kadar ileri gitmeye niyetim yoktu ama o anda..." Yüzünü ovuşturdu. "Dürüst olmak gerekirse, bir parçamın seni mahvetmek istediğinden şüpheleniyorum. Böylece döndüğümde hâlâ yanımda olacaktın. Bu benim ahlaki değerlerim için pek bir şey ifade etmiyor ama gerçek bu."

"Bu korkunç bir şey."

"Biliyorum." Yüzünü buruşturdu. "Senden beni affetmeni nasıl isteyebilirim bilmiyorum. Gerçekten de utanmaz bir şeytandım. Ve seni hayal kırıklığına uğrattığım onca yol arasında... bu iyi bile değildi."

"Şey." Ağzının köşesi büküldü. "*Fena* değildi."

Gururuna dokunan acıyı hafifletmek için biraz güldü. Sonra onunla ilgili anılar -o geceyle ilgili anılar- zihninde ön plana çıktı ve diğer tüm duyguları kovaladı. Tam birleştikleri anda elini onun yanağına nasıl koymuştu. En saf mutluluğun üzerine katmanlanmış en tatlı jest.

Etek ucundaki ipeği kenara iterek, tek bir parmak ucunu çoraplı ayak bileği boyunca kaydırды. Onun dokunuşunun altında, kız çok zarif, çok tatlı hissediyordu. Christian gençliğinde parmak uçlarını birçok ipek çorabın üzerinde gezdirmişti, ama şimdi... Bu kadar güzel bir şeyi okşamayalı neredeyse bir yıl olmuştu.

Artık kendinden emin bir baştan çıkarıcı değildi. Elini iyi yetiştirilmiş bir kadının eteğinin altına sokmuş kaba, mütevazı bir çiftlik işçisiydi. Her an uyanabilecek uyuyan insanlarla dolu bir evde. Bu zevk lezzetli bir şekilde yasaklanmıştı. Uyarılmanın verdiği güçlü heyecan hayatın kendisi gibiydi. Ve kadının kombinezonunun hışırtısı o güne kadar duyduğu en tahrik edici sestiydi.

Karşı koyamayarak elini baldırından yukarı kaydırды. İki parmağının ucuyla dizinin çukuruna bastırды. Dokunuşunun altında sıcak bir nabız dalgalandı.

"Christian..." Sesi soluk soluğaydı. Muhtaç.

Kendi kendine gitmesi gerektiğini söyledi. Milisler gelmeden önce kaçmalıydı, yoksa her şey bitecekti. Kariyeri ve belki de hayatı -hızlı bir çıkış yapmasına bağlıydı.

Ama ruhunun buna ihtiyacı vardı.

Daha da yaklaşarak kaşlarını Violet'in omzuna yasladı. "Bana bir şans daha ver, Violet. Sana sunacak çok az şeyim var ve çok az zamanımız var. En azından sana zevk vermeme izin ver." Elini bacağına üzerinde gezdirdi. "Sana ne kadar iyi olabileceğini göstermeme izin ver."

Adam onun kalçasını okşarken, Violet'in nefesi ciğerlerini uzun, durgun bir iç çekişle terk etti.

"Violet." Dudakları kadının boğazını sıyırdı.

Bu gerçekten oluyor muydu? Bunun tekrar olmasına gerçekten izin veriyor muydu?

Boynunu öperken çenesini yukarı doğru itti. Kadın örtülü bir teslimiyetle başını geriye attı. Sıcak dili teninde hınzır desenler çizirken, gözlerini balo salonunun Noel ihtişamına dikti. İşsiz

Avize yükseklerle dal budak salmıştı. Yemyeşil kırmızı ve yeşil bayraklar sütunları süslüyor, tavan kirişlerinden altın yaldızlı kesme yıldızlar sarkıyordu.

Başını *kadının dekoltesine* doğru eğdi ve göğüslerinin açıkta kalan üst kısımlarını okşadı. Boyun çizgisi boyunca küçük öpücükler bıraktı. Bu esnada arayış içindeki parmak uçları kadının iç uyluğunun eğimine tırmanıyordu. Dokunuşu öncekinden daha sert olsa da, yine de onu nemli ve özlem dolu bıraktı. Tıpkı o ilk gecede olduğu gibi.

"Sana göstermeme izin ver," diye mırıldandı. "Paylaşılacak o kadar çok zevk var ki."

Elini bacaklarının arasına kaydırды.

Oh. Oh, çok iyi.

Adam onu okşarken meme uçları gergin noktalara doğru çekildi. Biraz döndü, hassas uçların korsesinin kısıtlayıcı sınırlarına sürünmesine izin verdi. Adam onunla alay ediyordu, o da kendisiyle. Acıyı çok tatlı, çok iyi yapıyordu. Her şeyi daha da kötüleştiriyordu.

"Evet," diye inledi, donunun kıvrımlarını kenara iterek. "Bu sefer senin için doğru olanı yapacağım."

Sözleri ona ihtiyacı olan gerçeklik sarsıntısını verdi. Onun için doğru olanı yapacağını söyledi. Tam olarak nasıl? Vücudunu kullanıp, sabah da çekip giderek mi?

"Dur." Kalçalarını birbirine kenetleyerek adamın parmaklarını hapsedti.

"Dur."

Göğüs dekoltesini öpmeye devam etti. "Sevgilim, söz veriyorum, bu sefer iyi yapacağım. İyiden de iyi. Aramızda mutluluk yaratabiliriz. Hayal ettiğinden daha büyük bir mutluluk."

Sıkışmış parmaklarını gererek kadının mahrem etine ulaşmaya çalıştı.

Kalçalarının mengenesini sıktı. "Gerçekten. Bu gece buraya rastgele gelebileceğine, anlaşılmaz bir dilde saçmalayabileceğine, koruyucumu uyuşturabileceğine ve -geçen sefer bana yaptığın yanlışa rağmen- beni arkana yaslanıp eteklerimi kaldırmaya ikna edebileceğine gerçekten inanıyor musun? Burada, yerde, bir balo salonunun ortasında? Gerçekten o kadar aptal olduğumu mu düşünüyorsun?"

"Şey, ben..."

Burnunu çekti. "Tabii ki o kadar aptal olduğumu düşünüyorsun. Neden düşünmeyesin ki? Ne de olsa ben seni yatak odana kadar takip eden ve ailelerimiz alt katta kâğıt oynarken iffetini teslim eden kızım. Bu gece beni baştan çıkarmak büyük bir numara olmamalı. Düşündüğün bu mu?"

Başını iki yana salladı. "Hayır. Hayır, ben-"

"Ben bir aptalım." Sesi kırıldı. "Karşı koyamayacak kadar kolay gözlerim kamaştı. Bir an durup sonuçlarını düşünemeyecek kadar ahmak. Orgazmın ne olduğunu bilmeyecek kadar aptal. 'Oh, Violet,'" diye taklit etti. "'Sana ne kadar iyi olabileceğini göstereyim. Sana bir şey göstermeme izin ver, Christian.'"

Tabancayı kaldırdı ve namluyu adamın şakağına dayadı.

Adam irkildi. "Violet, Tanrı aşkına."

"Elini çek. Şimdi." Kadın uyluk kaslarını adamın elini serbest bırakmasına yetecek kadar gevşetti.

O da akıllıca davrandı.

"Bir dakikalığına beni dinleyeceksin." Derin bir nefes aldı ve aralarında bir metre kadar mesafe kalana kadar cilalı parkenin üzerinde geriye doğru ilerledi. Ellerini sabit tutarak tabancayı adamın göğsüne doğrulttu. "Sana tapıyordum. Hayatım boyunca sana taptım. Senden hiçbir şey istemedim. Söz vermedim, kur yapmadım. Namusumu teslim ettim. Sana güvenimi verdim. Ve sen bana bir *not* bıraktın."

Ağzı pişmanlık ifadesiyle büküldü. Bir elini saçlarının arasından geçirdi. "Ben çok-"

"Yirmi altı kelime!" diye karşılık verdi, başarabildiği en yüksek fısıltıyla. "Sana bekaretimi verdim ve sen bana yirmi altı karalanmış kelime bıraktın."

"Bu şekilde senin için daha kolay olacağını düşündüm. Böylece benden nefret edebilir ve unutabilirsin."

"Senden nefret ettim. Bana kendimi ucuz ve aptal hissettirdiğin için senden nefret ettim. Beni bu kadar utandırdığın ve ailemden uzaklaştırdığın için senden nefret ettim. Ve tüm bunların olmasına izin verdiğim için kendimden nefret ettim. Ama unutmak? Nasıl unutabilirdim ki?" Gözyaşlarını geri kırıptı. "O gün kalbimi yirmi altı parçaya ayırdın. Ama biliyor musun, Christian? Burada, Spindle Cove'da geçen birkaç ay boyunca o parçaları tekrar bir araya getirdim."

Violet bu sözleri söylerken ne kadar doğru olduklarını fark etti. Hayal kırıklığını bir kenara bırakıp yeniden yaşamaya başladığı günü hatırlayamıyordu. İyileşme yavaş ve kademeli olmuştu. Bazen acı vericiydi. Ama her nasılsa, deniz banyosu, kır yürüyüşleri ve atış dersleriyle -ve kesinlikle hiç nakış yapmadan- oyalanırken, imkânsız olan gerçekleşmişti.

Kalbi iyileşmişti.

"Artık farklı bir kızım," dedi ona, dik oturarak. "Daha güçlü bir kız. Kahretsin, ben kız falan değilim, ben bir kadınam."

Ağız hafif, minnettar bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Yani görebiliyorum."

"O zaman anlamalısın ve bunu söylediğimde bana inanmalısın: Beni bir daha incitmene izin vermeyeceğim."

Birkaç dakika boyunca ona baktı. Konuştuğunda sesi eşitti. "Anlıyorum ve sana inanıyorum. Sana söylemek istediğim çok şey var ama silah zoruyla söylememeyi tercih ederim. Sana dokunmayacağıma söz veririm, tabancayı indirir misin?"

Başını iki yana salladı.

"Violet." Sesi daha karanlık bir hal aldı. "İsteseydim seni silahsızlandırabilirdim.

Ama bu sırada sizi yaralayabilirim ve sizi tekrar incitmek istemem."

Yavaşça nefes verdi. Sonra tabancayı kucağına indirdi. Ona ancak bu kadarını verebilirdi.

"Dinliyorum."

Yaklaştı. "Sana davranış şeklim affedilemezdi. Küçümsemeni hak ediyorum. Nasıl değiştiğini görebiliyorum ve bu beni çok gururlandırıyor. Her zamankinden daha cesur, daha güçlü ve daha sevimlisin. Ayrı kaldığımız süre içinde benim de değiştiğimi bilmeni istiyorum. Daha güzel olmak için değilse bile." Yavaşça uzanarak boştaki elini yüzüne götürdü ve parmak ucunu burnunun engebeli yamacında gezdirdi. "Bunu hissediyor musun?"

"Kırıldı."

Başını salladı. "İki kez. Bilerek. Eğitimimin bir parçasıydı. Acı çekerken pratik yapmam gerekiyordu. Böylece sadece Bretonca cevap verebiliyordum, asla İngilizce değil." Elini yumruk yaptı ve şakacı bir şekilde burnuna vurdu. "*Corentin Morvan eo ma anv.* Benim adım Corentin Morvan." Parmağını boğazındaki yara izinin üzerinde gezdirdi. "*Me a zo un tamm peizant.* Ben mütevazı bir çiftlik işçisiyim." İki parmağını tabanca gibi kalbine dayadı. "*N'ouzon netra.* Hiçbir şey bilmiyorum. Bakire üzerine yemin ederim ki gerçek bu."

"Kulağa işkence gibi geliyor."

"Öyleydi ama gerekliydi. Kendi güvenliğim için ve diğerlerinin güvenliğini korumak için." Onun elini öptü ve iki elinin arasında tuttu. "O kaygısız, toy dükün oğlunu içimden söküp attılar ve yerine aşağılık bir ırgat bıraktılar. Ama seni asla kalbimden söküp atamadılar." Onun gözlerinin içine derin derin baktı. "Seni seviyorum."

Kalbi kaburgalarına çarptı.

"Seni seviyorum, Violet. Seni o zaman da seviyordum. Şimdi de seviyorum. Hiç bitmesini beklemiyorum."

Sözleri onu dilsiz felç noktasına kadar etkiledi. Ona inanmayı ne kadar da çok istiyordu. Ama hiçbir mantıklı açıklaması yoktu.

Sonunda başını hafifçe sallamayı başardı. "Bu doğru olamaz."

"Bu doğru. İnan bana, aşkım. Geçtiğimiz yıl o kadar çok gerçek at pisliliği kürekledim ki, mecazi olanlara karşı tüm sabrımı kaybettim." Elini avuç içine çevirdi ve sanki falına bakacakmış gibi elinin içine baktı. Başparmağı avucunun ortasında bir daire çizdi. "Birçok yönden alçakgönüllü oldum. Kocaman bir makinenin küçük bir dişlisiyim, harcanabilir ve önemsiz. Çok az yiyeceklerle uzun saatler boyunca çok çalışmanın ne demek olduğunu öğrendim."

Bu kısma sorgusuz sualsiz inanmıştı. Kanıtlar adamın her yerinde yazılıydı. Kilerde ona doğru bastırıldığında, vücudunun şimdi nasıl daha zayıf olduğunu hissetmişti, tamamen kas ve sinüs. Yüzü düzenli olarak güneşe maruz kaldığı için bronzlaşmış ve yıpranmıştı. Ve elleri... Avucunu okşayan adamın başparmağındaki nasırları hissetmişti.

"Hepsinden önemlisi," dedi, "kendi aptallığımın kapsamlı ve kaçınılmaz niteliği karşısında alçakgönüllü oldum. Benim muazzam kibrim. O geceyi seninle paylaşabileceğimi ve sonra da hiç etkilenmeden görevimi yerine getirmeye devam edebileceğimi düşünmüştüm. Yanılmışım. Hem de çok yanılmışım. Violet, her gün seni düşündüm. Her gece rüyamda seni gördüm. Her özel anımda seni özledim ve evden gelen mektuplarımı senden bir haber var mı diye taradım-"

"Evden gelen mektupların mı? Ama ailenizin nerede olduğunuzu bilmediğini söylemişsiniz."

"Yazmıyorlar. Antigua'daki bir adrese yazıyorlar ve mektuplar yönlendiriliyor. Birkaç ayda bir 'annemi ziyaret etmem' için bana izin veriliyor, bu da bölgesel üssümüze gitmem anlamına geliyor. Orada küçük bir odada oturup mektuplarını okuyor ve cevap yazıyorum. İngilizce okumak ya da yazmak için tek şansım bu. Hatta herhangi bir şey okumak için tek şansım bu. Bir yıldır hiç kitap okumadım."

"Ah. Ne yoksunluk ama." Kelimeleri hiçbir ironi belirtisi olmadan söyledi. Onun için kitapsız kalmak, yiyeceksiz kalmak kadar büyük bir imtihan olurdu.

"Mektuplarından birinde kız kardeşim senin Spinster'a geldiğinden bahsetmiş."

-" Alaycı lakabını ısırды ve tekrar başladı. "Spindle Cove." Kadının elini bıraktı ve yanağını okşamak için uzandı. "Kanalın hemen karşısında olduğunu düşünmek hoşuma gidiyordu. En çok da başka bir adamla evli olmadığını bilmek hoşuma gidiyordu."

"Henüz evlenmedim, demek istiyorsun. Ailem artık bana karşı sabrını yitirdi. Annem Londra'ya dönüp bir koca bulmam konusunda kararlı. Aile arabası yarın benim için geliyor."

"Biliyorum." Hırıltılı bir nefes aldı. "Bu yüzden bu gece gelmeye kararlıyım. Sanırım başka bir yol olmasaydı Manş Denizi'ni yüzerek geçerdim."

"Ama sen buraya nasıl *geldin*?"

"Geçen hafta, yazışmalar için normal günümdeydim. Kız kardeşimden gelen bir mektup vardı. Londra'ya döneceğinizi ve bu bahar sizi evlendirmenin onun büyük projesi olduğunu yazıyordu. Bu kelimeleri okuduğumda kalbim taş gibi oldu. Hastings'e giden küçük bir gemimiz vardı. Bana borçlu olunan her iyiliği takas ettim, babamın adını birkaç kez andım. Dizlerimin üzerine çöküp yalvarmak dışında her şeyi yaptım. Sonunda yolculuk yapmama izin verildi ve Spindle Koyu'na yaklaştığımızda kürek çekmek için jollyboat'a bindim. O kısım planlandığı gibi gitmedi. Lanetli şey bir kayaya çarpıp parçalandı. Bir şekilde şafak vakti kalkacak gemiyle buluşmak için yeni bir tekne bulmalıyım. Ama gitmeden önce..."

Yerde bağdaş kurarak oturduğu yere yaklaştı, kollarını ve bacaklarını ona doladı. "Beni beklemen için seni ikna edebilir miyim? Ben üçüncü oğlum, miras olarak hiçbir şey almayacağım. Maddi beklentilerim her zaman mütevazıydı ve şimdi gösterişli yakışıklılığımı mahvettim."

Konuşmaya başladı ama adam arı gibi hızlı bir öpücükle sözünü kesti. Bu onu sersemletti, zonklattı. Sadece bazı yerleri biraz şişmişti.

"Sensiz bir hayat düşünemiyorum, Violet. Henüz elini uzatman için sana baskı yapmayacağım. Ama bana bekleyeceğini -sadece bu çılgın savaş bitene kadar bekleyeceğini- ve seni kazanmam için bana bir şans vereceğini söylersen, bunu şimdiye kadar aldığım en iyi Noel hediyesi olarak kabul ederim."

Ona baktı, onu anlamaya çalıştı. Bu balo salonunda onun için güzel bir masal anlatmıştı. Öldürülen kardeşinin intikamını almak için Kraliyet'e hizmet eden ve bu sırada gizliden gizliye onu seven bir kahraman olduğunu gösteren bir masal. Ona güvenmeyi o kadar çok istiyordu ki. Ve tam da bu umutsuz inanma arzusu, kendi muhakemesinden şüphe etmesine neden oldu. Bütün bunları daha önce de yapmıştı - bir gece ona değer verildiğini ve tapıldığını hissettirmiş, ertesi gün tek kelime etmeden çekip gitmişti. Kendini toparlaması neredeyse bir yılını almıştı.

Belki de buraya gelmesinin gerçek nedeni o değildi. Belki de onu yine kullanıyordu, duymak istediği kelimeleri ona veriyordu.

Hissetmek istediği duygular... hepsi de istediğini alıp gidebilmesi içindi. Kendi algısı yıllar süren karasevda yüzünden bu kadar bulanikken, nasıl emin olabilirdi ki?

Üstlerindeki avize titredi ve sallandı. Christian'ın gözleri büyüdü.

Ayak sesleri.

Sessizlik içinde birbirlerinden uzaklaştılar. Christian parmak uçlarıyla mumu söndürdü. Mum dumanının keskin kokusu havayı doldurdu.

Ayak sesleri duraklayınca avizenin çingırağı da sustu. Violet nefesini tuttu, ne yapacağından emin değildi.

Yardım için çığlık atabilirdi. Christian'ı yakalarlar, gözaltına alırlar, sorgularlar. Gerçeği öğrenecekti.

Ya da önceki tüm kanıtlara rağmen ona güvenebilirdi. Ona güvenebilir ve kaçmasına yardım edebilirdi.

"Yemin et," diye fısıldadı. "Frederick'in adı üzerine yemin et, doğruyu söylüyorsun."

Gözleri onunkilerle buluştu, Sussex gecesi ne kadar karanlıksa o kadar samimiydi. "Yemin ederim. Kardeşimin mezarı üzerine yemin ederim. Ve müstakbel oğlumuzun hayatı üzerine." Kızın çenesi düştüğünde omuz silktili. "İlk oğlumuzun adını Frederick koymak zorunda kalacağımızı biliyorsun."

"İşleri karıştıрма," diye yalvardı. "Sen böyle konuşurken düşünemiyorum."

"Daha önce Rycliff ve karısı arasında çok güzel bir an yaşanmamış mıydı? Yardım edemedim ama keşke biz olsaydık." Onun koluna dokundu. "Bir gün."

Kalbi göğsünün etrafında pervasızca atıyordu. Bir elini göğsüne götürerek onu sakinleştirmeye çalıştı.

Ve sonra -tam da sözleri ona onları unutturmuşken- ayak sesleri yeniden başladı. Daha yüksek sesle ve daha bilinçli bir ritimle. Birisi merdivenlere doğru gidiyordu.

Tartışmadan ve mükemmel bir uyum içinde ayağa fırladılar.

Violet'e silahı uzatmasını işaret etti. "Bu benim gitme sinyelim." "Hayır, yapmayacaksın."

Tabancayı kavrayışını sıkılaştırdı ve diğer eliyle bileğini kavrayarak onu birkaç saat önce girdiği bahçe kapısına doğru çekti.

"Bu sefer bensiz gitmiyorsun."

Altıncı Bölüm

Gece boyunca hızla ilerleyip küçük bir köy olan Spindle Cove'a doğru yol alırken, Christian endişeliydi. Yakında gözden kaybolacaklarından endişeleniyordu. Violet'in pelerininin olmadığından ve o kullanıksız ipek terliklerin ayak parmaklarını zemini kaplayan kırığa karıştı koruyamayacağından endişeleniyordu. Violet'in onu asla affetmeyeceğinden ve zaten affedilmeyi de hak etmediğinden endişeleniyordu.

Ama onun liderlik etmesine izin verme konusunda endişelenmedi.

Violet onu tam olarak nereye götürdüğünü biliyordu. Yollarına devam ederken havlayan köpeklerden ve buz tutmuş su birikintilerinden nasıl kaçınacaklarını biliyordu. Tökezlemedi, eğilmedi ya da nefes nefese kalmadı, yanını tutup dinlenmek için yalvarmadı. Gece boyunca hızlı ve emin adımlarla ilerledi. Acımasızca.

Bir yerde bir baykuş, "Kim?" diye seslendi ve Christian da bu sesi yankıladı.

Kimmiş? Bu korkusuz, tabancalı kadın kimdi ve tatlı, sessiz, yan komşusu Violet'e ne yapmıştı?

Değiştiğini söyledi. Tabii ki değişmişti. Geçen yıl içinde değişmemiş miydi? Aksini hayal etmesi aptalcaydı. Onun anısına bir iğne batırmış, camın altına koymuş ve sanki kurumuş bir örnekmiş gibi ona hayranlıkla bakmıştı. Ama Violet canlı bir yaratıktı. Değişiyor, büyüyor, uyum sağlıyordu. Ve hareket halindeyken güzeldi, gecenin içinde akan o zümrüt ipeğiyle.

Christian gerçeklerle yüzleşmek zorundaydı. Violet'i eskisi gibi istemiyordu.

Onu daha çok istiyordu. Çok, çok daha fazlasını.

Köye vardıklarında yavaşladılar. Gölgeden gölgeye geçerken adımlarını sessiz tuttular.

"Lord Rycliff, Rufus ve Dawes'i pansiyonu korumaları için gönderdi," diye fısıldadı. "Onlara dikkat etmemiz gerekecek."

Kadın onu köy meydanına yakın bir köşede gizlenmeye yönlendirdi ve birlikte bir dükkânın kapısında toplandılar. *Brights's All Things*, kapının üzerinde yazıyordu.

Christian vaat edilen "Her Şey" in küçük tekneleri de içermesini umuyordu.

Violet kapı mandalını denedi. Kilitliydi elbette. Söze gerek duymadan, rüzgârda dağılmış saçlarından bir toka çıkardı ve ona uzattı.

Ona baktı. "Kilit açmayı bildiğimi nereden çıkardın?" diye fısıldadı. "Sadece casus olduğum için mi?"

"Hayır. Çünkü sen sürekli babanın üst çekmecesinden harçlık çalıyordun."

Lanet olsun. Gerçekten de dikkat ediyordu.

"Bunu on yıldır yapmamıştım." Yine de tokayı aldı. Birkaç dakikalık nazik bir keşif ve biraz da açık ikna çabasından sonra kilit yanıt verdi. "Aferin kızım," diye mırıldandı, kapı mandalını çevirdi ve kapıyı neyse ki iyi yağlanmış menteşeleri üzerinde sallayarak açtı.

Dükkâna girdiler. Ay ıGıgı odayı süt gibi bir parıltıyla yıkıyordu. Raflara bakan Christian, tavana yığılmıG kumaG parçalarını gördü. Askerler gibi düzgünce dizilmıG mürekkep GıGeleri. Sıra sıra kurdele makaraları.

Tekne yok.

"Buraya ne almaya geldik?"

"Bir lamba," dedi tabancayı bir kenara bırakarak. "Bir çeşit. Sally Bright bir öğleden sonra bana gösterdi. Bir zamanlar yaramaz babasına ait olduğunu söyledi."

Eteklerini dizlerine kadar sıyıran Violet, küçük bir merdivene tırmanarak en üst raftaki bir nesneye uzandı.

"Neredeyse oldu..." diye mırıldandı. Sonra muzaffer bir edayla, "İşte." dedi.

AĞağı indi ve lambayı aralarındaki tezgâhın üzerine koydu. Christian onu hemen tanıdı. DövmüG tenekeden yapılmıG küçük bir silindirdi, kıvrımlı bir metal diskle sıkıca kapatılmıGtı ve dümdüz dıĞarı çıkan uzun, konik bir ağız vardı. Daha çok uyumsuz bir kardan adamın kafasına benziyordu. Küçük bir yüz, yuvarlak bir şapka, kocaman bir havuç burun.

"Bir kaçakçının feneri," dedi.

Başını salladı. "Seni koydan çıkarmak için onu kullanacağım. Bir sinyal sistemi üzerinde çalışacağız. Aksi takdirde, sadece enkaz haline gelir ve tekrar kurucu olursunuz."

Christian düşündü. O koyda bir köpekbalığının diĞlerinden daha fazla kaya vardı. Violet'in fikrinin zekice olduğunu kabul etmek zorundaydı ama... "Bu riski almana izin veremem. Eğer kaleden görülürsek, adamlar bizi vurabilir."

"Işık kale kayalıklarından görülmeyecek. Kaçakçı fenerinin amacı da bu zaten."

"Biliyorum." Aleti aldı ve elinde çevirdi. Cihaz denize doğru dar, nokta atışı bir ışık huzmesi fırlatacak şekilde tasarlanmıştı. Geçen bir gemideki birinin görebileceği bir işaret, eğer arıyorsa - ama kıyıdakiler tarafından görülemeyecek bir işaret. "Yine de, senin-"

"Christian, eğer kaçmana yardım edeceksem, sana gerçekten *yardım edeceğim*. Sadece elveda deyip seni suların kıyametine göndermeyeceğim."

"Teşekkür ederim." Elini onun elinin üzerine koydu. "Bana sulu bir kıyamet dilemediğin için. Sadece bu bile hak ettiğimden çok daha fazlası."

Hızlı bir hareketle elini çekti. "Geri kalanı hakkında henüz karar vermedim."

Sessizliğin içinde en kötü korkularını dile getirdi. "Beni affedemezsin.

Bana sahip
olamayacaksın."

"Ben öyle bir şey
demedim."

O da bunu reddetmedi. Sadece fenerin küçük haznesini yakıtla doldurmaya ve bir fitil hazırlamaya koyuldu.

Göğsünde çaresizlikle umutsuzluk birbirine karıştı.

"Lanet olsun." Bir elini saçlarının arasından geçirdi. "Neden bana sahip olasın *ki*? Sadece bu geceye bak. Bir kez daha, seni savunan ben olmam gerekirken, benim için sağlığını ve itibarını riske atıyorsun. Onurunu korumak için düello yapıyorum. Seni yanan bir evden çekip çıkarıyorum. Yavru kedini kurtarmak. Bir şey, herhangi bir şey, kendimi kanıtlamak için. Bunun yerine, sana acıdan başka bir şey vermedim."

Durakladı. "Şey. Bir keresinde beni yangından kurtarmıştın." Kaşlarını çatı. "Kurtarmış mıydım? Bu ne zaman oldu?"

"Sekiz yaşındaydım. Bu seni on dört mü yapar? Cadılar Bayramı'na yakın bir sonbahar gecesi idi ve biz kızlar falcılık oynama fikriyle çatı katına çıkmıştık. Eminim hatırlıyorsundur?"

Şimdi resmi çizdiğine göre hatırlıyordu. Oyun kızların fikriydi. Kız kardeşi Annabel, Poppy Winterbottom'la her zaman yakın olmuş ve ikisi bazen Violet'in de katılmasına izin vermişlerdi. Christian her zamanki gibi yaramazlık yapma fırsatını bulduğu için mutluydu. O ve Frederick çatı katındaki pencereye saklanmışlar, kızlar ciddiyetle Çamdanları yakıp öbür dünyanın ruhlarını çağırırken kollarının içinde gülüyorlardı.

"Orada olmak bile beni dehşete düşürüyordu," dedi Violet. "Bakıcım bana hortlaklar ve canavarlarla ilgili o kadar çok korkunç hikâye anlatmıştı ki.

tavan arası. Eminim beni keşif konusunda uyarmak için. Sonra Frederick, sağ olsun, perdenin arkasından fırladı..."

"Evet. Hatırlıyorum."

Şaşıran küçük Violet çığlık atarak arkasını döndü ve bunu yaparken şalının saçaklarını mum alevine doğru savurdu. Birkaç dakika içinde, ucuz baskılı kumaş alev almıştı. Neyse ki Christian doğru pozisyonda durup çatı perdesini çekerek alevleri söndürmüştü.

"Sen olmasaydın fena halde yanabilirdim," dedi. "Hal böyle olunca, saç örgümden on beş santim kaybettim. Ev günlerce yanık saç koktu. Ailem çok kızmıştı."

"Ailen çok mu kızdı?" Christian kıkırdadı, su toplamış kıcını hatırladı. "Sonraki hafta boyunca bütün yemeklerimi ayakta yedim."

"Biliyorum." Sesi dalgınlaştı. "Biliyorum. Ve hiç anlamadığım şey de bu. Bu senin hatan değildi. Beni kurtardın ama tüm suç senin."

"Hemen kabul ettim." Omuz silkti. "Gerçekten benim hatamdı. Herkes yaramazlık yapanın ben olduğumu biliyordu. Ben olmasaydım Frederick o çatı katına hiç çıkmayacaktı. Ayrıca ben dayağa ondan çok daha iyi dayandım."

Kardeşinden söz ederken, Christian'ın boğazı rahatsız edici bir Çekilde Gişti. Gözleri kaşınmaya başladı. "Frederick'in zayıf olduğundan değil. Hiç de değil. Cesur ve terbiyeliydi ve..." Yumruğunun düz kısmıyla tezgâha vurdu. "Ve çok iyi parçalandı. Onu bu kadar inciten dayak değildi. Babamın ona kızmasına tahammül edemiyordu. Öte yandan ben bu duyguya alışmıştım." Ona ironik bir yarım gülümseme verdi. "Beni bilirsin, Violet. Ben her zaman Hayal Kırıklığı oldum."

Lambayla oynamayı bıraktı. "Christian..."

Kadının ses tonundaki acıma duygusunu elinin tersiyle itti. "Bu yüzden bu işe girdim, biliyorsun. Saha çalışması. Onu kaybettiğimizde, ailem ailenin gururunu kaybetti. Ben hep kıt kanaat geçiniyorum, George ise... Şey, o George. Sanırım elli sekiz yaşında doğdu. Ama Frederick'le çok gurur duyuyorlardı ve ben de onlara bu duyguyu geri vermek istedim. Gurur duyabilecekleri bir evlat olmak istedim."

"Oh, Christian." Şimdi tezgâhın etrafında dönüyordu. "Her zaman öyleydin."

Nefesini dışarı üfledi. "Pek sayılmaz. Sana ne yaptığıma bir bak. Kendi sözde kurtuluşumun arifesinde, şimdiye kadarki en kötü numaramı yaptım. Eğer biri öz kız kardeşime böyle davransaydı... Eğer başka bir alçak sana dokunsaydı, Violet..." Tezgâhtan geriye doğru iterek küfretti. "Ben olsam o piçi öldürürdüm."

Ondan uzaklaştı. Kahretsin, bu dayanılmaz bir şeydi. Hangi yolu seçerse seçsin, birini hayal kırıklığına uğratmıştı. Violet'le evlenmek için eve giderse, görevini terk etmiş olacaktı. Violet'in kendi adı olarak kabul etmesini umduğu isme leke sürmüş olacaktı. Ama eğer Violet'in onsuz Londra'ya dönmesine izin verirse, onu sonsuza dek kaybetme ve yaptığı hataları düzeltme şansını kaybetme riskiyle karşı karşıya kalacaktı.

Bütün bunlara, Kanal'ın bu yakasında ya da diğer yakasında yaptığı hiçbir şeyin Frederick'in kaybını dengeleyemeyeceği bilgisini de ekleyin. En küçük bir kısmı bile.

Kendini hiç bu kadar değersiz ya da ona daha az layık hissetmemişti. "Tekneye gidelim mi?" diye sordu.
Ne önemi vardı ki? Neyin önemi vardı ki?
"Tekneye lanet olsun."

Violet onun dükkânı bir uçtan diğer uca dolaşıp sonra geri dönmesini izleyerek ürperdi. Tedirginliği çok açıktı. Onu bir şekilde sakinleştirmeliydi, yoksa dikkatleri onların varlığına çekecekti. Aaron Dawes ve Rufus Bright çok yakında bir yerde, Kraliçe'nin Ruby'sini ve uyuyan köyün geri kalanını gözlüyorlardı.

"Kızgın olduğumu biliyorum," dedi.

"Çok haklısın, kızgıyım."

"Frederick öldürüldüğü için kızgınsınız. Bu çok doğal."

"Mükemmel bir saçmalık, olan bu." Odanın uzunluğunu üç uzun, gergin adımda kat etti, sonra topuklarının üzerinde döndü. "O olmamalıydı. Ben olmalıydım."

"Hayır. Christian, lütfen bu şekilde konuşma. Onu kurtaramazdın ve geri getiremezsin. Ama onu seveceğiz ve anısını onurlandıracağız. Ve onu özleyeceğiz. Hem de çok."

Arabayı durdurdu. "Onu çok özledim." Başını aniden çevirdi ve bakışları onunkileri yakaladı. "Ama seni özlediğim kadar değil, ki bu beni daha da kötü hissettiriyor."

Ona bakarken göğsü inip kalkıyordu. "Her sabah, Violet. Her sabah, Frederick'i düşünerek uyanmalıydım. Ölümünün intikamını almada oynayabileceğim küçük bir rol için Tanrı'ya şükretmeliydim. Bunun yerine, her sabah seni isteyerek uyandım. Keşke dışarıya, meydana çıkıp seni köpeklerle beklerken bulabilseydim. Şafak gibi güzel görünüyordun. Yüzünde küçük bir gülümseme, çünkü yeni bir çeviriyi çözmüştün." Boğazını temizledi. "Bunun gibi. *Tumi amar jeeboner dhruvotara.*"

Başını eğdi, cümle üzerinde kafa yoruyordu. "Bu Hindustani değil."

"Bengalce. Bengal dilinde 'Sen benim hayatımın parlak yıldızısın' anlamına geliyor." Tatlı

Sözlerinin kenarında şefkat değil, hayal kırıklığı vardı. Parmak eklemleri çatladı. "Açıkçası, bunu saklıyordum. Doğru sabah için."

Kalbindeki güçlü bir sızı onu nefessiz bıraktı.

Onu seviyordu. Onu gerçekten seviyordu.

Christian küfrederek volta atmaya devam etti, elleri iki yanında yumruk olmuştı. "Ama artık bizim için asla 'doğru sabah' olmayacak. Yani evet, kızgıyım. Hem seni hem de Frederick'i bir şekilde sonsuza dek kaybettiğim için kendime çok kızgıyım. Ve bir şeye vurmayı çok ama *çok* istiyorum."

Adam bir sıra çanak çömleğe bakarak durdu ve kadın panikledi. Eğer yumruğunu o rafa çarparsa, korkunç bir gürültü çıkacaktı.

"İşte." Tezgâhın arkasından fırladı. "Şuna vur."

Dükkânın köşesinde, üzerinde noktalı muslin bir elbise ve geniş kenarlı hasır bir bone bulunan dolgulu bir elbise kalıbı duruyordu. Parlaklar bunu en yeni malları sergilemek için kullanıyordu.

Violet mankeni belinden kavradı ve tekerlekleri üzerinde döndürdü. "Devam et," dedi. "Elinden gelenin en kötüsünü yap."

Gergin bir an boyunca elbise formuna baktı. Violet kenara çekildi, boynu endişeyle karıncalanıyordu. Öfkesi dükkânın diğer tarafından bile hissediliyordu.

Sonunda yumruğunu kaldırdı ve sert bir hamle yaptı; ancak son anda geri çekildi.

Ve yumruğunu indirdi.

"Yapamam," dedi yüzünü buruşturarak. "Bir kadına vuramam." Violet güldü. "Nellie gerçek bir kadın değil."

"Bir *adı* var mı?" Elbise formuna doğru dönerek ellerini havaya kaldırdı.

"Bu işi bitirir. Yumruk atmak buraya kadarmış."

İki yumruğunu satış tezgâhına dayadı ve üzerine eğilerek kaşlarını cilalı ahşaba indirdi. İçinden bir acı sesi yükseldi

Göğüs.

Violet onun bu şekilde acı çekmesini izlemeye dayanamıyordu. Ona yaklaşıp elini omzuna koyarken gözlerinden yaşlar süzülüyordu. "Christian, çok üzgünüm. Çok ama çok üzgünüm. Onu ne kadar çok sevdiğini biliyorum."

"Ona hiç söylemedim."

Boynunun gergin kaslarını okşadı, parmaklarını ensesindeki ağır saç tutamlarında gezdirdi. "Biliyordu. Elbette biliyordu."

"Bilmiyordun." Başını kaldırdı. "Sana söylemeliydim, Violet. İkinize de söylemeliydim, her gün."

Tek bir damla gözyaşı yanağından aşağı süzüldü. "Artık biliyorum."

Onu kollarının arasına aldı. Soluk ışıktaki gözleri duygudan çılgına dönmüştü. "Gerçekten seviyor musun?"

Cevap olarak onu öptü. İki elini boynuna doladı ve çene çizgisini, elmacık kemiğini, boğazındaki jilet inceliğindeki yara izini öpebilmek için başını aşağı çekti. İki kez kırılmış burnunun engebeli yamacını bile öptü.

Ve sonra dudakları onunkileri buldu. Sıcak, çaresiz. Öpüşürlerken kolları kızın ortasına dolandı, iri elleri kızın elbisesini avuç avuç kavradı. Göğüsleri adamın sert göğsünde düzleşti ve sızladı. Onun kendisini sonsuza dek böyle sıkıca tutmasını istiyordu, sırlara yer kalmayacak kadar.

Öpücüğü şiddetli ve yoğundu, hayatını her zaman yaşadığı tüm tutkuyla doluydu. Onu sanki bu hayatın ta kendisiymiş gibi, birlikte geçirebilecekleri tek zamanmış *gibi* öptü. Kız da onu aynı şekilde öptü, hiçbir şey saklamadı. Bu gece Violet için utangaçlık olmayacaktı. İfade edilmemiş hiçbir duygu, yerine getirilmemiş hiçbir arzu bırakmayacaktı. Onun bedeninin ve ruhunun her parçasını okşamak, keşfetmek ve sahip olmak istiyordu.

Dükkânın dıĞından gelen bir ıÇık huzmesi onları sardı. Christian donakaldı. "Kim var orada?" diye fısıldadı onun dudaklarına.

"Dawes ve Rufus," diye nefes aldı. "Çabuk, saklanın."

Christian'ı dükkânın arka tarafındaki depoya doğru itti.

Dolabın içinde, karanlıkta nefeslerini tutarak beklediler. Dinliyorlardı.

Lütfen, Violet dua etti. *Lütfen, bırak geçip gitsinler.*

Dükkânın ön kapısı gıcırdarak açıldı. "Alo?" *Patlama.*

Christian'a sert bir sesle, "Sen burada bekle," diye fısıldadı. "Ben dıĞarı çıkacağım." "Oraya yalnız gitmene izin vermiyorum."

"Bunlar sadece Lord Rycliff'in köyde nöbet tutmaları için görevlendirdiği iki milis. Diğerleri bizi henüz bulamadı. Bu adamlar beni tanıyor. Tıpkı Summerfield'daki mutfakta yaptığım gibi konuşarak bu işten sıyrılacağım."

"Ama senin Summerfield'da olman *gerekiyordu*. Burada olman için hiçbir sebep yok."

"Bir tane icat edeceğim." Beyninde bir fikir aradı. "Ben... Onlara kurslarımda olduğum için kadın ihtiyaçlarına ihtiyacım olduğunu söyleyeceğim. İnanın bana, bu tüm soruları bastıracaktır. Erkekler asla detaylar için baskı yapmaz."

Onun kolunu sıktı. "Ama Violet-"

"Şşş. Ses yok." Kapıyı hafifçe araladı ve çıkarken seslendi: "Telaşlanmayın, beyler. Davetsiz misafir yok. Sadece benim."

Deponun kapısını kapattı ve döndü.

"Peki *sen* kimsin?" Bir adam bir lambayı kaldırdı ve bir an için onu kör etti.

Onu zar zor seçebilmesine rağmen Violet iki şeyi hemen anladı.

Birincisi, bu adam ne Aaron Dawes ne de Rufus Bright'tı. Daha önce hiç karşılaşmadığı bir adamdı ama onu ününden tanıyordu. Çok kötü şöhretinden.

İkincisi, Christian'ı ne pahasına olursa olsun saklaması gerektiğini biliyordu. Bu geceden sonra onun Brittany'deki görevi için neden yalvardığını anlamıştı. Ve eğer bu görev tehlikeye girerse, bunun onu mahvedeceğini biliyordu.

Titreyen parmaklarıyla depo kapısının mandalını kaydırarak Christian'ın içeri girmesini engelledi. Terliğinin ucuyla, herhangi bir hareket ya da gürültüyü engellemek için kapının önündeki elbise kalıbı Nellie'yi itti.

Sonra davetsiz misafir Bay Roland Bright'la yüzleşmek için döndü. Sally, Finn ve Rufus'un asi babası. Adamı daha önce hiç görmemişti ama beyaz-sarı saçları onu hemen ele veriyordu.

"Cevap ver bana, kızım." Lambayı kızın yüzüne doğru salladı. "Kimsin sen? Ve dükkanımda ne yaptığını sanıyorsun?"

Violet zorlukla yutkundu. "Ben Bayan Violet Winterbottom. Kötü bir niyetim yoktu efendim. Gece bir sesle uyandım." Kolunu karnının üzerinde kavuşturdu. "Bir kadın şikayetiyle. Sally'yi rahatsız etmek istemedim, o yüzden-"

"Demek benden çalmaya geldin."

"Hiç de değil, efendim."

Yutkundu.

Ayak parmaklarından tepesine doğru soğuk bir bakış fırlatırken üst dudağı kıvrıldı. "Gece ipek bir elbise giyerek mi uyandın?"

"Sabah çok yorgundum, soyunmadan uyuyakalmışım. Ne aptalım." Violet depodan uzaklaşıp tabancayı bıraktığı tezgâha doğru ilerledi. Silahı kullanmak zorunda kalmak istemiyordu ama nasıl kullanılacağını bildiği için çok memnundu.

Ama önce ona ulaşması gerekiyordu.

Sadece birkaç adım ötede.

Adam kıkırdadı ve kadın adamın nefesinden yayılan rom kokusunu yakaladı. "Bir kadının şikâyeti mi dediniz? Bunu bildiğime bahse girerim. Küçük amcığın yarağa aç olduğundan şikâyet ediyordu."

Violet dondu kaldı. Daha önce hiç kimse onunla bu şekilde konuşmamıştı. Kaba sözler muhtemelen tam da istediği etkiyi yaratmıştı. Kendini küçük ve midesi bulanmış hissetti. "Ben... Ne demek istediğini anlamıyorum."

"Tabii ki biliyorsun, seni küçük hödük." Ona doğru adım atarken çizmesi ağır bir gümbürtü çıkardı. "Son zamanlarda bu köye ne tür kirli güvercinlerin geldiğini bilmediğimi mi sanıyorsun? Buraya, artık onların sürtük yüzlerine bakmaya dayanamayan yüksek ve güçlü aileler tarafından gönderildiler. Şu pansiyon..." Başını çevirdi ve tükürdü. "Dantelli perdeleri olan yüksek sınıf bir genelevden başka bir şey değil."

"Bu doğru değil."

Geriye doğru bir adım daha attı. Tezgahın kenarı omurgasına çarptı.

Çok yaklaştın.

Violet tabancaya doğru bakmamak için kendini zor tuttu. Sürpriz avantajına ihtiyacı vardı. Bunun yerine, gözlerini adamın çirkin, alaycı yüzüne sabitledi.

"Queen's Ruby'deki hanımlar oldukça erdemlidir." *Çoğunlukla.*

"Sen hariç, öyle görünüyor. Bahse girerim bu gece biriyle buluşmaya gidiyordur. Önce üst rafımdan birkaç Fransızca mektup almaya mı geldin? Bir ırgatla düşüp kalkmadan önce biraz sirke ve sünger? Yüksek sınıftan bir hanımefendi alt tabakadan bir veletle birlikte olma riskini göze alamaz." Grileşmiş bir ön dişini göstererek alay etti. "Kurnaz küçük fahişe, değil mi?"

Adamın sözleri onu karanlık ve utanç verici bir köşeye iterken tezgahın kenarını kavradı. *Kurnaz küçük fahişe.*

Violet bu yüzden Christian'la geçirdiği geceyi hiç kimseye anlatmamıştı. Namusundan bu kadar kolay vazgeçtiğini nasıl itiraf edebilirdi? Herkes iyi yetiştirilmiş genç hanımların böyle şeyler yapmadığını bilirdi. Onu hafifmeçrep, ahlaksız biri olarak damgalayacaklarından korkuyordu. Küçük, kurnaz bir fahişe.

Ve bir parçası onların haklı olabileceğinden korkmuştu.

Ama hayır. Bu doğru değildi. Christian'la paylaştıkları Geyde müstehcen ya da adi hiçbir Gey yoktu. Birbirlerine karşı hissettiklerinde yanlış olan hiçbir Gey yoktu, ne o zaman ne de şimdi. Adam onu seviyordu, kadın da onu.

Onu *seviyordu*. Her zaman sevmiştir.

"Ben bir..." Omurgasını dikleştirdi. "Ben fahişe değilim."

"Peki o zaman." Siyah gözbebekleri parlıyordu. Uğursuz bir düşünceyle lambayı bir kenara bıraktı. "Belki sana bir tane yaparım."

Vahşi ona doğru uzandı.

Violet döndü ve tabancaya doğru çılgınca bir hamle yaptı. Oh, Tanrım. Orada değildi. Orada değildi.

Depo kapısının mandalı takırdamaya başladı. Christian zorla çıkmaya çalışıyordu.

Roland Bright homurdanarak gürültüye doğru döndü. Tehditkâr bir kıkırdama göğsünü kaldırdı. "Bu senin sevgilin mi?"

Violet'i serbest bıraktı ve gürültünün kaynağını araştırmaya gitti. Ama kemerinden bir bıçak çıkarmadan önce değil.

Oh, Tanrım. Christian.

Violet kendini tezgâhın üzerine attı ve iş tarafına doğru kaydı. Çekmeceleri ardı ardına açtı.

Makaslar. Burada kumaş ve kurdeleleri kesmek için makaslar vardı. Bir yerlerde. Onları bulacak ve kullanacaktı. Christian'ı kurtarmak için o iğrenç herifi böbreklerinden bıçaklayacak ve bir an bile vicdan azabı çekmesine izin vermeyecekti.

Bang.

Odanın patlamasını izlemek için tam zamanında kafasını kaldırdı. Beyaz parçalar her yöne uçtu.

Kurşun gücüyle itilen elbise kalıbı Nellie depodan hızla uzaklaştı ve Roland Bright'ı yere yıktı. Öfkeli, başsız bir kadın gibi kendi gücüyle saldırıyordu. Bright'ın kafası yere çarptığında keskin bir çatırtı duyuldu.

Toz -ya da tüy- yatıdığında Violet, Christian'ın elinde tabancayla depo kapısının kurşunla parçalanmış mandalını tekmeleyerek içeri girdiğini gördü.

Bir elini göğsüne bastırdı, bunalmıştı. O atışı yaparak her şeyi riske atmıştı. Hayatını, görevini, soyadını. Ama tek düşüncesi Violet'ti.

"Sana zarar verdi mi?" diye sordu. "Herhangi bir şekilde?" "Ben iyiyim."

Roland Bright'ın üzerinde durdu ve çizmesiyle adamın omzunu dürttü.

"Vuruldu mu?" diye sordu.

"Maalesef öyle düşünmüyorum. Sadece sersemlemiş durumda."

Christian adamın yakasından çekerek tabancanın kabzasını kafasının arkasına vurdu. Sonra Bright'ın gömleğindeki tutamağı bıraktı ve çirkin suratının bir *gümbürtüyle* yere düğmesine izin verdi.

"Peki." Nefes nefese kaldı. "Buna ihtiyacım vardı."

Olay yerini incelerken Violet'in boğazında gergin bir kıkırdama fokurdadı. Bilinci yerinde olmayan Roland Bright, noktalı tülbent giymiş, karnı deşilmiş bir elbise kalıbı tarafından yere yatırılmıştı. Pamuk parçaları yeni yağmış kar gibi yere saçılmıştı.

Bu yaygarayı örtbas etmek mümkün değildi. Violet şimdiden bağırışlar, ayak sesleri duyuyordu. Rycliff ve milislerin peşine düşmelerini unutun. Tüm köy uyanmaya başlamıştı. Her an fark edilebilirlerdi.

Kaçakçının fenerine uzandı. Sonra Christian'la göz göze geldi ve hemen sessiz bir anlağmaya vardılar.

Koş.

Yedinci Bölüm

El ele tutuşarak dükkândan dışarı fırladılar. Violet onu köşeyi dönmeye yönlendirecekti, böylece köyün daha küçük, karanlık sokaklarından birine girebileceklerdi. Ama sokaktan gelen meşale ışığını gördü.

"Bu taraftan." Adımlarının ortasında rotasını değiştirerek onu çılgınca bir koşuyla yolun karşısına, köyün yeşil alanına götürdü. Ağaçtan ağaca sıçradılar. Arkalarında, meraklı Spindle Cove sakinleri üzerlerine bir şeyler giyip sokaklara döküldü. Violet dikkatlerinin Aziz Ursula'ya doğru ilerleyen gölge pelerinli bir çift aşğa değil de dükkâna çekilmesi için dua etti.

"İşte." Onu gotik katedralin yan kapısının oyuğuna çekti. "Devam etmek güvenli olana kadar burada bekleyeceğiz."

Taş bir sütunun arkasından yeşil alana baktı. Aaron Dawes ve Rufus'u milis uniformaları içinde gördü. Zavallı Rufus'un babasını bu şekilde bulmasından nefret ediyordu ama Bright ailesinin geçmişi hakkında bildiklerine bakılırsa bu ilk kez olmuyordu. Köylüler kargaşaya neyin sebep olduğunu görmek için evlerinden dışarı akın ediyordu.

"Herkesin dikkati All Things'e odaklandığında," dedi, "biz de koşmaya başlayacağız."

Christian'a doğru baktı ve onu kendisine bakarken buldu.

"Tanrım, Violet. Şu haline bir bak. Olağanüstü birisin."

Yanakları kızararak ısındı. Bunca zaman sonra fark edilmek güzeldi.

Onu omuzlarından tuttu ve yüzünü ona dönmesi için çevirdi. "Şimdiye kadar ne kadar üzgün olduğumu ve seni ne kadar önemsemişimi anlamış olmalısın. Bunu telafi etmek istiyorum ve edeceğim. Yeter ki sen bekle. Bu kadarını yapabilecek yüreği kendinde bulabilir misin?"

"Christian... küçük bir kızken bile kalbimde beklemek vardı. Beni hiç fark etmediğin onca yıl bekledim. Ve o zamanlar sen hak etmeyen, toy bir gençtin. Artık büyüdük ve ikimiz de geçen yıl karakter olarak çok geliştik. Beklemekten çok daha fazlasını yapmak için kalbimde bir şeyler bulabilirim. Senin için yalan söylemeyi, senin için çalmayı, sırlarını mezara götürmeyi kalbimde bulabilirim. Ben..." Sesi bir an için kesildi. "Az önce senin için öldürmeye hazırdım."

Kollarını ovuşturdu ve küfretti. "Seni böyle bir duruma soktuğum için nefret ediyorum." "Yanlışı anlıyorsun. Bana acımanı istemiyorum. Diyorum ki,

Bana güvenin. Benden daha fazlasını iste." Adamın elini tuttu ve göğsüne bastırdı. "Bu kalp beklemekten daha fazlasını yapabilir. Bu kalp seni o kadar güçlü, o kadar şiddetli sevebilir ki, bunun gücünü ta Britanya'da hissedebilirsin. Ya da Bali'de. Ama bana gelecekteki bir flörtün belirsiz fikirlerinden daha fazlasını vermelisin. Ailem beni evli görmeye kararlı. Öz kız kardeşin kendini benim çöpçatanım olarak atadı. Parkta birkaç kayısıli buz ve Vauxhall'da bir iki gece vaadiyle, kim bilir ne kadar süre hepsine direnmem mi gerekiyor?"

"Size önerebileceğim başka bir şey yok," dedi. "Görevimi bırakmazsam, kariyerimi bitirmezsem ve tüm ailemi utandırmazsam. Bunu onlara yapamam Violet. Her şeyden sonra olmaz."

"Bunu istemezdim. Senden bir şey istemek istemiyorum, anlayamıyor musun? Bana *sorulmasını* istediğim bir soru var."

Yüz ifadesi değişti. "Ah."

"Oldukça önemli bir soru."

Gözlerini kırptırdı.

"Anlıyorum."

Öyle mi yaptı? Eğer ipucunu yakaladıysa bile, harekete geçmeye niyeti olmadığını gösterdi. Belki de o kadar ileri gitmeye hazır değildi. Ama şimdi bu kadarını söylediğine göre, Violet geri adım atamazdı.

"Hayatımın çoğunu köşelerde geçirdim. Hayatı dolu dolu yaşamayı izleyerek ve sabırla bir gün dikkatini çekmeyi umarak. Artık bu şekilde beklemeye devam edemem." Bakışları düştü ve o da yakalamak için başını eğdi. "Her şey farklı olurdu, eğer... Eğer bir gün hayaliyle beklemeseydim, nişanlıma sadık kalsaydım."

Kolları sıkılaşıarak onu göğsüne bağladı. "Violet. Beni bu kadar çabuk kabul edebileceğini hayal etmeye bile cesaret edemezdim. Önce biraz daha yalvarıp yakarmayı ve kefareti ödemeyi hak ediyorsun. Ama bunu burada, şimdi istediğine eminsen..."

Başını salladı. Aslında bunu bir yıl önce Londra'da istemişti. Ama şimdi ve burada olması yeterliydi. "Evet. İstiyorum."

Şaşkın, kendinden geçmiş bir gülümseme yüzünü aydınlattı. Bunu çabucak kontrol altına almış, erkekçe bir soğukkanlılığın altına geri itmişti. Ama o duygu parıltısını görmeden önce değil. Saf neşenin göz kırpması gibiydi. Buna kendisinin sebep olması hoşuna gitmişti.

Onu seviyordu.

"Bir dakika." Geri adım attı. Ceketinin yakalarını çekiştirerek düzeltti, sonra iki eliyle saçlarını karıştırarak dalgaları yatıştırdı. Bu küçük, sevimli kibir jesti için onu seviyordu. Yabani saçları, kaba kıyafetleri ve iki kez kırılmış burnuyla bile, o hâlâ tanıdığı en yakışıklı adamdı.

Yüzünü ona döndü ve ellerini kendi ellerinin arasına aldı. "Violet. Sevgili, tatlı Violet."

Kalbi sıçradı. Bunun olacağını çok iyi bilmesine rağmen, kalbi bu neşeli sıçramada ısrar etti. *Sonunda* çarptı. *Sonunda, sonunda.*

"Violet, ben..." Durdu, kaşlarını çatı.

Şimdi kalbi sıkıştıyordu. *Hayır, durma. Neden duruyorsun?*

"Aman Tanrım. Yaprak gibi titriyorsun."

Gıcırdayan dişlerinin arasından zorla, "Sorun yok," dedi. Dondurucu bir rüzgâr yanaklarını yaktı. Burnu kıpkırmızı olmuş olmalıydı. "Devam et."

"Tanrı'nın gerçeği." Onu kollarıyla sıkıca sardı, nefis erkeksi sıcaklığıyla sardı. "Sevgilim, dizlerimin üzerine çöküp senden af dileyeceğimi, erdemlerini öveceğimi ve elini tutmak için yalvaracağımı biliyorsun. Ama hava konuşmak için çok soğuk. Sadece seni sevdiğimi bil, cesur, güzel, cömert ruhunun tam merkezine kadar. Ve eğer beni kabul edersen, senden bir gün daha beklemeni istemeyeceğim. Seninle hemen şimdi ve burada evlenirim."

"Tam burada ve şimdi mi?" Elbette onu yanlışı duymuştu. "Keşke mümkün olsaydı."

Onun dudaklarını öptü. "Noel'deyiz, Violet. Her şey mümkün."

"Anlamıyorum."

Üzerlerinde yükselen kiliseye baktı. "Bir gün bunu tekrar yapmak zorunda kalacağımızı biliyorum. Kapının dışında toplanmak yerine bunlardan birinin içinde. Ailelerimiz ve arkadaşlarımızla, bir din adamıyla, bir ruhsatla ve hayal ettiğin her türlü şatafatla. Çok güzel olacaksın ve ben de seninle gurur duyacağım." Onun yüzüne dokundu. "Ama sana şu anda, bu kapının eşiğinde, Tanrı ve tüm bu oyma azizlerin bakışları altında yemin edeceğim. Ve eğer beni kabul edersen... bu geceden itibaren kalbimde Leydi Christian Pierce olarak kalacaksın."

Başparmağı yanağını okşadı. Gözleri onu sımsıcak ve güçlü bir şekilde sarmıştı. "Ben, Christian James, seni, Violet Mary'yi karım olarak kabul ediyorum. Sahip olmak için, tutmak için. Sevmek, onurlandırmak ve beslemek için. Eğlendirmek, memnun etmek, gülümsetmek ve güldürmek için. Her fırsatta dans etmek için. Her zaman saygı duymak ve ara sıra alay etmek için. Gerektiğinde güvenmek için. Değer vermek, korumak, hayran olmak-"

Sinirli bir kahkaha atmaktan kendini alamadı. "Bu sözlerin yeminlerde olduğunu sanmıyorum."

"Onlar benim yeminlerimde var," dedi ciddiyetle. "Ama zamanın yararına, şekle geri dönmeliyim. Zenginlik-fakirlik, hastalık-sağlık meselelerini söylemeye gerek yok. Ve ikimiz de yaşadığımız sürece diğerlerini memnuniyetle terk edeceğim." Eli tekrar kızın saçlarına doğru kaydı ve onu sıkıca kavradı. Ham duygular sesini sertleştirdi. "Seninle bir ömre ihtiyacım var."

Titremeye başladı, ama soğuktan değil.

"Ben, Christian," diye fısıldadı, "seni alıyorum, Violet. Senin de beni kabul etmen için Tanrı'ya dua ediyorum."

Kalbi kabardı. Bu adamı o kadar çok seviyordu ki canı yanıyordu.

"Christian." Onun elini iki elinin arasına aldı. Ve fısıldadı, "Kaçma zamanı."

Sekizinci Bölüm

Kaybedecek zamanımız yoktu.

Artık herkes Her Şey Dükkânı'nın önünde toplandığına göre, Violet kilisenin ve yeşil alanın geri kalanının etrafından dolaşmak için önlerinde açık bir yol olduğunu biliyordu. Violet ve diğer tüm ziyaretçi hanımların kaldığı Kraliçe'nin Ruby pansiyonuna.

Onu binanın arka tarafına, az kullanılan bir girişe doğru götürdü. Salonun pencerelerini ısıtan ışıklardan şüphelendiği gibi, tüm hanımlar geniş ön odada toplanmış görünüyordu.

Violet koridorda ilerledi ve kulağını duvara dayadı. "Hanımlar, hanımlar."

Karmakarışık konuşmaların arasından

Diana Highwood'un sesi. Her zamanki gibi sakin ve mantıklı bir ses. "Hanımlar, lütfen. Summerfield'dan gelen haberlerin endişe verici olduğunu biliyorum ama her şeyin yoluna gireceğine inanıyorum. Bay Dawes o dönene kadar salonda toplanmamızı söyledi. Milisler köyü arıyor."

Violet dudağını ısırды. Eğer milisler köyün geri kalanını arıyorlarsa, bu onun ve Christian için en güvenli yerin burası olduğu anlamına geliyordu. En azından şimdilik.

Kadınlardan bir cevap korusu daha yükseldi ve Violet bu gürültüden yararlandı. Christian'ın kolundan tutup onu arka merdivenlerden yukarı çekti.

Issız koridorda ilerlerken, "Beni nereye götürüyorsun?" diye fısıldadı.

Sessizlik için bir parmağını dudaklarına götürerek odasının kapısını açtı ve onu içeri çekti.

Kapıyı çarparak kapatmamak için ne büyük bir sabır göstermişti. Ama Violet kendini yavaş yavaş yönlendirmeye zorladı. İşkence edercesine santim santim. Mandal nihayet hafif bir tıkırtıyla döndüğünde, kalbi yüzlerce kez atmış olmalıydı.

Sonunda karanlık odada ona döndü. "Seni hiçbir yere götürmüyorum. Ben sadece... seni götürüyorum."

"Oh." Nefes verdi. "Tanrı'ya şükür."

Ellerini göğsüne koyarak onu yatağa doğru geri çekti. Yatak dizlerinin arkasına çarptığında, adam örtünün üzerine oturdu. Kadın eteklerini biraz kaldırıncı kumaş hışırdadı. Sadece kucağına oturacak kadar.

"Ben, Violet Mary, seni alıyorum, Christian James." Onun yanağına dokundu. "Kocam olman için. Sahip olmak için, tutmak için. Sevmek ve onurlandırmak için. Tüm o hastalık-sağlık, daha zengin-daha fakir iş. İkimiz de yaşadığımız sürece diğerlerinden vazgeçmek."

Eli onun elini buldu. "İtaat edeceğine söz vermedin."

"Hayır, yapmadım." Onun çenesini öptü. "Bunun yerine 'Mümkün olan her fırsatta vahşi, tutkulu bir aşk yaşamak için' desem nasıl olur?"

"Bunu memnuniyetle kabul ederim, yeter ki..." Dudakları boynunu sıyrırken nefesini içine çekti.

"Ne olduğu sürece?" Onun kulağını öptü.

"Bu bir fırsat olarak sayıldığı sürece."

"Tabii ki. Muhtemelen yaşayacağımız tek balayı bu olacak."

Adamın kolları kadının etrafında sıkılaştı ve birlikte yatağa geri düştüler. Öpüşüyor, okşuyor, birbirlerine tutunuyorlardı. Birbirlerinin giysilerini boş yere çekiştirtiler.

Christian kollarını hızlı ve tahrik edici bir Gekilde sallayarak onu yüzüstü çevirdi. Güçlü, sert parmakları elbisesinin kapağonlarını ve korsesinin bantlarını yırttı. Giysiler gevşedikçe, Christian'ın soluğunun giderek kesildiğini duyabiliyordu. Adamın arzusu kadınıninkini artırıyor. Bacaklarının arasında nem kabardı.

Kadının eteklerini beline kadar savurdu. Yayılmış bacaklarının arasına yerleşirken ağırlığı Violet'in üzerini örttü. Violet şok olmuştu. Ne yapmak istiyordu?

Dilinin nemli sıcaklığını ensesinde hissetti. Adam onun açıkta kalan omzunu ısırdı.

"Bir gün," diye hırladı kulağına karşı, "seni böyle alacağım."

Bir eliyle kalçalarını yukarı ve geriye doğru çekerek şişmiş cinsel organını uyarılmışlığının sert çıkıntısıyla aynı hizaya getirdi. Birkaç kez ona doğru itti, pantolonunun ve kombinezonunun katmanları arasından ona sürtündü. Ağrıyan göğüsleri tezgâha sürtündü. Kendini onun hareketlerine binerken buldu, daha fazla sürtünme arzuluyordu. Vahşi ve hayvani bir şeydi ve çok ama çok iyi hissettiriyordu.

Sonra durdu, ağırlığını yana kaydırıp ve onu belinden kaldırdı. Dizlerinin üzerine oturacak şekilde yeniden konumlandırdı.

yüz yüze. Boynunu ve omuzlarını öptü, gevşemiş kumaşı aşağı doğru çekti.

"Ve bir gün," diye nefes aldı, "beni böyle alacaksın. Yavaşça, tatlı tatlı. Saatlerce öpüştüğümüz gibi."

Kalçalarını elleriyle tutarak leğen kemiğini yuvarladı. Dudaklarından saf bir zevk iniltisi döküldü.

Daha fazla. Daha fazlasına ihtiyacı vardı.

Adam elbiseyi ve kombinezonu aşağı doğru itip kollarını serbest bıraktıktan sonra beline kadar sıyırdığında, kadın içgüdüsel bir hareketle adama doğru sallandı.

"Evet," diye inledi, çıplak göğüslerini ellerinin arasına aldı ve sert meme uçlarını okşadı. "Çok hoşsun. Çok güzelsin."

Bir şey görmek için çok karanlık olduğunu iddia etmek için durmadı. Onun ellerinde kendini sevimli ve güzel *hissediyordu*. Ve en önemlisi, güçlüydü. Kendi ritmini ayarladı, onun inatçı uzunluğunun üzerinde tekrar tekrar kaydı. Kendini serbest kalmaya daha da yaklaştırdı.

Ama bir sonraki anda, onun tüm gücünü elinden aldı. Mırıldandığı bir lanetle onu sırt üstü çevirdi ve yeşil ipek elbisesini üzerinden çıkardı.

"Tanrım, Violet. Geri döndüğümde seninle kırk farklı şekilde sevişeceğim. Ama bu gece, sanırım en iyisi basit tutmak."

Bacaklarının arasına girdi. Kadın ona bakarken, adam gömleğini başına geçirdi ve bir kenara attı. Küçük odaya sadece en zayıf ışık pırıltısı giriyordu. Beyaz gömleğini çıkarmış, gölgeler ve dumandan oluşan bir aşığa dönüşmüştü. Ona uzandı, ellerini kollarında gezdirdi, onun gerçek olduğuna dair kendini rahatlatma ihtiyacı duydu. Güçlü, yontulmuş kaslarını avuçlarının altında hissetmek hoşuna gidiyordu. Daha fazla temas için çaresizce kalçalarını kıvırdı.

"Şimdi," diye yalvardı. "Şimdi benimle seviş. Nasıl istersen." "Henüz değil." Göğüslerini okşamak için eğildi. Adamın dili göğüslerini okşarken Meme ucunun üzerinde dönüp durdu, ağzının derinliklerine çekmeden önce sert bir tepe noktasına kadar alay etti.

"Lütfen. Sana ihtiyacım var."

"Benim de sana ihtiyacım var. Benim için geldiğini hissetmeye ihtiyacım var. Ve ne kadar uzun zaman geçtiğini düşünürsek, kendime güvenmiyorum." Diğer göğsünü de iyice ağzına aldıktan sonra karnından aşağıya doğru öptü. "Önce bu taraftan."

Kaba, nasırlı parmaklarıyla kadının cinsel organını ayırdı. Ve sonra dilinin hınzır, kadife sıcaklığıyla *ona* -oraya- dokundu.

İyi ya da kötü, her zaman sessiz bir kız olmuştu. Ama Violet hayatında ilk kez yüksek sesle konuşmak istiyordu. Bağırarak, çılgılık atmak ve yirmi farklı dilde Tanrı'ya yakarmak istiyordu.

Bunun yerine, ön koluyla ağzını kapattı ve kendi ateşli tenine doğru inledi. Usta dili ve dudaklarıyla onu memnun ederken çırpınıyordu. Serbest kalan eliyle başının üzerine uzandı ve yatak direğini sıkıca kavradı.

"Durma," diye inledi.

O yapmadı. Tatlı, fiskeli, emici ilgisine bir an bile ara vermedi.

Evet. *Evet.*

Doruk noktasına ulaştığında, haykırmamak için bileğini ısırdı. Küçük bir acı patlaması sadece zevki arttırdı. Mutluluk onu dalga dalga sarmıştı.

Kadın gevşek bir şekilde yatarken, adam kadının karnını öptü ve göğüslerini emmeye geri döndü. Adamın ereksiyonu kalçasını dürtüyordu; bu, kadın kendini tamamen doymuş hissetse de adamın ihtiyacının henüz geçmediğini hatırlatıyordu.

Ama gözlerini açtığında Violet başka bir aciliyet çağrısı fark etti. Gergin göğüs ucundan çekildi ve doğuya bakan pencereden gelen hafif ışık parlayan ucu aydınlattı.

Günaydın.

Henüz gelmemişti. Ama geliyordu.

Adamın omuzlarını kavradı ve onu çekiştirdi. "Christian. Christian, hava aydınlanmaya başladı. Yapmamız gerek-"

Yemin etti. "Hayır."

Hayır.

Bu sefer öyle olmadı. Bu çılgın, harika gece boyunca defalarca kesintiye uğramışlardı. Christian, Prens Naibinin kapıda olmasını umursamıyordu. Bu olacaktı ve *Gimdi* olacaktı.

"Durmuyacağım," diye fısıldadı, yüzünü onun göğüslerinin arasına gömdü. Hızla çarpan kalbine yaklaştı. "Bunun için asılıp asılmayacağım umurumda değil. Senin içinde olmak istiyorum. Bana durmamı söyleme."

"Sana durmanı söylemeyecektim." Kadının sesindeki gülümsemeyi duyabiliyordu. "Sadece acele etmeni."

Çok iyi. Bunu yapabilirdi.

Christian pantolonunun kapağına uzandı, paçalarını çekerek açtı ve kemerini dizlerine kadar indirdi. Güstekli aleti öne fırladı ve saf, Gehvetli bir ihtiyaç ifadesiyle kadına doğru uzandı.

"Hazır mısın?" diye sordu.

"Ah, evet." Ona doğru uzandı, parmak uçlarını kollarına doğru kaydırды. Aleti onun kalçasına değdi. İçini bir arzu sarsıntısı kapladı ve omurgasının dibinde şiddetli bir karıncalanmaya dönüştü.

Kendini eline aldı ve sertliğini onun yumuşak, ıslak sıcaklığının ortasına yerleştirdi.

Tatlı merhamet.

İlk seferden daha kolay oldu ama hâlâ masumiyetin ötesinde soluk bir tondaydı. Çok, çok sıkı.

Kendini duraklamaya zorladı, vücudunun uyum sağlaması için birkaç dakika izin verdi. Çok karanlıktı. Duygularına dair ipuçları bulmak için gözlerini tarayamadı. Korkmuş muydu? Pişman mıydı? Acı çekiyor muydu?

"Christian," diye iç geçirdi.

Sesinde sadece arzu vardı. Güven.

Sevgi. "*Violet*."

Ağırlığını diğer dirseğine vererek bir santim daha derine kaydı. Nefes nefese kaldı ve kendini tutabilmek için dua etti.

"İşte buydu Violet. İşte o zaman gerçekten *anladım*. Birleştiğimiz an, çok doğru hissettirdi. Sanki ben..." Derin bir iç çekerek sonuna kadar soktu. "Sanki kendimin diğer yarısını bulmuşum gibi."

Parmakları onun sırtını yatıştırdı. "Seninle seviştiğim için bir kez bile pişman olmadım. Pişman olmam gerektiğini hissettim ama olamadım. Bu yüzden bunca zaman bu sırrı sakladım. Çünkü başkalarının beni zayıf ya da ahlaksız olarak etiketlemesinden korktum... ama ben bunların hiçbirini değildim. Sadece aşıktım."

Ve o anda Christian İngiltere'deki en şanslı piç olduğunu anladı. Boşver onu. Dünyanın en şanslı piçi.

Boynunu uzatarak boğazına öpücükler kondurdu. "Sev beni," diye fısıldadı. "Şimdi sev beni."

İlk başta mümkün olduğunca sessiz olmaya özen göstererek yavaş bir ritim tutturdu. Ama kadının onun altında dalgalanması, her vuruşunda şehvetle iç çekmesi, yavaş ve istikrarlı gidişatını terk etmesine neden oldu. Kalçaları daha da hızlandı, ta ki vücutlarının birbirine çarpma sesi küçük odada yankılanana dek. Sırtındaki tırnaklarının ısırtığı onu daha da hızlandırdı. İnce bacaklarından biri

onunkinin üzerine sarılmış, onu çılgına çevirmek için başka bir zarif, kadınsı sürtünme kaynağı eklemişti.

"Violet. Oh, Tanrım. Violet."

Daha iyi bir kaldıraç için dizlerinin üzerinde yükseldi ve kalçalarını kaldırdı. Kadın açgözlülükle ona doğru eğildi ve başını bir tarafa çevirdi. Acaba...?

Başparmağını incisine bastırdı, hararetle işliyordu. "Evet, sevgilim. Tekrar."

Zevkini ikinci kez bulduğunda vücudu onun etrafında sıkıştı.

Cennetteki Tanrı.

Vücudu, nabız gibi atan dalgalar halinde sikini okşuyor, onu tehlikeli bir şekilde sınıra doğru sürüklüyordu. Geri çekilme düşüncesinden nefret ediyordu ama bunu yapması gerektiğini biliyordu. İlk seferinde tüm doğum kontrol şanslarını kullanmıştı ve onu hamile bırakma riskini göze alamazdı.

Ama Tanrım, onun hamile olduğu düşüncesi çok hoşuna gitmişti. Kadının çocuğuyla şişmiş görüntüsü karşısında biraz çılgına döndü. Bebeğini o yumuşak, mükemmel, zıplayan göğüsleriyle emzirmek...

Mırıldandığı bir yeminle kendini kurtardı ve kadının gergin karnının üzerinden geçirerek eline aldı.

Sonra onun üzerine yığıldı ve yüzünü boynuna gömdü. Kadın kollarını adamın gövdesine doladı. Tohumu onları ortalarından birbirine yapıştırmıştı. Bir gün ikisini yeni ve eşsiz bir ruhla kaynaştıracaktı.

Yakında bir gün, Tanrı ve Wellington izin verirse.

Kadının içinde küçük bir sarsıntı hissetti ve endişeyle dirseğini kaldırdı. "İyi misin? Ağlamıyorsun, değil mi?"

"Hayır. Hiç de değil."

Tekrar sarsıldı ama gözyaşlarıyla değil, boğuk kahkahalarla. Yüzündeki gülümseme tüm odayı aydınlatabilirdi. Kesinlikle kalbinde bir alev yaktı.

"Bu kadar komik olan ne, aşkım?"

"Sadece sana yeni bir isim vermem gerekecek." Saçlarını adamın alnından geriye doğru itti. "Oh, Christian. Bu bir hayal kırıklığından başka bir şey değildi."

Dokuzuncu Bölüm

İşin tuhafı, tekneyi temin etmek en kolay kısmıydı. Yatağı terk etmekten çok daha kolay.

Violet birlikte uykuya dalmayı ve şafağa kadar sarmaş dolaş yatmayı diledi. Fark edilmeleri kimin umurundaydı? Bırakın bulunsunlar. Christian onunla evlenecek ve birlikte evlerine döneceklerdi. Aileleri çok memnun olacaktı. Geriye sadece onun ezici suçluluğu ve olası vatana ihanet suçlamaları gibi küçük meseleler kalacaktı.

İç çekti. Onu bırakabilirdi. Sadece bu seferlik, Tanrı ve ülkesi için. Ama ondan daha azı için ayrılmış olamazdı.

Adam gerinip giyinirken, kadın yataktan kalktı. Tekrar yeşil ipeğin içine girdi ve üzerine koyu renkli, sıradan bir yün pelerin bağladı.

Bavullarından birinden bir çift yumru, el örgüsü eldiven ve küçük bir katlanır bıçak çıkardı. "Bunları birine Noel hediyesi olarak saklıyordum. Artık senin için olduklarını biliyorum."

Küçük hediyeleri bir öpücükle kabul etti. "Onlara her zaman değer vereceğim."

Giyindikten sonra onu arka merdivenlerden aÇağı indirdi ve binanın arkasına iliÇtirilmiş bir depoya götürdü. Bir kilit vardı ama Christian kısa sürede halletti. Birlikte kapıyı kırarak açtılar, toz bulutunu el sallayarak uzaklaştırdılar ve kaçakçının fenerini küçük bir kayığa tuttular.

"Yazın hanımlar kullanıyor," dedi. "Koyun etrafında ya da kanalda keyifli gezintiler için. Aylarca kaybolduğunu kimse fark etmez."

Yüzünü buruşturdu. "*Pembe*."

"Christian, renk şemalarından şikayet etmenin sırası değil." "Hayır, hayır. Sadece mavi, kahverengi ya da siyah olmasını tercih ederim. Biraz daha koyu renk."

"Bir balıkçının teknesini sırf terk etmek için almanızı hiç istemem. Balıkçıların geçim kaynaklarına ihtiyaçları var."

Küçük kulübeyi gözden geçirdi. "Biraz zift buldum," dedi. "Bu şeyi karartacağız. Lambayı bana ver, ben de ısıtayım."

Birlikte çalışarak teknenin dışını aceleyle koyu, yapışkan bir zift tabakasıyla kapladılar. Sonra ters çevrilmiş tekneyi aralarında kaldırdılar, ağırlığını omuzlarında taşıdılar ve kaçakçıların fenerini ortaya asmak için düzenlediler.

Çok geçmeden koydaydılar ve vedalaşıyorlardı. İnce bir bulut tabakası ayın üzerini örtmüş, ışığını ılık, kremi bir parıltıya dönüştürmüştü. Dağınık kar taneleri düşmeye başlamıştı.

Göğsündeki hüznü bastırmaya alışan Violet feneri yakmaya koyuldu. "İşaretleri hatırlıyor musun?" diye sordu.

Başını salladı.

"Bu koyun karanlıkta olduğunu biliyorum. Sadece gözlerini benden ayırma. Seni yanlış ynlendirmeyeceğim."

Christian parmak uçlarıyla kızın yüzünü kendi yüzüne çevirdi. "Yapmayacağını biliyorum."

Christian onu orada tutarak, her özelliğini ezberlemek için kendine son bir dakika daha tanıdı. Sadece ağkını seyretmek için. Leydisini.

Ve ne hanımefendi bir kadındı. Gururu kalbini kabartıyordu. Violet onun ideal ortağıydı. Cesur, zeki, sağduyulu, silah kullanmada hızlı, dil konusunda olağanüstü bir beceriye sahipti...

Ve o kadar güzeldi ki. Teni şafağın ilk, hafif zlem dolu ipularında parlıyordu. Gözleri bu büyülü gecenin tamamını kapsayacak kadar büyük ve maviydi. Tanrım, onu geride bırakmak zorunda kalmamayı ne kadar da isterdi. Keşke yapabilseydi-

"Beni de yanında götür." Kadının fısıltılı yakarışı adamın yüreğini burktu. Ėki eliyle adamın paltosunu tuttu ve ayak parmaklarının ucunda yükseldi. "Lütfen, Christian. Beni de yanında götür. Sana yardım edebilirim. Bunu yapabileceğimi biliyorum. Fransızcamın kusursuz olduğunu biliyorsun ve Breton'u mkemmelleştireceğim. Senin wi-"

Sertçe yutkundu ve kendini yere bıraktı. "Yani... eğer mütevazı çiftlik işçisinin zaten bir karısı yoksa."

"Hayır," diye güvence verdi ona, biraz gülümseyerek. "Hayır, Violet. Mütevazı bir çiftlik işçisinin karısı olmaz. Ne bir sevgilisi, ne de bir aşığı." Paltosundan katlanabilir bıçağını çıkardı ve Violet'in saından bir tutam kopardı, sonra da cebine koydu. "Mütevazı iftlik işçisinin örgülü bir tutam altın saçı vardır. Onu gevşek bir tahtanın arkasında saklar ve bazen karanlıkta aptalca per. O yalnızdır."

"Olmasına gerek yok."

Bir kar tanesi dalgalanıp dönerek yanağına yapıştı ve anında eriyerek bir gözyaşı damlasına dönüştü. Öpüp uzaklaştırdı, sonra da ona sıkıca sarıldı. "Keşke yapabilseydim. Keşke seni karım olarak yanıma alabilseydim. Ama bu güvenli olmazdı. Şimdi değil, bu şekilde değil. Kendiminkinden başka hayatları da riske atmış olurdum. Ve düşünsene, aniden ortadan kaybolsan... görünüşe göre, gözü dönmüş bir Fransız tarafından kaçırılsan...? Ailen çok fazla endişe ve acı çekerti. Spindle Cove, ihtiyacı olan bayanlar için bir sığınak olmaktan çıkar. Hiçbir makul aile kızlarını ya da kız kardeşlerini böyle bir yere göndermez."

"Biliyorum." Yüzünü onun boynuna gömdü. "Her konuda haklı olduğunu biliyorum. Keşke..."

"Ah, aşkım." Kollarını onun beline doladı. "Ben de bunu diliyorum."

Onu güvenle tutabildiği kadar uzun süre tuttu ve öptü. Ve sonra onu birkaç saniye daha tuttu ve öptü. Ama bunun bitmesi gerektiğini biliyordu.

Bu kadar gerçek, bu kadar güçlü bir aşkın bile şafağı engelleme şansı yoktu.

Geri çekildi. "Bunu benim için yap, Violet. Kasabaya dönmeli ve hayatını yaşamaya devam etmelisin ve tüm bunları bu gece hakkında tek kelime etmeden yapmalısın. Kimseye, ailelerimize bile. Öz babam görevimin detaylarını bilmiyor, bilmemeli de. Bu benim güvenliğim için. Anlıyor musun? Her şeyin altında, sen benim leydimsin. Ama dünyaya karşı, bu gece hiç yaşanmamış gibi davranmalısın."

Dudağını ısırarak başını

salladı. "Bana söz ver," dedi.

"Söz veriyorum. Sen de aynısını yapmalısın."

"Evet. *Ya da sen.*" Yemin etti. "Bu gece tehlikeli miktarda İngilizce konuştum."

Geri çekildi ve gecenin karanlığında keskinleşen bakışlarıyla ona baktı.

"Violet? Ne oldu?"

Adamın yakasındaki tutuşunu bıraktı. Adam ne demek istediğini merak etmek için bir kalp atışı bile harcayamadan, avucu adamın yanağına değdi.

Tanrı yukarıda. Ona vurmuştu. Yüzünün tam ortasına ve kafasını sağa doğru itecek kadar sert.

"Sen kimsin?" diye sordu.

Tereddüt ettiğinde, başka bir darbe kafasını sola savurdu. Hayalinde, dans eden kar tanelerinden oluşan bir koro ona mutlu Noeller diliyordu.

Acıyı göz kırparak uzaklaştırdı ve fısıldadı: "*Corentin Morvan eo ma anv.*"
Benim adım Corentin Morvan.

"Daha yüksek sesle." Yumruğu adamın karnına saplandı. "Kimsin sen? Nereden geldin?"

"*Me a zo un tamm peizant.*" Bu sözleri inleyerek söyledi. *Ben mütevazı bir çiftlik işçisiyim.*

"Yalancı." Elini adamın göğüs cebine soktu ve katlanır bıçağı çıkardı. Bir saniyeden kısa bir süre içinde bıçağı açtı. Kenarı ayın altında bembeyaz parlıyordu.

Bir eliyle onu yakasından yakaladı. Diğer eliyle de bıçağı boğazına dayadı. Soğuk çelik onu çenesinin hemen altından yakaladı ve nabzının hızla attığı yumuşak, savunmasız yeri tehdit etti.

"Kimsin sen?" diye sordu. "Doğruyu söyle."

Bretonca dudaklarından döküldü. Hayati bir yaradan fışkıran kan gibi. "*Benim adım Corentin Morvan. Mütevazı bir çiftlik işçisiyim. Ahırın çatı katında uyurum. Hiçbir şey bilmiyorum. Bakire ve tüm azizleri adına, bunun doğru olduğuna yemin ederim.*"

Yakasından çekerek bıçağı adamın açıkta kalan göğsüne indirdi. Orada, bıçağa baskı uygulayarak derisini çizdi. Bir kez ve sonra tekrar. Köprücük kemiğinin hemen altına iki düzgün, ateşli acı çizgisi kazındı. Saldırma ya da küfretme dürtüsünü bastırırken gözleri yaşardı. Yüzünü buruşturarak aşağı baktı.

İnce kırmızı çizgiler küçük bir V şekli oluşturuyordu.

Onu *işaretlemişti*. Bu hareket şok ediciydi. Barbarcaydı. Çılgınca tahrik ediciydi.

"Sen benimsin." Adamın yakasından çekiştirdi ve yüzünü kendi yüzüne doğru çekti. "Sen benimsin. Bunu sakın unutma."

Dudakları onun dudaklarına yapıştı. Öpücüğündeki vahşet ve tutku aklını başından aldı. Vücudu çığ, içgüdüsel bir ihtiyaçla karşılık verdi.

Bıçak elinden kayarak kumsaldaki çakıllara çarptı. İki elini de adamın saçlarının arasına soktu ve onu daha yakına çekmek için büyümüş buklelerini avuçladı. Ona daha sıkı sarıldı. Daha sert öptü. Onu tamamen ele geçirene kadar, kendi adını bile unuttu.

Sadece *onun* olduğunu biliyordu. Onu işaretlemiş ve sahiplenmişti ve o onundu. Et ve kan, kalp ve ruh.

"*Me da gar,*" diye mırıldanarak onu sıkıca kavradı. Boğazını sıcak öpücüklerle dağlamak için başını eğdi, sonra alt dudağını ısırıldı. "*Me da gar, me da gar.*"

Seni seviyorum.

Birleştikleri kadar hızlı bir şekilde ayrıldılar. Aralarındaki boşluğu küçük nefes bulutları doldurdu.

"Git," dedi. "şimdi git, yoksa buna dayanamam."

Başını sallayarak sessizce tekneye doğru ilerledi. Küçük tekneyi kara suya iterken, kadın da işaret lambasını hazırladı. Su diz derinliğine indiğinde kayığı dengeledi ve yardımcı bir kayanın yardımıyla içine girdi.

"Temizlendiğimde, Summerfield'a geri dönmelisin. Unutma, bana ne olduğu hakkında hiçbir fikrin yok. Kimliğim ya da kökenim hakkında hiçbir fikrin yok. Ve bu konuda kimseye tek kelime etmeyeceksin. Her şey söz verdiğin gibi olmalı."

"Söz verdiğim gibi olacak." Adam kürekleri toplarken, kadın talimatları tekrarladı. "Doğu için bir uzun flaş. Üç kısa yanıp sönme batıya yönelmek demek."

Anladığını başıyla onayladı. Ayaklarını süpürgeliğe dayadı ve her iki küreği de tüm gücüyle çekti. Tekne karşılık olarak suyun içinde kayarak aralarındaki boşluğu iki katına çıkardı.

Küreklerin sessiz vuruşları onu uzaklara taşıırken, gözlerini ona dikti. Vahşi meleği, karanlıkta ona yol gösteriyordu.

Sen benim hayatımın parlak yıldızısın.

Ne olursa olsun, ona geri dönecekti. Her zaman.

Kürekleri çekerek, "Sana geri döneceğim," diye yemin etti. "Yemin ederim. Ve senin için geldiğimde, Violet... seni bir köşede saklanırken bulmama izin verme."

Onuncu Bölüm

Violet o gece ona verdiği tüm sözleri tuttu. Biri hariç tüm sözlerini.

Christian'ın kayığı güvenli bir Çekilde koydan çıkar çıkmaz, lambayı bir kayanın arkasına sakladı ve hızla sahil yoluna çıktı. Köyün etrafındaki uzun yolu izledi, otlaklar ve nadasa bırakılmış tarlalar üzerinde Gafakla yarıGtı. Bir pişmanlık acısıyla yün pelerinini bir dereye düşürdü. Bunu daha sonra açıklayamayacaktı.

Summerfield'in arka bahçesine yaklaştığında, yükselen sesler kulaklarına ulaştı. Malikânenin altını üstüne getirdiklerine, onu ve gizemli yabancıyı aradıklarına şüphe yoktu.

Fark edilmeden içeri nasıl sızacaktı? Nasıl bir bahane uydurabilirdi?

Günleri, haftaları ya da birkaç saati olsaydı, bir plan oluşturabilirdi. Ama saniyeleri bile yoktu. Arka kapı kemik ürpertici bir *vınlamayla* açıldı.

İki milis. Her an onu görebilirlerdi.

Violet vücudunun gevşemesini sağladı. Karla kaplı yere yığıldı.

Ve orada, adamlar onu bulana kadar, acı verici bir soğuklukta çeyrek saat ya da daha fazla kaldı. Keşke eve biraz daha yakın bir yere yığılsaydı!

Ama onu buldular. Sonunda. Kendisinin içeri taşınmasına izin verdi. En iyi arkadaşlarının gözlerinin içine baktı ve kahvaltıda onlara neşeyle yalanlar söyledi.

Onlara uyuşturulduğunu söyledi. Tıpkı Bay Fosbury gibi. Sadece yabancıyı dışarıda takip edecek kadar uzun süre bilincini korumayı başarmıştı. Onu arka bahçeye kadar takip etmiş ve orada yere yığılmış.

Hayır, onun kimliğine dair hiçbir ipucu elde edememişti.

Hayır, onun ne istemiş olabileceği ya da nereye gitmiş olabileceği hakkında hiçbir fikri yoktu.

Evet, onca saat ayazda yattıktan sonra buzdan bir insan olmaması olağanüstü bir şeydi. Donarak ölebilirdi. Bir Noel mucizesi, diye düşündü.

Lord Rycliff, Fosbury'den hiç hoşnut değildi ve meyhaneciyi dikkatsizliği yüzünden oldukça sert bir şekilde azarladı. Violet onun yüzünden hafif bir suçluluk duygusu hissetti.

Yine de tek kelime etmedi.

Milisler kıyı şeridini ve kırsal bölgeyi aradılar ama gizemli davetsiz misafirin izine rastlayamadılar; koydaki bir kayanın arkasına saklanmış bir kaçakçı lambasından başka bir şey yoktu. Bu bile başlı başına bir açıklama gibi görünüyordu. Belli ki gizemli yabancı Bright'ın bir ortağıydı. Ya da bir düşman. Her iki durumda da, bu Özel Tüketim için bir meseleydi.

Yakalanıp götürülürken Bright, dükkânına giren fahişe bir kız hakkında çılgınca saçmaladı. Ama nasıl keşfedildiği düşünülürken -içki kokuyordu ve bir elbise kalıbıyla uzlaşmacı bir pozisyonda dolanmıştı- çoğu kişi Nellie'yi yanlış anladığına inanmaya meyilliydi. Zavallı, doldurulmuş sevgili birden fazla şekilde mahvolmuştu.

Milisler Bright'ı sulh hakimine teslim etti, Violet Londra'ya evine döndü ve heyecan sona erdi.

Violet hayatına devam etti. On İkinci Gece, yan komşuları Pierce ailesiyle akşam yemeği yediler. Kibarca Christian'ın sağlığını sordu ve dükün en küçük oğlunun Batı Hint Adaları'ndaki maceralarını anlatışını dinledi. Şubat ayının çoğunu Christian'ın kız kardeşiyle yepyeni bir gardırop almak için alışveriş yaparak geçirdi ve onun uygun erkekleri cezbetme konusundaki tavsiyelerini sabırla dinledi. Tıpkı yemin ettiği gibi, Violet o geceden ne kendi ailesinden ne de onun ailesinden hiç kimseye bahsetmedi.

Bütün sözlerini tuttu. Biri hariç.

Violet ne kadar uğraşırsa uğraşsın, o gece hiç yaşanmamış gibi davranamıyordu. O gecenin etkileri bir düzine küçük, zar zor algılanabilen yolla hayatını sarstı.

Aklından geçenleri biraz daha sık söylerdi. *Modacıyı* ziyaret ettiğinde zevkleri cesur stillere ve renklere yöneliyordu. Daha cesur ve kendinden emindi.

Nasıl olmasın ki? Diğerleri ona baktığında Bayan Violet Winterbottom'ı görüyordu, geç açan bir şebboy. Ama kılık değiştirmesinin altında, baştan çıkarıcı ve gizli ajan Leydi Christian Pierce olduğunu biliyordu.

Sezonun ilk balosundan itibaren artan özgüveni beyefendilerin ilgisini çekmiş ve annesinin arkadaşlarından övgü dolu sözler almıştı. Annesi Spindle Cove'un sağlıklı atmosferine güveniyordu ve hem Leydi Melforth hem de Bayan Busk kendi sabırlı kızlarını tatile göndermek istediklerini özellikle belirttiler.

Güzel, diye düşündü Violet, kendi kendine gülümseyerek. *Çok iyi*. Kızların orada koca bulup bulamayacaklarını bilmiyordu ama belki de kendilerini bulabilirlerdi.

O daha ne olduğunu anlamadan Nisan ayı gelmişti. Napolyon'un Versailles'da teslim olduğu haberi İngiltere'ye ulaştığında, tüm Londra sevinç içindeydi. Ve o günden sonra Violet'in sinirleri yay gibi gerildi. Ön salonda oturup meydana bakarak çok fazla zaman geçiriyordu. Geceleri, karanlık odalarında ışık olup olmadığına bakıyordu.

Beaufetheringstone balosunda Violet kendini onun koyu renk dalgalı saçlarını ve çapkın gülümsemesini bulmak için kalabalığı tararken bile buldu.

Kendi kendine onu aramamasını söyledi. Dönmesi haftalar, hatta aylar sürebilirdi ve döndüğünde de eve gelecekti. Ama Christian onun için gelecekti. Eninde sonunda.

"Bayan Winterbottom?" Bay Gerald Jemison dirseğinin dibinde durmuş, iki elinde de ağzına kadar dolu bir ratafia fincanı tutuyordu. "Bir şeyler içmek ister misiniz?"

Violet kibar, nazik bir cevap vermek istedi ama yapamadı. Çünkü aniden, o oradaydı.

Oradaydı.

Christian.

Sanki balo salonunun diğer ucunda onu görmeden önce bile kalbi onu hissetmiş gibiydi. Evet, oydu. Saçları hâlâ uzundu ve o çapkın burnu bir daha asla düz olmayacaktı. Ama bembeyaz bir kravat, ipek brokar bir yelek ve fok derisi gibi yapışan ve parıldayan siyah bir pardösü giymişti. Bir dükün oğlunun kıyafetiydi, bir ırgatın değil. Muhteşem görünüyordu.

Ve doğruca ona doğru gidiyordu.

Violet'in eteklerini toplayıp onunla buluşmaya koşmaması için her şeyi yapması gerekiyordu. Ama o aksini söyleyene kadar, kendisine biçtiği rolü oynamaya devam edecekti. O gece hiç yaşanmamış gibi davranmalıydı.

Sanki bu onun aşkı, sevgilisi, cilalı parkenin üzerinde bilerek yürüyen kalbinin efendisi değilmiş gibi.

Eğer *buna* kayıtsızmış gibi davranabiliyorsa, Violet her şeyi yapabileceğini biliyordu.

"Sen misin Pierce?" Bay Jemison onu selamlamak yerine başını eğerek selamladı. "Bu ne sürpriz. Batı Hint Adaları'ndan döndüğünüzü bilmiyordum."

"Evet, bu öğleden sonra itibarıyla. Ama sadece geçici olarak

Londra'dayım." "Geçici olarak mı?" Violet'ın midesi düğümlendi.

Dudaklarının kenarlarında küçük bir gülümseme belirdi. "Görüyorsunuz, babam Guyana'daki bazı arazi olasılıklarını incelememi istiyor."

"Guyana." Bay Jemison hâlâ iki fincan ratafia'yı dengede tutuyordu. "Vay canına. Orası Afrika'da mı?"

"Güney Amerika," diye mırıldandı Violet. Yere baktı, sessizce sersemlemişti. Christian yeniden görevlendirilmiş olmalıydı. Belki Guyana'ya değil, ama umutsuzca uzakta, başka bir yere.

Onu yine terk edecekti.

Jemison, "İngiltere'ye dönmek için bu kadar zahmete katlandığınıza şaşıyorum," dedi. "Bunun yerine Antigua'dan Guyana'ya giden bir gemiye binmek daha kolay olmaz mıydı?"

"Hiç kuşkusuz," diye kabul etti Christian. "Ama burada, Londra'da yapmam gereken önemli bir iş vardı."

"Ayak işi mi?" Jemison kıkırdadı. "Okyanusu geçecek kadar önemli bir iş mi?"

Christian'ın sıcak, baharatlı kahverengi gözleri Violet'in bakışlarını yakaladı. "Benim için bir dünyayı geçecek kadar önemli. Ellerimin ve dizlerimin üzerinde. Ve sonra geri dönüp tekrar geçecek kadar."

Violet'in kalbi eridi. Dizleri de sıvı hale gelme eğilimindeydi.

"Görüyorsunuz ya," diye devam etti, "bütün bu yolu sadece tek bir sebep için geldim. Bayan Winterbottom'ı dansa davet etmek için." Eldivenli eli onunkine uzandı ve şefkatle fısıldadı, "Yapar mısın, Violet?"

"Evet. Oh, evet."

Bay Jemison'ı iki fincan ratafia ve yüzünde şaşkın bir ifadeyle bırakarak dans pistine doğru ilerlediler. Violet bir pişmanlık hissetti ama dans pistine vardıklarında bunu kısa sürede unuttu.

Christian'ın eli kürek kemiklerinin arasından kayarken, keskin nefes alışı duyulabiliyordu. Gözleri yağla doldu.

Aylar sonra ona bu kadar yakın olmak... Vücutları arasında bir karış boşluk olmasına bile tahammül edemiyordu. Kendini onun güçlü göğsüne atmak, kollarının sıkı sarılışını hissetmek, eşsiz kokusunu derin derin içine çekmek istiyordu. Vücudu ısındı ve ritim duygusu onu terk etti. Müzikle aynı anda hareket etmiyorlardı ama ikisinin de umurunda değildi.

"Herkesin gözlerindeki şaşkınlığa bakılırsa," diye mırıldandı, "anlaşmanın sana düşen kısmını yerine getirmişsin gibi görünüyor."

"Kolay olmadı. Bir sürü talibim var, biliyorsun."

"Şaşırdığımı iddia edemem." Gözleri kısıldı. "Ama kışkırdığımı itiraf etmeliyim."

"Üzülmene gerek yok. Bütün bu aylar boyunca senden başka bir şey düşünmedim. Güvende olduğun için çok mutluyum." Onun kolunu sıkıca kavarken, göğsündeki duygu kabarıyordu. "Tekrar gitmen ne kadar sürer? Lütfen bana bir geceden daha fazla zamanımız olduğunu söyle."

"Birkaç haftamız var." Oh
Tanrım. Sadece birkaç *hafta*
mı?

"Onlardan en iyi Gekilde yararlanacağız," dedi güçlü olmaya çalışarak. Bu Christian'ın kariyeriydi, Frederick'e bir armağanı, Kraliyet'in hizmetindeki kutsal göreviydi. O ayrılığa katlanabiliyorsa, Christian da katlanabilirdi. "Sanırım gerçekten Guyana'ya gitmiyorsunuz?"

Onu kendine çekti ve kulağına fısıldadı. "Hayır, aşkım. Fransa'nın güneyine gidiyoruz."

"*Biz* mi?" Kalbi yerinden fırladı. Saf umudun bıçak gibi keskin ve tatlıydı. "*Biz* mi dedin?"

"Kabul ettiğinizi varsayarsak tabii."

"Seni her yerde takip edeceğimi biliyorsun. Ama Fransa? Savaş bitti. Napolyon sürgüne gönderilecek."

"Destekçilerinin çoğu hâlâ hayatta. Özellikle güneyde teyakkuzda olmak gerekiyor. Bu yüzden yeni bir görevim var. Gezici bir profesör olacağım. Tanrı biliyor ya, *bunu* başarmak için yardımınıza ihtiyacım olacak. Geçim fazla olmayacak ama üzüm bağlarının yakınında bir kulübe sözü aldım. Duyduğuma göre kırlar çok güzelmiş."

Violet'in bundan hiç şüphesi yoktu. Zihninde bir resim belirdi. Üzüm asmalarının sıralandığı inişli çıkışlı tepeler. Güneye bakan bir yamaçta, yeşil panjurlu eski bir kulübe. Bir ipten sarkan ve lavanta kokulu esintide yelken gibi dalgalanan beyaz, yeni yıkanmış çarşaflar. Köpekler. Tavuklar.

Christian.

Heyecan dansa bir sonraki dönüşünü canlandırdı. "Mükemmel olacak."

Sırıttı. "Sana gösterişli bir düğün sözü verdiğimi biliyorum. Ama basit bir düğünle idare edebilir misiniz? Yaz sonuna kadar yerleşmemizi istiyorlar ve
sen de

tamamlamamız gereken bir eğitim var. Yola çıkmadan önce düzgün bir balayı istiyorum." "Ben de isterim. Nerede balayı yapalım?"

"Neresi olursa." Onu uygunsuz bir şekilde kendine çekti ve eli, parmak uçları arka tarafını sıyrana kadar omurgasından aşağı kaydı. Aralarındaki sıcaklık alevlendi

cesetler. "Sen ve sıcak, yumuşak bir yatağım olduğu sũrece egzotik manzaralara ihtiyaçımız yok. Kıyafete bile ihtiyaçımız yok."

Kendi kendine gũldũ. Oh, ne kadar harika, heyecan verici, tutkulu, aşk dolu bir hayatı paylaşacaklardı.

"Bu geceden itibaren yalnız kaldığımızda Fransızca konuşmalısınız. Bize yeni isimler verecekler ama ben daha kolay olması için sana *mon ange* demeyi alışkanlık haline getireceğim. Benim için yeni bir evcil hayvan ismi buldun mu?" Kaşlarını kaldırdı. "Umarım artık Hayal Kırıklığı değilimdir."

"Kesinlikle hayır." Ona değerlendirici bir bakış atmak için başını eğererek, zihninde olası sevgi sũzcũklerini gũzden geçirdi... *mon coeur, mon amour, mon cher*.

"*Ma moiti *," diye karar verdi. "Benim yarım. ũnkũ sen gittiğinde kalbim tam ortadan ikiye bũlũndũ. Ve geri dũndũđũnde, sevincimi tamamladın." Sesi biraz kırıldı ve bakışları adamın kravatının karlı kıvrımlarına kaydđ. "Christian, ben... ben sensiz nasıl yaşayacağımı bilemezdim."

Dans etmeyi bıraktđ ve iki elini kızın yũzũne gũtũrerek bakışlarını kendi yũzũne çevirdi. Gũzleri ciddi ve ateşliydi. "Asla ۆđrenmen gerekmeyecek."

Tũm seyirciler unutuldu. Balo salonunun varlığı sona erdi. Aralarındaki mesafeyi kapattđlar, her biri yavaş yavaş ۆne doğru eğildi... ta ki dudakları ortada buluşana kadar.

Mũkemmел, tutkulu bir ۆpũcũđũn iki yarısı.

Yazar Hakkında

Tessa Dare, yedi tarihi aşk romanı ve iki novellanın ödüllü yazarıdır. Eğitim olarak kütüphaneci ve özünde bir kitapsever olan yazar, yerel halk kütüphanesinde yarı zamanlı olarak çalışmaya devam etmekten büyük gurur ve zevk duymaktadır. Evini Güney Kaliforniya'da, kocası, iki çocuğu ve büyük kahverengi bir köpekle birlikte rahat, dağınık bir bungalovu paylaştığı yerde yapıyor.

Tessa ve diğer kitapları hakkında daha fazla bilgi edinmek için lütfen www.tessadare.com adresini ziyaret edin.

Tessa Dare'in bu kitaplarını arayın

Artık mevcut:

Werestag Efsanesi

Aşkı yakalamak için bazen onu boynuzlarından tutmanız gerekir...

Werestag Efsanesi
© 2009 Tessa Dare

Eğer bir kadın aşağılanmaktan ölebilseydi, Cecily Hale üç saat önce ölmüş olurdu. Luke Trenton nihayet Swinford Malikânesi'ne dönmüştü ama uzun zamandır beslediği aşkını acımasızca reddetmek için. Ama oracıkta utancından ölemezdi, hayır. Bunun yerine efsanevi bir insan-canavar arayışındaki arkadaşlarına katıldı. Şimdi burada, ormanda tek başına, hırlayan bir yaban domuzunun dişleri arasında ölecektir.

Luke savaşa atılğan bir genç olarak gitmiş ve bir erkek olarak dönmüştür; ama Cecily'nin aşık olduğu adam olarak değil. Ona olan tutkusu her zamankinden daha güçlüdür ama savaşın yıkımı onu Cecily'nin anlayamayacağı şekilde değiştirmiştir. Cecily'yi kendinden uzaklaştırmanın onu kurtarması gerekiyordu, onu başka bir insanlık dışı yaratığın yoluna ya da başka bir adamın kollarına atması değil.

Çünkü Cecily'yi kurtaran, tam da yaban domuzu saldırırken bir adamdır. Gizemli, sessiz bir adam ormanda kaybolur ve ona sadece kaçan beyaz bir geyik görüntüsü bırakır. Onu kurtaran kişi, yerel efsanelerdeki canavar adam olabilir mi?

Tehlikeli bir efsane Cecily'nin hayal gücünü ele geçirmiş ve Luke'u bir ikilemin eşiğine getirmiştir. Onu geri kazanmak için gereken tutku ve şefkati toplayamazsa, onu sonsuza dek kaybedebilir... Werestag'a.

Uyarı: Bu mizahi, tutkulu bir tarihi aşk romanıdır, paranormal bir şekil değiştiren hikayesi değildir. Bununla birlikte, vahşi bir canavarla üzücü bir karşılaşma, yarı insan hisseden işkence görmüş bir kahraman ve hayvansal dürtülerin serbest bırakılmasını içerir. Başka bir deyişle: açık seks, hafif dil.

Werestag Efsanesi için aşağıdaki alıntının keyfini çıkarın:

Sonunda Cecily onu köşeye sıkıştırmıştı.

Parti, hazırlıksız çıktıkları av gezisine hazırlanmak üzere dağılmıştı. Brooke ve Denny uşaklar ve meşalelerle ilgilenmeye gitmişlerdi. Cecily'nin, Portia'nın yaptığı gibi, odasından bir pelerin ve daha sağlam çizmeler getirmesi gerekiyordu ama üçü gidene kadar bilerek oyalanmıştı. Luke'la yalnız kalana kadar. Artık buna bir son vermenin zamanı gelmişti... yıllardır yaşadığı bu aptalca rüyaya.

Boğazını temizledi. "Bizimle ormana gelir misin?"

"Denny ile evlenecek misin?" Rahat, konuşkan bir tonda konuşuyordu. Sanki cevabı onunkine bağıymış gibi.

Kısa bir süre onun küstahlığını azarlamayı ve cevap vermeyi reddetmeyi düşündü. Ama neden dürüst bir cevap vermesin ki? Mükemmel kayıtsızlığı sayesinde zaten aşağılanmasını tamamlamıştı. Bunu açığa vurarak daha da alçalamazdı. "Aramızda resmi bir anlaşma yok. Ama herkes onunla evleneceğimi varsayıyor, evet."

"Deli gibi aşık olduğunuz için mi?"

Cecily umutsuzca burnunu çekti. "Lütfen. Çünkü biz belirsiz bir şekilde kuzeniz ve atalarımızın servetini yeniden bir araya getirebiliriz." Gözlerini yaldızlı tavan süslemelerine dikti. "İnsanlar başka ne düşünebilir ki? Başka hangi dünyevi nedenle dört mevsim boyunca evlenmemiş olabilirim ki? Bunca zamandır saçma sapan bir aşka tutulmuş olduğum için değil elbette. Kesinlikle gençliğimin en güzel yıllarını boşa harcadığım ve beni çoktan unutmuş bir adamın peşinden koşarak sayısız talibi geri çevirdiğim için değil. Hayır, hiç kimse bu mantığa inanmaz. Benim *böyle* bir ahmak olduğumu asla düşünemezler."

Yine o soğuk, boş sessizlik. Boğazına bir hıçkırık takıldı.

"İçinde bir şey var mıydı?" diye sordu, burnunun kenarındaki gözyaşını silme zahmetine katlanmadan. "Buradaki yazımız, tüm o uzun yürüyüşler ve daha da uzun konuşmalar? O gece beni öptüğünde, bunun senin için bir anlamı var mıydı?"

Adam cevap vermeyince, kadın ona doğru üç adım attı. "Bu esrarengiz sessizlikle ne kadar gurur duyduğunuzu biliyorum ama bir cevabı hak ettiğime inanıyorum." Adamın buz gibi sessizliği ile ateşin sıcak aurası arasında durdu. Bir tarafı kavrulmuş, diğer tarafı acı bir şekilde soğuk, tıpkı birinin çevirmeyi unuttuğu bir dilim tost gibi.

"Ne tür bir cevap duymak istersiniz?" "Dürüst bir cevap."

"Emin misiniz? Tecrübelerime göre genç hanımlar daha çok kurguları tercih ediyor. Portia'nın gotik romanı gibi küçük hikayeler."

"İyi bir hikâyeyi herkes kadar severim," diye cevap verdi, "ama bu olayda gerçeği bilmek istiyorum."

"Öyle diyorsun. Bir deney yapalım, olur mu?" Sandalyesinden kalktı ve ona doğru yürüdü, yüzünde bezgin bir ifade vardı. Her hareketi aristokrat zarafeti ile kaba kuvvet arasında bir pazarlıktı.

Güç. Her biçimde güç yaydı - fiziksel, entelektüel, duyuşal
-Ve o bunu biliyordu. Onun bunu hissettiğini biliyordu.

Ateş artık dayanılmaz derecede sıcaktı. Kavurucu, gerçekten. Saç çizgisinde boncuk boncuk ter vardı ama Cecily geri çekilmedi.

"Sana söyleyebilirim ki," dedi karanlık ve baştan çıkarıcı bir şekilde, "o gece seni öptüm çünkü sana olan aşkımdan çaresizdim, tutkuyla dolup taşıyordum ve bu tutkumun rengi zaman ve ayrılıkla daha da derinleşti. Ve bir savaş alanında kanlar içinde yatarken, etrafım anlamsız ölüm ve yıkımla çevriliyken, o öpücüğü hatırladım ve bu dünyada masum ve güzel bir şey olduğuna ve bunun sen olduğuna inanabildim." Onun elini tuttu ve dudaklarına götürdü. Neredeyse. Ilık nefesi parmak uçlarını okşadı. "Bu cevap hoşuna gitti mi?"

Nefes nefese başını salladı. Aptalın tekiydi; elinden bir şey gelmiyordu.

"Gördün mü?" Onun parmaklarını öptü. "Genç bayanlar kurguları tercih eder."

"Sen bir ahlaksızsın." Cecily elini çekip yumruk yaptı. "Kibirli, çekilmez bir ahlaksız."

"Evet, evet. Şimdi gerçeğe geliyoruz. Sana dürüst bir cevap vereyim mi? O gece seni öpmemin tek nedeni olağanüstü güzel ve taze görünmendi ve Napolyon'u yenme yeteneğimden şüphe etsem de seni fethetmek, dokunuşlarımın altında titrediğini hissetmek gururumu okşadı mı? Ve şimdi savaştan döndüğümde her şeyin, en çok da kendimin değişmiş olduğunu görüyorum. Etrafımı zar zor tanıyorum, sadece..." Çenesini avucunun içine aldı ve başparmağı ile işaret parmağı arasında çenesini hafifçe çerçeveledi. "Cecily Hale'in bana hâlâ gözlerinde yıldızlarla bakması dışında, her zaman olduğu gibi. Ve ona dokunduğumda hâlâ titriyor."

Oh. Titriyordu. Başparmağını yanağında gezdirdi ve saçları bile titredi.

"Ve aniden..." Sesi çatladı. Provası yapılmamış bir duygu, soğukkanlı tonunu sıcak, etkileyici bir fısıltıya dönüştürdü. "Birdenbire kendimi evrenimde bu tek şeyi sabit tutmaya kararlı buldum. Sonsuza kadar."

Sertçe yutkundu. "Bana evlenme teklif etmeyi düşünüyor musun?"

"Sanmıyorum, hayır." Tekrar yanağını okşadı. "Bunun için bir nedenim yok." "Sebebi yok mu?" Aşağılanmasının tamamlandığını mı düşünmüştü?

Hayır, öyle görünüyordu.

daha yeni başlıyor.

"Dileğim gerekleŖecek Cecy, sana evlenme teklif etsem de etmesem de. Denny'yle evlenebilirsin ve ben seni on yıl sonra bile salonun öbür ucundan bana bakarken yakalayabilirim. Onunla aynı yatağı paylaşabilirsin ama ben yine de rüyalarına gireceğim. Belki yılda bir kez doğum gününde -ya da belki benimkinde- o lezzetli titremenin tadını çıkarmak için tek bir parmak ucumu kürek kemiklerinizin arasına hafifçe dokunduracağım." Adam gösterdi ve kadın tam da adamın tahmin ettiği gibi tepki verdiği için vücudundan nefret etti.

İronik bir gülümseme dudaklarını büktü. "Gördün mü? Herkesle evlenebilirsin ya da hiç kimseyle. Ama her zaman benim olacaksın."

"Yapmayacağım," diye boğuk bir sesle geri çekildi. "Seni sonsuza dek aklımdan çıkaracağım. Her Ŗeye rağmen o kadar da yakıŖıklı değilsin, biliyorsun."

"Hayır, değilim," dedi kıkırdayarak. "Ve iŖte iŖin ilginç yanı da bu. Bunun benimle hiçbir ilgisi yok, her Ŗey seninle ilgili. Seni tanıyorum Cecily. Beni aklımdan çıkarmaya alıŖabilirsin. BaŖarabilirsin de. Ama kalbinde benim için bir yuva kurdun ve beni Ŗimdi dıŖarı atamayacak kadar cömert bir ruha sahipsin."

Başını iki yana salladı. "I-"

"Yapma." Ani ve güçlü bir hareketle kızın belini kavradı ve onu kendine doğru çekerek göğsüne yasladı. "Beni dıŖarı atma."

Çifte bela - bir bükölme ile.

Yaralı Varis

© 2012 Denise Patrick

İki ay. Sadece iki ay sonra Sarah Standish yirmi bir yaşında olacak ve saklandığı yerden çıkmakta özgür olacak. Kısa bir süre önce hayallerindeki adamla evlenmenin eşiğindeydi - ta ki amcasının kayıp babasının büyük servetinin kontrolünü ele geçirme planıyla suç ortaklığını keşfedene kadar.

Sahte bir isimle yaşadığı handa yaralı bir adam belirir ve onun müstakbel damadı olduğunu öğrenince şok olur. Adam onu hiç hatırlamıyor gibi görünse de hain kalbi hatırlamaktadır.

Max Dayton korkulu bir rüyadan uyandığında intikamcı bir meleğin tepesinde dolaştığını görür. Onun kendisini ikiz kardeşiyle karıştırdığını anladığında, koruyucu içgüdüleri devreye girer. Kardeşinin Max'in kimliğine bürünmesinin bir nedeni olmalıdır... ve bu göz kamaştırıcı güzellik ve ölmediğinde ısrar ettiği babasıyla bir bağlantısı.

Sarah ve Max, onları bir araya getiren çarpık yalanlar zincirini çözme arayışıyla, gizemin daha da karanlıklaşıp derinleştiği Londra'ya giderler. Ve aşkın kırılğan başlangıçları, birinin saklamak için cinayet işleyeceği bir sır tarafından tehdit edilir.

Uyarı: Bir savaş kahramanı, kaçak gelin, kıskanç ikiz, açgözlü amca ve devam etmeden önce isimleri kontrol etmek için iyi bir neden içerir. En azından köpek kimin kim olduğunu biliyor.

Ocak 2012'de Samhain Yayıncılık'tan çıkacak

Bir Kış Gecesi

Tessa Dare

Bazı şebboylar geceleri çiçek açar...

Bir Spindle Cove Romanı

Violet Winterbottom sessiz bir kızdır. Altı dil konuşur ama sesini nadiren yükseltir. Acı bir kalp kırıklığına mükemmel bir sessizlik içinde katlandı. Beyefendiler kapısına dayanmıyor.

Ta ki Spindle Cove Noel balosunun olduğu gece, gizemli bir yabancı balo salonuna dalıp Violet'in ayaklarının dibine yığılana kadar. Kaba kıyafeti ve suçluya yakın yakışıklılığı, aklı başında her genç kadının gardını almasına neden olur. Adam ıslaktır, üşümektedir, kanaması vardır ve bilmediği bir dilde konuşmaktadır.

Onu sadece Violet anlıyor. Ve onun görüldüğü gibi olmadığını biliyor.

Bu tehlikeli derecede yakışıklı haydutun sırlarını ortaya çıkarmak için tek bir gecesi vardır. O bir kaçakçı mı? Bir kaçak mı? Bir düşman casusu mu? Gün doğumuna kadar cevaplara ihtiyacı var ama tutsağı itiraf etmektense baştan çıkarmayı tercih ediyor. Violet onun sırlarını öğrenmek için kendi sırlarını açığa çıkarmalı ve kendini maceraya, tutkuya ve akla hayale gelmeyecek şeylere açmalıdır... Aşk.

Uyarı: Kadın kahraman bir tabanca taşıyor, kahraman birden fazla dilde küfür ediyor ve birlikte soğuk bir kış gecesini buharlaştırıyorlar.

**e-Kitaplar devredilemez.
Bu eserin telif hakkını ihlal ettiği için satılamaz, paylaşılamaz veya
verilemez.**

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya hayali olarak kullanılmıştır ve gerçek olarak yorumlanmamalıdır. Yaşayan veya ölmüş kişilerle, gerçek olaylarla, yerlerle veya kuruluşlarla olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Samhain Yayıncılık, Ltd.
11821 Mason Montgomery Road Suite 4B Cincinnati
OH 45249

Once Upon a Winter's Eve Copyright
© 2011 by Eve Ortega ISBN: 978-1-
60928-882-2
Lindsey Faber tarafından
düzenlendi Kim Killion
tarafından kaplandı

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, eleştirel makale ve incelemelerde yer alan kısa alıntılar dışında, yazılı izin alınmaksızın hiçbir şekilde kullanılamaz veya çoğaltılamaz.

İlk Samhain Publishing, Ltd. elektronik yayınıdır: Kasım 2011
www.samhainpublishing.com

SAMHAIN
PUBLISHING

İçindekiler

[İthaf Birinci](#)

[Bölüm İkinci](#)

[Bölüm Üçüncü](#)

[Bölüm Dördüncü](#)

[Bölüm Beşinci](#)

[Bölüm Altıncı](#)

[Bölüm Yedinci](#)

[Bölüm Sekizinci](#)

[Bölüm Dokuzuncu](#)

[Bölüm Onuncu](#)

[Bölüm Yazar](#)

[Hakkında](#)

[Tessa Dare'in bu kitaplarını arayın](#)

[Samhain Publishing, Ltd'den de temin edilebilir. Telif](#)

[Hakkı Sayfası](#)

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.